

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 31

CENA 100 DINARA

NINĐA

HRABRI UMIRU SAMO JEDNOM

DEREK FINEGAN

HRABRI UMIRU SAMO JEDNOM

SERIJA
Borilačke veštine

NINĀA

Naslov romana:
HRABRI UMIRU
SAMO JEDNOM

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĀA 31 —
VANREDNO IZDANJE — DECEMBAR 1985. godine. Cena 100
dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac,
Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana
Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka
Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Mi-
roslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Mak-
simović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulo-
vić, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, ured-
ništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«,
Čačak.

Derek Finegan

HRABRI UMIRU SAMO JEDNOM

Berni je načuljio uši čim je spolja dopro prvi šum koji je, ovako izdaleka, podsećao na grmljavinu. Na trenutak je pomislio da to zaista grmi gore u planini San Bernardino, ali je njegov oštri sluh ubrzo dokučio o čemu se radi.

Malo je stanovnika Kalifornije zaboravilo karakterističnu tutnjavu snažnih motocikla koji su ulicom i putevima gotovo neprekidno grmeli onih ludih šezdesetih godina. Sada ih je bilo manje, istina, ali...

Ali su zato njihovi vlasnici bili mnogo oprezniji.

I mnogo opasniji...

Čak i da nije prepoznao taj šum, pogled Verne Dikson učinio bi da odmah shvati šta se sprema njegovom malom lo-

kalu na dvadesetoj milji puta između Pomone i San Bernardina. Verna se zaustavila u pola koraka, sa gomilom prljavih tanjira na rukama, sa grčem na licu i crnim očima punim straha.

Ne, više ih nisu zvali »ande lima pakla«, ali ime zaista nije ni bilo važno...

Verna ih je poznavala, mnogo bolje nego Berni Gomeški, iako je on bio vlasnik »Dertz Ina« već skoro dvadeset godina. »Ono« se dogodilo otprilike u to vreme, seti se Berni, dohvatajući slušalicu telefona, zgodno postavljenog pod limenom pločom šanka. Ovakvo je bar znao ko i kada telefonira, jer su aparati u telefonskim kabinama prečesto po-

stajali žrtve nestrpljivih pose-tilaca sličnih lokala.

Spustio je slušalicu i obri-sao znoj sa čela koje se blis-talo pod iznenada suviše top-lim sijalicama poređanim nad šankom. Naravno, »Diablosi«, tako su zvali tu najnoviju ban-du iz San Bernardina, još jednom se na vreme pobrinula da preseče telefonske linije pre nego što krene u akciju.

Posrćući, Verna je sručila onu gomilu tanjira pred zapa-njene goste za najbližim stolom i potrčala prema zadnjim vratima iza kojih se nalazila kuhinja.

Urlanje snažnih motora sada je dopiralo sa parkinga ispred zgrade i onih desetak po-setilaca naglo se ućuta. Dohva-tajući skraćenu sačmaru ispod šanka, Berni pokuša da ih oh-rabri osmehom, ali kroz osu-šeno grlo ne prođe mu nijed-na od onih reči koje bi treba-lo reći ljudima čiji se kratki predah od napornog rada iz-nenada pretvarao u užasnu moru...

— Ostavi to, čale! — reče neko sa njegove leve strane tihim, ali ipak prodornim gla-som koji su čuli svi gosti »De-zert Ina«.

Privlačeći levom rukom Ver-nu tako da se zakloni iza nje-nog punačkog tela, mladić u crnoj kožnoj odeći lagano je

dizao veliki stari pištolj pre-ma čelavoj Bernijevoj glavi. Ispod štitnika od pleksiglasa na kacigi, oči su mu preteće sijale; glatko obrijano lice ru-žio je okrutan, hladan osmeh.

— Samo hajde — reče on, prateći pogledom igru oseća-ja na Bernijevom licu. — Sa-mo napred, čale... ova kokica je dovoljno debela da zausta-vi sačmu iz te tvoje artiljerije. Ipak razmisli šta će biti od tvoje face kada ti sručim me-tak iz mog »kolta«!

Sa psovkom na usnama, Be-rni otvori ukočene prste i pu-ška tupo tresnu o pod.

Uz prasak razbijenog stak-la, ulazna vrata odleteše u stra-nu propuštajući gomilu od o-sam, dvanaest, petnaest mla-dića u istim onakvim uskim odelima od crne kože oko či-jih je vratova zveckala gomi-la lanaca ukrašenih krstovima, šestokrakim zvezdama, polu-mesecima i čitavom zbrkom si-mbola koji među sobom nisu imali nikakve srodnosti.

Nekoliko trenutaka su sta-jali, šireći tanke usne u osme-he i uživajući u licima bledim od straha. A onda počese da se smeju, glasno, histerično, pokazujući prstom jedni dru-gima neko lice koje im se či-nilo zastrašenijim od drugih.

»Policajska patrola neće pro-ći ovuda za manje od tri sa-

ta«, bubnjalo je Berniju u glavi. »Njima toliko nije potrebno da... da...«

Znao je šta će se dogoditi, iako je njegov razum odbijao to da prizna. Nema ni dve sedmice kako je na televiziji video šta se dogodilo sa lokalom Dejva Hilberta, tamo na putu za Bening.

Sa lokalom. I gostima.

I sa Dejvom Hilbertom...

Sa njegove leve strane, Verna ispusti slabašan krik i on se okrete njoj, stežući zube.

Cereći se gledajući ga pravo u oči, mladić u crnom je lagano i sa uživanjem gnječio pune grudi devojke pod tankim džemperom, nastojeći da joj nanese što više bola.

— Šta je, čale? — upita. — Kladim se da bi dao deset godina života da se sada nađeš na mom mestu, a?

Na drugoj strani, ostali »Diablosi« naglo se utišaše, kao nemirna deca kad u hodniku začuju korake učitelja.

Čovek koji je ušao takođe je imao na sebi odeću od crne kože, ali ona nije imala nikakvih oznaka sem malog srebrnog krsta na okovratniku jakne. Pleksiglas njegove kaci ge bio je taman, tako da mu crte lica nisu mogle razabrati. Zastao je, visok, uspravan i snažan, malo raširenih nogu i

dugim pogledom prešao po prisutnima.

— Vrlo dobro, ljudi — reče visokim, metalnim glasom. — Vrlo dobro. Vidim da nije bilo nikakvih nevolja... Spajk, ostavi devojku na miru. To što ti želiš još nije na redu, proklet bio!

Progundavši nešto, mladić ukloni ruke sa Verninih grudi, ali je i dalje levom rukom pri državao njeno opušteno telo, motreći ispod oka na Bernija.

»Njih šesnaest«, hladnokrvno je govorio glas starog borca u glavi Bernija Gomelskog. »Da smo ih ranije čuli... na slutili... mogli bismo bar nešto pokušati. Ovako...«

Ljudi koji su svratili na brzu večeru i poneko piće bili su uobičajeni prosek za »Desert In«; tri ili četiri vozača teških kamiona, grubi i odlučni momci koje je život na drumu naučio da gledaju samo svoja posla; radnici sa obližnjeg ranča, Meksikanci, mirni ljudi dubokih crnih očiju u kojima se sada ogledao strah.

Da, i onaj par u uglu. Visoki mladić crne kose u lakoj sportskoj odeći i sitna, krhka devojka pod čijom se tankom haljinom cvetnog desena naslućivalo iznenađujuće raskošno telo.

— Ima li ovde Crnaca? — upita vođa »Diablosa« onim i-

stim metalnim glasom. Gledao je pravo u Bernija.

Ovaj proguta pljuvačku.

»Neka sam proklet ako ti odgovorim!«, govorio je glas prkosa u njemu... »Ako ti treba kakav prokleti Crnac, traži ga sam!«

— Čuješ li šta te pitam matori? Ima li ovde Crnaca? U kuhinji? Bilo gde? Jesi li gluv?

Prezirući samog sebe, Berni načini kratak odrećan pokret glavom. Iako nije mogao videti ti, naslutio je osmeh pod neprovidnim pleksiglasom.

— A komunista, matori? Danisi ti slučajno crveni, a? Video sam tvoje ime... Gomelski... to mi zvuči baš kao neko rusko. ide!

— Pa šta? — Bernijev glas bio je hrapav od straha.

— Možda si ti neki ruski špijun, a? Možda su te crveni poslali da im javljaš šta mi ovde radimo! E, pa možeš im javiti da smo spremni da ih dočekamo, ako se usude da napadnu!

— Moj deda se preko, u Ari zoni, borio sa Kočizom, balavče jedan! — Bernijev bes uvek je bio jači od njegovog straha, iako je već mnogo puta požalio zbog toga. — A voleo bih da čujem kada si ti postao američki građanin!

Metalni smeh odjeknuo je šuplje pod kacigom.

— Gle, gle, u matorom ima još neki tračak hrabrosti — reče veselo vođa »Diablosa«. — Sad mi se već više sviđaš, Berni Gomelski... iako si prokleti Rus. Zašto hraniš prljave Meksikance u ovom lokalu, Berni? Kako posle toga očekuješ da ti ovamo uđu pristojni ljudi, a?

— Ovi ljudi su pristoji — mrko reče Berni. — Boja njihove kože me ne zanima... već samo boja njihovog novca...

— Pristojni! — zakikota se visoki. — Sad ćeš da vidiš koliko su pristojni. Momci, svlačite ih!

Dest ili dvanaest momaka, vitlajući lancima, gumenim palicama i kratkim drvenim toljagama, uz smeh i galamu sručiše se na sto za kojim je sedelo pet Meksikanaca. Ostali se ne pomeriše sa mesta, mereći hladnim pogledima prisutne.

Krajičkom oka Berni opazi pokret u uglu. Onaj crnokosi momak malo je pomerio svoju stolicu, tako da mu noge više ne budu pod stolom. Začudo, i njegovo lice, i lice devojke pored njega, pokazivalo je ledenu mirnoću, kao da je sve ono što se pred njima događa samo novi iz sve popularnije serije filmova o nasilju.

»Ovaj se ne boji«, prolete Berniju kroz glavu. »Kako to?

Da im nije saveznik... špijun koji ih obaveštava gde i kada mogu najbezbednije napasti? Ali... njegovo lice...»

Grohotom se smejući, mlađići izvukoše nasred lokala pet nagih tela koja su se previjala u nemoćnom besu pod udarcima teških čizama. Nije-dan od Meksikanaca, međutim, čak ni onaj najstariji, sa belom bradom i kosom biblijskog patrijarha, nije pustio glasa od sebe. Njihove oči su sve tlele na mrkim licima sjajem od kojeg je Berni pretrnuo.

»Ne bih voleo da sam na mestu ovih momaka u crnom kada ti Meksikanci stanu na noge... i kada im se noževi nađu u rukama...»

— Gledaj, matori! — cerio se vođa. — Vidiš, to su tvoji pristojni ljudi! Divljaci! Koji pristojan čovek potpuno go ulazi u ovakav lokal, a? Momci, isterajte ih napolje i naučite pameti... neka zapamte da je ovo naša zemlja i da u njoj nemaju šta da traže! Vi, ostali... — on se okrete na visokoj peti prašnjave čizme — vi, ostali pare ovamo... moji momci su gladni i žedni, a niko ne želi da ih nagradi zato što ovu zemlju čiste od prokletih obojenih!

Prigušeno psujući, vozači počеше da istresaju svoje džepove, pod podsmešljivim pogle-

dima okupljenih oko njih. Druga trojica, njišući se u hodu, kretali su prema uglu gde je sedeo onaj neobični par.

— Spajk! — reče vođa. — Ženska je tvoja, Spajk!

Hisetrično se kikoćući, onaj koga su zvali Spajk, jednim pokretom ruke pokida džemper na Verninom telu i strže joj prsluče otkrivajući teške, pune grudi šiljatih bradavica. Njen vrisak izazva samo novu provalu histeričnog smeha, i dvojica momaka pritrčaše da pomognu Spajku koji je imao muke sa devojkom koja se borila kao divlja mačka.

— Zašto je ne ostave na miru? — prigušenim glasom reče Berni vođi. Ovaj je prišao šanku, nalaktio se na njega i zurio u Brenijevo lice nevidljivim očima ispod neprovidne plastične mase.

— Daj mi pivo, matori — reče. — Ništa joj neće biti, do đavola... moji momci su malo grubi, ali će joj se ta stvar na kraju dopasti... Do đavola, čoveče, pogledaj kakva je... ni pedeset ovakvih joj ne bi moglo ništa!

Tresak prevrnutе stolice i glasan krik užasa. Vođa odskoči od šanka i u ruci mu se stvori revolver pre nego što je Berni dospeo da okrene glavu prema uglu.

Onaj crnokosi je sada stajao, raširenih nogu i ruku, malo povijen u pasu, kao tigar spreman na skok.

A pred njegovim nogama ležala su tri čoveka u odeći od crne kože!

*
* *

— Spajk! — zaurla vođa. — Marl! Ovamo, ljudi!

Bernijev pogled na trenutak skliznuo do sačmare na podu. Ako bi jednim skokom uspeo da preleti šank, možda bi... možda...

Ali je znao da nema više dovoljno brzine i refleksa za to nešto. Sem toga, kada isprazni obe cevi, puška će postati samo teška tojaga u njegovim rukama, a ljudi u crnom je bilo previše...

Sagnut tako da mu se samo oči vide limenom površinom šanka, Berni Gomelski je buljio u prizor pred sobom...

Od one trojice na podu samo se jedan pomerio, ispuštajući dug glalsan uzdah, sličan šumu probušenog dečjeg balona. Ruke su se skupile na grudima i on se prevrnuo na bok, skupljajući noge. Pete teških čizama zagrebaše nekoliko puta, ostavljajući duboke ureze

u starom podu, a onda se umiriše...

— Ti! — siktalo je vođa kroz stisnute zube. — Ti si ih ubio! Čime?

Visoki mladić stupi još jedan korak napred. Iz tamnoplavih očiju izbijao je plamen. Lice mu je bilo mirno i nepokretno, kao maska.

— Ovim! — reče dubokim glasom, šireći prazne šake.

Vrata još jednom tresnuše o zid, zasipajući pod preostalim komadima stakla. Jedan po jedan, »Diablosi« su ulazili, preteći zveckajući svojim lancima.

— Ko si ti? — upita vođa. I pored očigledne brojne nadmoćnosti, i pored pištolja u njegovim i Spajkovim rukama, činilo se da okleva, nespreman da se uhvati ukoštac sa tim iznenadnim protivnikom.

— Reći ću ti kada mi budeš rekao ko si ti. Ja svoje lice ne krijem pod tom dečjom kacigom. Kukavice!

Berni vide kako se prsti vođe grče oko drške revolvera, a onda isto tako naglo opuštaju.

— Neću te ubiti tako brzo — reče muklim glasom. — To bi želeo, zar ne? Najpre ćemo se poigrati s tobom... s tobom i tom tvojom lutkicom! Spajk! Marl! Teri!

Oprezno pokrećući noge, kao da hodaju po ledu, tri čoveka u crnom pođoše prema mladiću. Spajk je držao uperen revolver u njegov trbuh, dok su druga dvojica kružila dugim lancima, spremni da ih iznenada sruče na glavu i grudi protivnika.

»Ludak«, pomisli Berni gutajući pljuvačku. »Zašto nije dao lov iz džepova... a sada...«

Uz glasan zveket, oba lanca poleteše istovremeno, pokazujući da su Marl i Teri dobro uigran par. Jedan lanac pade odozgo naniže, drugi polete paralelno s podom, u namjeri da se omota oko nogu protivnika.

Samo što noge crnokosog više nisu bile na istom mestu. Skupivši ih kao čelične opruge, mladić se skokom brzim kao misao ukloni sa putanje oba lanca i stvori ispred Spajka koji je ustuknuo jedan korak kako bi ostavio više prostora svojim prijateljima.

Berni zatrepta očima, jer ono što se dogodilo, činilo mu se neverovatnim. Desna ruka crnokosog pala je kao malj na Spajkov šlem i smrskala ga, razbacujući komade crne plastike i pleksiglasa. Leva ruka stegla je Spajkov zglavak i pomerila ga u stranu u pravom

trenutku da ispaljeni mečak usmeri prema Terijevim leđima.

Sa zverskim krikom na usnama, Merl još jednom podiže lanac, ali je njegov drugi kraj već bio u rukama mnogo čvršćim nego što su bile njegove. Kao zmije, krajevi lanca omotale se oko vrata »Diablosa«, a onda crnokosi načini nagli trzaj i odskoči u stranu.

Uz šum koji je podsećao na škrgut zuba, Marlov kičmeni stub pršte, a glava, još uvek pod crnim šlemom, zakotrlja se po podu, polivajući ga debelim mlazom krvi. Zamah mladića bio je tako snažan da obezglavljeno telo odlete vođi pred noge.

Glasovi »Diablosa« stopiše se u jedan jedini krvožedni krik, ali je to bio pre krik straha, očajanja, nego gneva. Svedočio je to i pokret kojim su se instinktivno zbili u gomilu, tržeći zaštitu jedan od drugog.

»Sada je kraj«, pomisli Berni. »Momak je fantastičan, ali...«

Automatski pištolj u rukama vođe zasipao je olovom u trenutku pojavu pred sobom, i Berni zažmuri da ne bi gledao kako meci kidaju to savršeno telo.

— Promašio si — reče neko i Berni Gomelski otvori oči.

U gustom plavom oblaku barutnog dima, mladić je stajao sa podsmešljivim osmehom na licu.

— Proklet bio! — visokim falsetom vrisnu vođa i zavitla ispražnjeno oružje prema njegovoj glavi. — Ljudi, na njega! Ali, pazite... to je sam Satana!

Zbiljeni u gomilu, momci u crnoj odeći kretose napred, oprezno i sa oklevanjem. Istovremeno, njihov vođa je uzmicao unazad, ne skidajući pogled sa onoga koji je za svega nekoliko sekundi ubio šestoricu njegovih sledbenika.

»Nemoguće«, mislio je Berni. Neko od njih me je lupio po glavi i sada haluciniram... ovo je nemoguće!»

Gomila u crnom razdvoji se da propusti svog vođu, a onda zastade. Crnokosi mladić još uvek je stajao na istom mestu, sa onim istim osmehom na usnama.

U dva skoka vođa nestade kroz vrata. Trenutak kasnije spolja se začu urlanje snažnog motora koje se brzo gubilo u daljini.

— Vaš šef je pametan čovek — reče nepoznati prijatnim, dubokim glasom, kao da raz-

govara sa najboljim prijatelji-
ma u ugodnoj atmosferi nekog
ekskluzivnog kluba. — Na vre-
me je shvatio da ovu bitku ne
može dobiti...

Momci u crnom se zgledaše. Bilo ih je devet i imali su svo-
je opasno oružje u rukama,
ali...

Ustuknuli su svi odjednom, iznenada; ako je neko od njih to i predložio, Berni mu nije čuo glas. Tek, nekoliko sekundi kasnije mali lokal je bio zaglušen bukom motora koje pale nervozne, drhtave ruke.

Sa onim istim osmehom na licu, crnokosi mladić nekoliko puta zavrte glavom, a onda se naže nad nepokretno Vernino telo.

— Dođi — reče preko rame na Berniju — pomози mi...

— Ja ću — pokazujući izne-
nađujuću snagu, ona krhka de-
vojka pomože mu da digne po-
lunago telo na šank.

— Sve je u redu — reče ne-
koliko trenutaka kasnije. —
Samo šok... preporučujem pu-
nu čašu konjaka i jednu tab-
letu za spavanje.

Berni nemo klimnu glavom, još uvek nesposoban da nađe reči kojima bi izrazio svoja osećanja. Još uvek je bio ne-
moćan da proceni da li je ovo
što se događa stvarnost ili o-
naj isti ružan san, ispunjen mi

risom barutnog dima i sveže prolivene krvi.

— Pobrinite se za Meksikance — reče crnokosi. — Mi moramo da idemo...

— Trenutak! — promuca Berni. — Ja... — on se nemoćno zagleda oko sebe, u poobrane stolice i lokvu krvi koja se lagano širila po prljavom podu.

— Sve je u redu — osmehnu se mladić — mi plaćamo naše račune. — Po limenoj površini šanka zazveketa nekoliko novčića. — Mislim da će ovo biti dovoljno...

Jedan od trojice vozača lupi šakom po stolu, ali kada je ne obični par bio već napolju. Odatle trenutak kasnije dopre umirujući zvuk motora njihovog automobila.

— Ljudi... — prostenja Berni. — Vidite li ovo?

Onaj koji je lupio šakom, krupan momak u kariranoj košulji, sleže ramenima.

— Video sam, ali kao da i nisam. Prokletstvo, niko mi neće poverovati kada mu ovo budem pričao! Daj mi još jedno pivo, Berni...

Ona dvojica su ošamućeno sedela, vrteći glavama. Na šanku, Verna se pomeri i uzdahnu, otvarajući oči.

— Polako, devojčice — reče Berni, nastojeći da ne gleda

u gole grudi. — Polako... sve je u redu... otišli su... Nemoj gledati dole, on...

Devojčine crne oči bile su čudno mirne kada je prešla pogledom po krvavom prizoru oko sebe. Na usnama joj je lebdeo nežan osmeh, osmeh kakav se viđa kod ljudi utonulih u religiozni trans.

— Gde je on? — upita Verna tiho. — Kuda je otišao?

— Ne brini, propalice su umakle! — Berni je potapša po golim leđima. — I kladim se da nikada više neće smetati da privire ovamo!

— Ne pitam za njih... već za njega... za onoga iz čijih očiju sevaju munje... onoga koji sve pred sobom ruši plamenim mačem...

Berni se zbunjeno osvrte oko sebe, ali lica preostalih gostiju nisu delovala nimalo inteligentnije od njegovog.

— Vi niste shvatili? — nežno se osmehnu Verna, pritiskujući obe ruke na grudi. — Bože, kako ste slepi... zar ne shvatate da je ovo mesto noćas posetio... anđeo smrti!

*
* *

— Anđeo smrti! — zareža na rednik Farker. — Koji ti je đavo, Berni? Ti si bio pame-

tan čovek, do đavola? Da te nije neki od onih dripaca lupio po glavundi ili nešto slično, a?

— Nisam to ja rekao, Fil, nego Verna — umorno reče Berni. U glavi mu je zujalo od svih onih viskija koje je jednog za drugim sručio u grlo, a svetla reflektora uz koje je policijski fotograf leno snimao jedan po jedan detalj pokolja u »Dezert Inu« sve češće su se stapala u bleštavu maglu koja je nanosila bol njegovim očima.

— Verna, a? Pa, mogu da ti kažem da me takvo nešto ne čudi. Ta mala ponaša se čudno otkako... otkako...

Berni klimnu glavom, jer su priču Verne Dikson svi znali. Bar od onog trenutka kada je potpuno gola, izranjavljenih nogu i sa opekotinama od sunca pronađena u pustinji. Verna Dikson nije bilo njeno pravo ime, odabrala ga je nasumično mnogo meseci kasnije kada su je otpustili iz bolnice ne uspevši da izleče totalnu amneziju koja je sprečila da se otkrije njeno poreklo.

Ko ju je silovao i ostavio da u pustinji umre na vrelom suncu? To verovatno niko nikada neće doznati, sem ako se Verni nekim čudom ne vrati pamćenje i seti se imena i

lica čoveka — ili ljudi — koji su je jednom osudili na smrt...

— Da počnemo iz početka — brundao je Farker, brišući znoj sa čela. — Čime je bio naoružan taj tip?

— Ničim — Berni se bleđo osmehnu. — Rekao sam ti, Fil...

— Znam da si mi rekao, do đavola! Ponadao sam se da si se možda predomislio...

— Zašto bih se predomišljao, prokletstvo? Tako se dogodilo!

— Možda — Fil Farker uzdahnu, strpljivo brišući sa čela nove potoke znoja. — Možda, Berni. Ali, neka sam proklet ako takvo nešto napišem u izveštaju. Pomisliće da sam konačno pošasavio, čoveče! Jedan jedini momak golim rukama sradio šestoricu »Diablosa« naoružanih do zuba! Smejaće mi se čitava Kalifornija, Berni!

— Verovatno, ali...

— U redu, u redu. Vidim da ni matori Koreli u svom izveštaju neće napisati ništa drugo. Hej, Dok!

Visok muškarac potpuno se de kose doklatio se do njih zbunjenog lica, mašući izandalom crnom torbicom policijskog lekara.

— Daj mi jedan dupli, Berni — reče, spuštajući oba la-

kta na šank pored nemarno odbačene torbe. — A ti, Fil, ne moj me ništa pitati...

— I neću — isceri se narednik. — Potpuno mi je dovoljno što moram da pročitam tv-
oj izveštaj.

— Fil ne veruje da je onaj momak to učinio golim rukama — tiho reče Berni dodajući čašu doktoru.

Ovaj je čutao sve dok se ispraznjena čaša ponovo ne nađe na limenoj ploči šanka. I ne čekajući da doktor to zatraži, Berni je ponovo ispuni do vrha.

— To ti nije loša ideja, Berni — reče doktor Koreli zamišljeno gledajući u čašu. — Ako se napijem, možda ću lakše moći da uverim sebe u ono što se ovde dogodilo...

— Na primer? — Farker se cerio, ali su mu oči pokazivale sasvim drugačija osećanja.

— Na primer onaj tip bez glave... Nikada nisam video kako radi giljotina, ali mora da je krajnji efekt otprilike isti. Kako se to dogodilo, Berni?

— Brzo.

— Ma nemoj? Gde kriješ giljotinu? Pod šankom?

— Istina je, Dok. Momak je šćepao lanac — onaj, eno ga još dole na podu — obavio ga drugom momku oko vrata i

samo jednom snažno potegao. Nimalo prijatan prizor, mogu ti reći... krv je šikljala kao iz probijene vodovodne cevi...

— Mogu misliti — strese se doktor. — A ostali... — on sleže ramenima, zagleda se u čašu, a onda je podiže i isprazni naglim trzajem. — Uostalom, Fil, čitaćeš to u mom izveštaju... — promumla.

— Čime, Dok?

— Šta čime?

— Čime je to taj momak izveo?

— Po svemu sudeći... ali ne, bolje da sačekaš rezultate obdukcije!

— Sada, Dok!

— U redu — lice doktora Korelija postade još ozbiljnije. — Ako baš hoćeš da znaš... mislim da je momak to učinio — golim rukama!

Tri čoveka gledala su se čutke nekoliko trenutaka. Prenuo ih je tek šum automobila koji se uz škripu kočnica zastavio pred samim ulazom.

Uzdahnuvši, narednik odgurnu dalje od sebe praznu čašu i zakopča košulju pod grlom, s gađenjem posmatrajući široke tamne mrlje od znoja.

— Imam utisak da stiže okružni tužilac glavom — promrmlja doktor — sudeći bar po tvom ponašanju, File...

— Novi? — upita Berni. — Smitson, tako se zove?

— Aha. Veoma uspešan advokat Vesli Smitson iz doline San Bernardina. Možeš misliti kako će se oduševiti kad ovo ugleda; njegova izborna parola bila je »Red, rad i mir«, se čaš se, Berni?

— To mi zvuči poznato — isceri se vlasnik restorana. — Ovo je on, a?

Visok, vitak čovek brzih pokreta i blistave elegancije na trenutak zastade na vratima kao da želi jednim pogledom da obuhvati čitav prizor. Žive crne oči blistale su od gneva kada ih je zadržao na krvavim mrljama po Bernijevim stoljnjacima kojima je neki revnosni policajac pokrio mrtva tela čim su doktor i fotograf za vršili svoj posao.

— Naredniče, dođite ovamo!

Glas mu je bio oštar, sa metalnim prizvukom, glas čoveka naviknutog da se njegove zapovesti odmah izvršavaju. klateći se u hodu više nego obično, Farker mu priđe, nespretno pozdravljajući.

— Šta se ovde dogodilo, naredniče? Vi vodite istragu, zar ne?

— Da, mister Smitson. Pa, došli smo na anonimni poziv iz javne govornice... neidenti-

fikovano lice javilo nam je da je u »Dezert Inu« došlo do obračuna u kome ima i mrtvih... stigli smo pre sat i dva desetak minuta i zatekli — ovo!

— Aha — crne oči okružnog tužioca još jednom predoše policima ljudi koji su pažljivo pratili razgovor. — I?

— Po iskazu Bernija Gomejskog, on je vlasnik restorana, upala je grupa mladića obučenih u crnu kožu i naoružanih revolverima, lancima, bokserima i ostalim rekvizitima koje obično imaju bande na motociklima. Najpre su maltretirali neke Meksikance sa susednog ranča i pokupili novac ostalim gostima, a onda...

— A onda, naredniče? Šta se dogodilo, potukli su se među sobom?

Farker proguta pljuvačku.

— Izgleda... izgleda da im se tada suprotstavio jedan od gostiju. Bio je tu sa devojkom. Ovaj... on...

— Do đavola, govorite, naredniče, nemam nameru da dočekam jutro u ovoj smrdljivoj rupi? Šta se onda dogodilo?

— Došlo je do obračuna između njih... banda se razbežala... odnosno, oni koji su preživeli. Šestorica su ostali mrtvi. Na mestu, mister Smitson...

— Kako?

— Sveža mrlja od znoja po javi se na narednikovim leđima.

— Po izjavama svedoka... i policijskog lekara... on je to učinio golim rukama, mister Smitson!

Začudo, okružni tužilac nije bio impresioniran tim otkrićem. Klimnuo je glavom i osvrnuo se oko sebe.

— Imate li njegov opis, naredniče?

— Da. Visok, širokih ramena, kosa crna, oči plave...

— To me ne zanima, naredniče. Neću ga ja goniti, već vaši ljudi! Da li su obaveštene patrola? Blokirani glavni putevi koji vode odavde?

— Obavestio sam San Bernardino, mister Smitson. Oni...

— Oni nisu učinili ništa, naredniče. Baš ništa! Sve dovde nisam na putu video ni jedna jedina policijska kola!

Farker sleže ramenima, premeštajući se s noge na nogu.

Ošinuvi još jednom prezrivi pogledom sve oko sebe, okružni tužilac onim istim hitrim korakom izađe napolje. Vrata automobila zatvoriše se uz glasan tresak, prigušen motorom koji je gnevno zaurao.

Svi prisutni gotovo čujno su odahnuli kada se zvuk motora izgubio u daljini. Vrteći

glavom, Farker se umornim korakom vrati do šanka.

— Gadan tip! — reče tiho, kad mu Berni dodade punu čašu. — Hladniji je od zmije, proklet bio! I otrovniji, kladim se!

— Pa šta? — Berni sleže ramenima. — Nije tvoja krivica što oni u San Bernardinu nisu ni prstom mrđnuli da uhvate tog tipa!

Doktor Koreli se kreštavo nasmeja.

— Vama dvojici ne izgleda čudno što Smitson pita samo za ubicu?

— Neee... zašto?

— Do đavola, po onome što si ti rekao, Berni, bio je to klasičan slučaj samoodbrane! Zbog čega Smitsona ne zanimaju ti banditi na motociklima? Najzad, oni su izazvali gužvu, zar ne?

— Koreli — svečano reče Farker — ponekad pomislim da bi ti bio bolji policajac od mene! Prokletstvo, to mi uopšte nije palo na pamet!

— Znam i zašto? — sleže ramenima. Berni, šta misliš, da li će moja žena osetiti da sam popio više od jednog viskija, a?

— Iz iskustva ti kažem da jedan smrdi isto koliko i tri — zakikota se vlasnik restorana. — Nego... hteo si nešto da nam objasniš?

— Aha. Farker se pitao kako mu nije palo na pamet da treba misliti i o »Diablosima«, a ja sam rekao da znam zašto. Čist odbrambeni mehanizam, gospodo moja!

— Šta to znači, Dok? Ne zaboravi da sam ja krčmar, a ne neki prokleti psihijatar!

— To nije teško objasniti. »Diablosi« su, ma kako opasni bili, ipak nešto što se može shvatiti i objasniti, nešto što se događa. Ovaj momak je ne poznat činilac... a svi mi se plašimo nepoznatog, hteli to da priznamo ili ne. Eto, zato je i Filu i Smitsonu i svima redom stalo da uhvate njega, a ne »Diablose«, Berni!

— Hmmm... ima nešto u tome, Dok...

— Naravno da ima. Kao i obično, vaš doktor Koreli je u pravu. Sem toga... — doktor isprazni ostatke viskija iz čaše. — Sem toga, mislim da znam i kako je to izveo.

— Prokletstvo — ljutnu se Berni — ko je bio ovde, ti ili ja?

— Ti... ali zato ne znaš ne što što ja znam. Uopšte, veoma malo ljudi u Americi zna nešto više o tome...

— O čemu, do đavola? — lupi narednik šakom po šanku ispred sebe. — Ako hoćeš, reci, ako nećeš...

— Reći ću...

Lice doktora Korelija bilo je bledo. Osvrnuo se oko sebe pre nego što je nastavio da govori, kao da se plaši da ga neko prisluškuje.

— Vi znate da je moj stariji brat Efraim, pre nego što je došao ovamo da umre, godina ma bio u Japanu u vojsci...

— Pa?

— Ovo što se dogodilo veče ras... nešto slično dogodilo se jednom u kući nekog uglednog Japanca u Šimonosekiju. Deset ubica napalo je jednog čoveka, a on ih je savladao i pobio. Golim rukama...

— To su bajke, Koreli — tiho reče Farker.

— Nisu, File... Efraim je sarađivao sa japanskom policijom u istrazi. Ubica, uzgred, nikad nije uhvaćen, ali...

— Ali?

Koreli obrisa čelo iznenada orošeno znojem.

— Ali su se tada svi složili — nezvanično istina — da je u to bio umešan jedan — ninda!

* *

Dvoje mladih ljudi nepomično je sedelo u zamračenim kolima, kao da čitavim telom

upijaju šumove i pokrete oko sebe.

Noć nad pustinjom bila je tiha; pustinja je uvek bila tiha kad nije duvao vetar, podižući oblake peska i prašine i premeštajući dune sa jednog kraja široke ravnice na drugi.

Tek ponekad širokom trakom puta koja se protezala sto tinak jandi ispred njih projurilo bi poneko vozilo, hitajući da se što pre ukloni iz negotoljubivog predela.

Mladić podiže glavu.

— Pit — reče tiho.

Devojka se tiho nasmeja, glasom koji je podsećao na srebrna zvona sa novogodišnje jelke.

— Hajde, Les! — prošaputa. — Moj sluh je prilično oštar, a ja ne čujem čak ni zvuk motora, a ti...

— Slušaj.

Osmehnuvši se, devojka se udobnije namesti na sedištu.

— U redu, u redu — reče.

— Opet si pobedio. Sada ga i ja čujem, ali...

— Ali ne znaš da li je to Pitov »bjuik«. Jeste, devojčice, poznajem zvuk tog motora.

Osvrnuvši se oko sebe, devojka upali cigaretu, zaklanja jući rukama plamen minijaturnog upaljača.

— Verujem da u Americi niko ne zna više od mene o ni-

ndama — reče — ali me ponekad zaista zadivljuješ. Les, oštrinom svojih čula.

Čovek koga je nazvala imenom Les sleže ramenima.

— Nije to samo sluh, znaš. Mene su naučili da postignem potpuno jedinstvo sa svojom okolinom... do mene dopire svaki šum, svaka vibracija ko raka... čak poremećaji u vazдушnom pritisku kakve beleže samo najosetljiviji barometri. Ja...

Ona se ponovo nasmeja.

— Dobro, dobro, gospodine, vaša mi predavanja nisu potrebna. I sama znam ponešto o toj filozofiji...

Na putu ispred njih svetla jednog zaustavljenog automobila triput kratko zatreptaše. Les odgovori istim signalom.

Dižući oblak prašine, jedva vidljiv u tami, glomazni stari »bjuik« se zaustavi pored njihovih kola i iz njega se pojavi krupan čovek nešto duže plave kose i preplanulog lica, razvučenog u osmeh.

— Halo, golubovi — reče veselo. — Naravno, kao i uvek... vas dvoje koristite samoću da uživate u lepotama pustinje dok jadni Tabasko Pit guta prašinu prateći gomilu budala na snažnim motorima!

— Umakli su ti? — upita Les sa osmehom.

— Kako si znao, do đavola?

— Po tvom licu, Pite. Motori su im bili suviše jaki, zar ne?

— Gle, pa i ti možeš da se prevariš, Lesli. Ne, stari »bju-ik« pod ovom neuglednom ka roserijom krije mlazni motor, dečko moj! Međutim banda se razila već kod ulaza u dolinu San Bernardino... jednostavno su jedan po jedan izlazili iz kolone da bi se izgubili na sporednim putevima, prokleti bili!

— A ti si to suviše kasno primetio?

— Aha — skrušeno uzdahnu plavokosi div. — Držao sam gotovo milju rastojanja da ne bi primetili kako ih pratim i približio se tek u blizini grada. Bilo je kasno: poslednja tri momka nestala su u onoj zbruci uličica u predgrađu. Popio sam jedno pivo u motelu vratio se...

— Pa, sada bar znamo da im je skrovište negde u dolini — sleže ramenima čovek po imenu Lesli. — Ima li policije na putu?

— Koliko hoćeš. Zaustavili su me tri puta.. ali tek na povratku. Što se njih tiče, oni tipovi na motociklima do sada su mogli stići u Arizonu! Policija je postala proketo spora, časna reč!

— Možda...

— Ti imaš drugo mišljenje, Les? — upita devojka tiho.

— Da. Dvadesetak u crno obučenih momaka na ogromnim i bučnim motociklima ne mogu se tako lako provući ne opaženi.

— Neko u policiji radi za njih?

— Verovatno. Ni onaj slučaj u Beningu još nije rešen, zar ne?

— I neće biti nikada ni rešen, ako mene pitaš — nasmeja se Pit. — Šta sada, Lesli? Idemo na spavanje?

— Ne — odgovori crnokosi posle kraćeg razmišljanja. — Idemo natrag.

— Natrag? U San Francisco? Odustaješ?

Lesli se morao nasmejati zapanjenom licu Tabasko Pita.

— Još je rano za San Francisco, Pite! Naravno da ne odustajem... sve dok ta banda na cista ne bude jednom zauvek umirena — na bilo koji način. Idemo natrag — u »Dezert In«!

— Poludeo si? Pa tamo sada sve vrví o policajaca!

— Pa šta? Nismo ništa učinili, zar ne?

— Ništa... sem jednog malog šestostrukog ubistva. Ša predumišljajem, Les! Sasvim

dovoljno za gasnu komoru, čini mi se.

— Legitimna odbrana, mlađiću. A taj predumišljaj mi ne bi nikada dokazali. Uostalom, nisam imao nameru da ubijam te tipove, oni su me sami na to naterali.

— U redu, ali zbog čega idemo tamo? Misliš da ćeš nešto više doznati o njima?

— Da.

— Na primer?

— Na primer šta policiju više interesuje: »Diablosi« ili čovek koji ih je oterao iz »Dertz Ina«. Možda ćemo pri tom i doznati ko je taj koji ih štiti, Pite.

— Uhapsiće te, Les. A da bi to izbegao, moraš se boriti sa ljudima u plavom koji samo rade svoj posao za bednu platu, ne protiv onih koji im zapovedaju.

— Neću, Pite. Dopustiću im da me uhapse i zatvore. Uostalom, i sam znaš da nema tog zatvora koji bi me zadržao ako poželim da izađem. To je jedini način da doznam ko u policiji radi za »Diablose«.

Pit zavrte glavom.

— Sumiko, pokušaj ti da razuveriš ovog glupana! Prokletstvo, on sam za sobom zatvara vrata gasne komore!

Devojka se osmehnu, obarajući glavu tako da joj duga crna kosa padne preko lica.

— Ne vredi, Pite — reče gotovo šapatom.

— Tvrdoglav si kao mazga, do đavola! — zaurla Pit. — Idi onda, lomi svoj prokleti vrat! I nemoj očekivati da te posle toga izvlačim iz nevolje, jesi li čuo?

— Savršeno dobro — osmehnu se Lesli. — I ja i svako ko se slučajno nađe u krugu od pet milja. Ne moraš toliko da vičeš, znam koliko ti je stalo do mene...

— Vrlo dobro. Zašto onda i ja ne bih pošao s tobom?

— Neko mora da vodi računa o Sumiko Sem toga, u takvim situacijama jedan čovek uvek će lakše proći nego dvojica. Ako budem morao da bežim iz zatvora, Pite, ti bi mi bio — izvini na izrazu, ali tako je — ti bi mi predstavljao samo balast...

— On je u pravu, Pite — tiho reče devojka. — Idemo...

Dotakavši rukom Lesliejevo rame, ona otvori vrata na svojoj strani i pređe u Pitov »bjuik«. Plavokosi je nekoliko trenutaka buljio u nasmejano Lesliejevo lice, a onda sleže rame nima, promumla nešto i okrete se na peti, krenuvši prema svojim kolima.

Zaurlavši motorom, »bjuik« točkovima razbaca pesak oko sebe. Nekoliko trenutaka kas-

nije njegova svetla izgubiše se na tamnoj asfaltnoj traci.

Lesli je za volanom svojih kola ostao još nekoliko minuta. Nepokretnog lica, kao maška, udisao je vazduh punim plućima, ispunjavajući krv kiseonikom.

Kada je motor počeo nežno da prede, približavajući vozilo putu, čovek za njegovim volanom bio je potpuno spreman za novi smrtonosni obračun..

*
* *

»Dezert In« sada je bio gotovo potpuno prazan; ambulantna kola odvukla su nepomična i već ukrućena tela sa poda, besposleni policajci sa žaljenjem su se odvojili od šanka i zalupili za sobom vrata svojih automobila, a policijski fotograf je već odavno spakovao svoju aparaturu.

Pokretom glave Farker odbi punu čašu viskija koju mu Berni gurnu preko šanka.

— Dosta je bilo, čoveče — reče promuklim glasom. — Da bar sada idem u krevet... čeka me bar sat lupanja po mašini i popunjavanja besmislenih formulara koje niko ni kada ne čita.

Vukući noge i osećajući kako mu se vrti u glavi, Berni

priđe prekidačima na bočnom zidu. Jedno po jedno, bleštava svetla se pogasiše, sva sem niza prigušenih svetiljki na zidovima separea.

— Prokletstvo! — strese se Farker. — Preterao si, Berni... ovde je sada mračno kao u grobu!

Gomelski sleže ramenima.

— Suviše si veliki da bi se bojao mraka, File... ne brini, niko te ovde neće napasti...

Slegnuvši ramenima, narednik nesigurnom rukom dohvati punu čašu i sruči je u grlo.

— Svejedno mi se ne sviđa... upali još neko svetlo, Berni.

Suv pustinjski vetar, iznenada neprijatno svež, dunu kroz razvaljena vrata i njih dvojica pogledaše jedan u drugog.

— U pravu si, File — promrmlja Berni. — Ovde je prokletost mračno...

Ruka mu je bila nadomak prekidača kada je iznenada shvatio da još neko stoji pored šanka, samo korak od Farkera koji je buljio u praznu čašu pred sobom.

— Ostavite to, Gomelski — reče jedan dubok, miran glas. — Ne moraju svi videti koliko nas ima u lokalima...

— Šta?! — zabezeknu se Farker, Desna ruka kopala mu je po poklopcu futrole pišto-

lja, nikako ne uspevajući da pronađe kopču.

— Oružje vam neće biti potrebno, naredniče — osmehnu se visok, crnokosi čovek, isti onaj koji je nekoliko sati ranije golim rukama razjurio bandu »Diablosa«. — Došao sam samo da razgovaram sa vama.

— Ko ste vi, mister? — glas narednika zvučao je autoritativno, ali mu se u očima ogledalo osećanje koje Berni nikada još nije video u njima.

Strah...

— Zašto? Imate nameru da me uhapsite? — osmehnu se pridošlica. — Veoma dobro znate da vam ne moram baš ništa reći dok ne stigne moj advokat.

Bernijevo osušeno grlo konačno propusti prve reči.

— File! — reče promuklo. — To je... to je... on!

Narednikovi prsti izboriće se sa poklopcem futrole i veliki službeni pištolj stvori mu se u ruci.

— Ruke gore, mister! — reče oštro. — I nikakvog pokreta... inače...

Sa osmehom na usnama crnokosi podiže ruke iznad glave.

— Zar vam Gomelski nije ispričao? — upita veselo. — Ovo nije prvi pištolj koji su večeeras uperili u mene, znate!

— Koji ti je đavo, File? — zinu Berni. — Pa to je...

— Vrlo dobro znam ko je to — režao je narednik. — Za to i držim ovo gvožđe upereno u njegov stomak. Hajde, momak: ime, prezime, adresa, zanimanje i sve ostalo!

Još uvek sa onim istim osmehom na usnama, crnokosi ksimnu glavom.

— U redu, naredniče, kad već insistirate. Ime — Leslie, prezime — Eldridž; Zanimanje? Hmmm... moglo bi se reći novinar, iako nigde nisam zaposlen. Ono što napišem pro dajem onome ko najviše ponudi, neka vrsta slobodnog strelica, ako razumete šta hoću da kažem. Još nešto, naredniče?

— Eldridž, a? Ti si ubio onih šest tipova, Eldridž?

— To vam neće upaliti, naredniče! — glasno se nasmeja Leslie. — Tako lako mi nećete izvući priznanje za šestostruko ubistvo! Uostalom, šta ako se pojavi deset svedoka koji će tvrditi da sam u to vreme bio na Aljasci?

— Duhovito! — mumlao je Farker. — Vrlo duhovito, nema šta! Ovaj čovek iza šanka bio je očevidad, ne zaboravi... a bilo ih je još!

— Očevidad? — Leslie podiže obrve okrećući se Berniju.

— Niste rekli naredniku šta ste sve videli, Gomelski?

— Prekini s tom komedijom, File, do đavola! — pobuni se Berni. — Čoveče, pa ovom momku treba podići spomenik nasred San Bernardina! On je jedini imao hrabrosti da...

— Zaveži, Berni! — preseče ga narednik. — Ubica je ubica do đavola, i moja dužnost je da ga uhapsim. Ono što imaš da kažeš, reci na sudu... ako sud kaže da zaslužuje spomenik, neka bude spomenik. Jasno!

— Ne kvarite zadovoljstvo naredniku, Gomelski — sa Eldridžovog lica nije nestajalo osmeha. — Zamislite koliko će za njegovu karijeru značiti ovo hapšenje. Unapređenje, verovatno čestitke i priznanja... je li tako, naredniče Farker?

— Ja samo radim svoj posao! — promuklo reče policajac, ali mu se izdajničko rume nilo razli po licu. — Prokletstvo, ljudi, kako to ne možete da shvatite? Eldridž, pruži ruke ovamo!

— Lisice nisu potrebne, naredniče — prvi put sa Leslievog glatkog, preplanulog lica nestade osmeh.

— O tome ja odlučujem, mo mak. Ruke ovamo!

Rezignirano slegnuvši ramenima, Leslie pruži ruke, a onda...

Otvorenih usta, Berni Gomelski je s nevericom vrteo glavom. Istina, imao je prilike da se uveri koliko je taj čovek brz, ali ovo...

Ruke koje su naizgled sporo krenule napred, iznenada su se spojile na Farkeorvom zglavku. Jedva vidljiv, hitar pokret i pištolj se našao u Eldridžovom posedu!

U Farkerovo lice navre krv, ali ga je strah prikovao za mesto.

— Ti... ti... — promuca.

— Vidite, naredniče — mirno reče Eldridž vraćajući mu oružje — da vam ovaj komad metala nije nikakva garancija protiv mene. Kao što vam ni lisice ne bi mnogo više pomogle, uostalom. Rekao sam da vam nisu potrebne, mirno ću poći sa vama u policijsku stanicu.

— Bravo! Bravo! — zapljeska Berni cereći se čitavim licem. — To ti je dobra lekcija, File!

Na narednikovom licu smenjivala su se različita osećanja: gnev, oprez, strah...

— Zaveži, Berni — reče na kraju. — U redu, mister... neka bude kako ti hoćeš... ali...

— Neću vam praviti nikakve probleme, naredniče — osmehnu se Lesli. — Časna reč!

— Idemo onda — klimnu Farker glavom vraćajući oružje u futrolu.

— Laku noć, Gomelski — ljubazno reče Lesli. — I ležite, čoveče... izgledate kao da niste spavali tri godine!

Ošamućen, Berni samo klimnu glavom, prateći pogledom tog neobičnog čoveka iza koga se gegao Farker, još uvek na oprezu.

Motor policijskog automobila zaurla na parking i Berni odmahnu glavom kao čovek koji se budi iz sna.

— Prokletstvo! — reče poluglasno. — Kako ono reče Verna? »Anđeo smrti«?

Oslonjen u suprotnom uglu, Farker nije skidao pogled sa svog uhapšenika, dok je ovaj hladnokrvno gledao kroz prozor u uski pojas pustinje obasjan samo svetlima njihovih reflektora. Dremljivi vozač nije primećivao ništa neobično, iako je povremeno bacaio začuđene poglede preko ramena, čudeći se ćutanju obično veoma govorljivog narednika.

Dva puta su ih na putu zaustavile policijske patrole i oba puta je Farker zasuo svoje ljude psovkama. Blokada puta bila je sada besmislena, na

ravno, jer su »Diablosi« na svojim snažnim motociklima do ovog trenutka mogli prevaliti i tri-četiri stotine milja.

Ili naći skrovište u kojem ih niko neće ni tražiti, kao što je Lesli znao da se već i dogodilo...

Preneta policijskim radio-stanicama, vest o hapšenju ubice iz »Dezert Ina« svakako se brzo raširila, jer je zgrada stanice bila puna policajaca koji su dobacivali jedan drugom grube šale, gledajući čoveka koji je mirno prolazio kroz njihov špalir.

— U redu je! — zaurla Farker. — Svi napolje, besposličari! Gde ste bili kada je trebalo nešto da radite, do đavola! Napolje, svi!

Isprativši udarcima noge ne koliko najsporijih, Farker zalupi za njima vrata prijemne kancelarije.

— Loše si raspoložen, File? — primeti stari sedokosi narednik koji je sedeo za stolom iza pulta. — Čudno... očekivao sam da ćeš častiti drugove bar kojom konzervom piva posle ovakve lovine, a ti...

— Daj da prvo završimo posao, Henesi — umorno uzdahnu narednik. — A o pivu ćemo razgovarati... ima vremena...

Sa nepokolebljivim osmehom na licu, Lesli je mirno prošao kroz mašineriju policijske birokratije i strpljivo podneo uzimanje otisaka prstiju, detaljan pretres i fotografisanje iz nekoliko uglova; izrecitovao svoje podatke Henesiju i poslušno krenuo za Farkerom kada mu je ovaj pokretom glave dao znak da to učini.

Telefon na pulltu zazvoni i Henesi podiže slušalicu.

— Da?... Da, mister Smitson, tačno je... Jeste, Farker... Paaa, veoma mirno, veoma mirno... Da, mister Smitson, jasno! Reći ću mu...

Spustio je slušalicu i iscerio se, gledajući u Farkera.

— Treba li da ti govorim, File, ko se interesuje za našu ptičicu?

— Ne moraš — progundat Farker. — Smitson dolazi odmah, zar ne?

— Aha. To mi ne liči mnogo na njega, a?

— Ne, ne liči. Sedi, Eldridž... tamo, u ugao. Čekamo okružnog tužioca.

Slegnuvši ramenima, Lesli se spusti na klupu u uglu i zapali cigaretu.

— Niste se upitali kako je Smitson doznao da ste me uhapsili, naredniče?

— Nisam — Farker sleže ramenima. — Mislio si da ne

znam da među mojim ljudima ima onih koji izveštavaju Smitsona o svemu što želi da zna, Eldridž?

— Tako, znači. Onda se ne čudim što niste pohitali da mu sami javite veliku novost!

— Zašto bih? Mislio sam da će stići mnogo ranije. Njegovi informatori, izgleda, nisu toliko brzi...

Neko vreme su ćutali, sve dok se pred vratima nije čuo šum užurbanih koraka nekoćine ljudi. Stenjući, Farker se podiže sa svoje stolice.

Okružni tužilac Smitson nije ušao prvi na vrata. Štaviše, bio je tek četvrti.

Ispred njega, sa pištoljima u ruci, ušla su tri momka u elegantnim tamnim odelima, tankih usana i hladnih očiju, ljudi kojima se bez mnogo razmišljanja na rever mogao staviti bedž sa natpisom »profesionalni ubica«...

*
* *

Crven u licu, Farker proguta pljuvačku nekoliko puta.

— Šta ovo znači, Smitson? — procedi on, buljeći u cev pištolja koja je, tobož slučajno, skrenula u njegovom pravcu na prvi pokret glomaznog na-

rednikovog tela. — Prokletstvo, ko su ovi ljudi?

— Prijatelji — ledeno se osmehnu okružni tužilac, fiksirajući pogledom Leslija koji je mirno sedeo u svom uglu. — Ne brini. Farker... oni su tu samo za svaki slučaj.

— Do đavola, mister Smitson, oni su noružani! Ja...

— Imamo posla sa veoma opasnim čovekom, naredniče... Šta ima čudnog u tome što sam preduzeo mere da zaštitim sebe? I bio sam u pravu, očigledno. Zbog čega ovaj čovek nije u okovima, Farker?

— A zbog čega bi trebalo da bude u okovima, mister Smitson? Sam se prijavio, dao podatke, nenaoružan je... Na jasad, po izjavama očevidaca, delovao je u očiglednoj samoodbrani i ja...

— To prepusti sudu, naredniče! — prekide ga Smitson hladnim glasom. — Tvoj posao je da ga zadržiš... a ja mislim da ovo mesto nije dovoljno sigurno za tako opasnog tipa!

— Šta to treba da znači?

— Znači da od ovog časa o njemu preuzimam brigu ja, naredniče! Moji ljudi će ga čuvati sve dok ne izađe pred istražnog sudiju.

Henesi se kreštavo nasmeja u svom uglu.

— Lud si što se buniš, File! — doviknu. — Treba da zahvališ čoveku što ti skida bedu s vrata!

— Gospodine okružni tužilac — svečano reče Farker — dužnost mi je da vas upozorim da je ono što činite nezakonito! U ovom kraju ne postoji nikakva vaša privatna policija, niti privatni zatvor i svim osumnjičenima mesto je ovde, i samo ovde! Eldridž, prema tome, ostaje u ovoj zgradi sve dok od sudije Barne-
ma ne dobijem neki drugi nalog!

Nadmoćno se smešćei, Smitson zavuče obe ruke u džepove svog elegantnog sivog odelala.

— U ovom kraju ja sam zakon, Farker — reče oštro. — Ti nisi u stanju da zadržiš ovog čoveka ako nešto pokuša, a moj posao je, između ostalog, da on stigne pred sud. Prema tome, on ide sa mnom! Razmisli malo o svojim postupcima, naredniče... dovoljno si mator da te možemo oterati u penziju na osnovu mišljenja nekog lekara... A vrlo dobro znaš kolika je penzija jednog običnog policijskog narednika.

Farkerovo lice ponovo obli-
rumenilo, ali se videlo da u sebi vodi nimalo laku borbu.

Glasno se nasmejavši, Lesli ustade sa klupe, gaseći nogom opušak.

— Nemojte dovoditi narednika u bezizlaznu situaciju, Smitson — reče veselo. — Vaš plan ionako ne bi uspeo...

— Zašto?

Iako zaklonjen telima trojice telohranitelja, Smitson načini jedva primetan pokret u nazad kada se Lesli uspravio. Oči su mu se suzile dok je od meravao čoveka pred sobom.

— Zato što su moji prijatelji već obavestili javnost da sam uhapšen i zbog čega. Ako me odvedete odavde dići će se galama do neba... a onda vi možete razmišljati o penziji, Smitson!

Jedan od one trojice pogledom potraži savet od Smitsona, koji neodlučno zagriže usnu.

Neupadljivim pokretom, Lesli se podiže na prste nogu. Napetost se osećala u samom vazduhu koji je udisao...

»Najjednostavnije rešenje za Smitsona«, razmišljao je, »jestе da klimne glavom svojim ubicama, a oni ispune olovom i mene i oba policajca. Bilo bi to teško objasniti, ali ne i ne moguće... bar za njega...«

Smitson, međutim, nije imao hrabrosti ili drskosti za takav potez.

— U redu — reče muklim glasom. — Proklet bio, mislio si na sve! Farker, zatvori ga u najsigurniju ćeliju i neprestano drži na oku.

— Ne bi bilo loše da i mi ostanemo u blizini! — javi se jedan od one trojice, ne skidajući pogleda sa Leslija.

— Dobra ideja! — klimnu Smitson glavom. — Ti i Morton ostanite ovde, Toni. Farker, ako ovaj čovek nestane, letećeš iz policije tako brzo da neće znati ni na koja si vrata izašao odavde! Jasno?

— Jasno, mister Smitson — reče narednik pomirljivim glasom. — Međutim, što se tiče ove dvojice, oni...

— Oni ostaju ovde, Farker! Inače...

Narednik rezignirano klimnu glavom.

— U redu, mister Smitson... u redu.

— Onda smo se razumeli — Smitson još jednom pređe hladnim pogledom po prisutnima. — Idemo, Lin!

Praćen jednim revolverašem, on izađe svojim hitrim korakom. Uzdahnuvši, Farker provuče ruku kroz razređenu kosu mokru od znoja.

— Hajde, Eldridž — reče tiho. — Idemo i mi...

Zveckajući svežnjem ključeva, on otvori vrata koja su vo

dila u zadnji deo zgrade. Leslie pođe za njim, praćen na bezbednom rastojanju dvojicom čutljivih revolveraša. Koraćao je mirno, kao da oni u rukama nemaju oružje velikog kalibra, spremnog da na najmanji znak opasnosti razderu nje govo telo kišom vrelog olova.

— Ovde — reče Farker pritiskujući prekidač koji usku betonsku ćeliju preplavi mlazom blještave svetlosti. — Udi, Eldridž...

— Trenutak!

Držeći Leslija na oku, onaj koga je Smitson nazvao imenom Toni, progura se pored narednika. Detaljno je pregledao svaki kut ćelije pre nego što je zadovoljno klimnuo glavom.

— U redu je — reče. — Upadaj, momak!

Teška čelićna vrata zalupiše se za Leslijem. On saćeka da se zatvori i rešetka špijunke, a onda se jednim skokom vratiti natrag i prisloni uho na hlađan metal.

Smitsonovi ljudi znali su svoj posao. Niz hodnik su se udaljavali koraci samo narednika Farkera i jednog od njih.

Drugi je ostao pred vratima. Oštar Leslijev sluh zabeleži šum upaljaća kad je upalio cigaretu, spreman na dugo stražarenje.

Nekoliko trenutaka je stajao na mestu, kao statua, razmišljajući o onome što mora učiniti, a onda se baci na posao.

S nekoliko hitrih pokreta ruku, on ispod širokog kožnog opasaća izvuće dugu i usku svilenu vrećicu koja je pri pretresu promakla čak i iskusnim policajcima. Saćicu zelenkastog praha, koju je oprezno izručio na sto, pokvasio je vodom iz posude i saćekao nekoliko trenutaka. Uz tiho šuštanje, nad prahom se podiže oblacić pare nad koji on nadne se vrhove svojih prstiju, zadržavajući dah.

Dva ili tri minuta kasnije, on poće da svaći sa svojih prstiju tek sada vidljivu tanku skramu od nećega što je podsećalo na providnu plastiku. Na licu mu zaigra kratak osmeh: sav onaj trud oko uzimanja otisaka prstiju policajcima se neće isplatiti.

Pošto je pažljivo isprao vrhove prstiju čistom vodom iz posude, on sa stola ukloni poslednje ostatke onog zelenkastog praha i još jednom priće vratima da oslušne. Njegov stizaćar ništa nije primetio.

Dolazilo je vreme za sledeći korak u njegovom improvizovanom planu.

Lesli podiže ruku i tiho zalupa na vratima.

Uz zveket, poklopac kliznu u stranu i iza rešetaka špijunke pojavi se lice njegovog čuvara.

— Šta hoćeš? — zareža.

— Pssst! Do đavola, želiš li da čitav zatvor čuje šta imam da ti kažem?

— Blefiraš? — Mortonovo lice bilo je sumnjičavo.

— Možeš da proveriš! — va trenu je šaputao Leslie. — Zar ti Smitson nije rekao zbog čega me goni?

— Kako da ne? Ubio si nekih šest momaka u »Dezert Inu«... golim rukama, kažu...

— To je, znači, smislio? — osmehnu se Leslie — Prokletstvo, čoveče, taj okružni tužilac je užasno glup... Ko bi poverovao u takvu bajku? Šest ljudi... i to golim rukama?

— I meni se to učinilo čudnim — priznade Morton zamišljeno. — Hmm...

— Nije važno — odmahnu Leslie rukom. — Vidiš, Smitson mene želi iz sasvim drugih razloga. Sećaš li se pljačke banke u Beninfu pre godinu i po dana?

— Da li se sećam? Do đavola, ko bi to zaboravio? Momci su odneli skoro milion dolara u sitnim novčanicama. Cist i lepo obavljen posao!

— Da, tako je. Vidiš... ja sam bio u toj ekipi, a Smitson to zna!

— Hmm... onda nije čudo što se toliko brine za tebe — isceri se revolveraš. — Znaš kakvi će to poeni biti za njega pred izbore!

— To mu je manja briga — isceri se Leslie. — Smitson želi nešto drugo — da dođe do te love!

— Šta? Zar lova nije bila podeljena?

— Nije. Moji ortaci... ovaj... nisu imali sreće. Stradali su svi, uskoro posle pljačke. Ja sam jedini koji zna gde je taj milion... u sitnim novčanicama.

Morton obliznu usne i plašljivo se osvrte po hodniku.

— Tiše, do đavola! — prošta nervozno. — Kako je Smitson to provalio, proklet bio?

— Ko zna? Izgleda da je odavno sumnjao na mene i držao me na oku. Čim je došlo do gužve u »Dezert Inu«, shvatio je da je to prilika za njega... Dao je policiji moj opis i Farker me je uhapsio. Sad znaš zašto je hteo da me izvuče odavde; negde na nekom usamljenom mestu izvukao bi od mene tajnu o tim parama...

— Lukav je, nema šta — reče Morton s poštovanjem koje jedna propalica retko oseća prema drugoj. — Lepo je to smislio... ali je Farker bio tvr doglav.

— Da. Nije smeo da reskira i odgovori na moj blef o prijateljima koji su obavestili javnost o mom hapšenju — nasmeja se tiho Leslie.

Mortonove oči pohlepno su sijale.

— Da čujem? — upita. — Koliko?

— Deset odsto.

— Đavola! Neću prstom mrdnuti da te odatle izvučem, or tak, bez polovine plena! Uzmi ili ostavi!

— Proklet bio! — zareža Leslie. — Pola miliona dolara! Ni slučajno!

— Onda čekaj Smitsona — cinično se cerio Morton. — On će ti ponuditi više, kladim se!

— Trista hiljada?

— Pet stotina i ni dolara manje!

Slegnuvši ramenima sa lažnom rezignacijom, Leslie uzdahnu.

— U redu, u redu! Pola je tvoje... samo, imaš li neki plan kako da izađem odavde? I mogao bi da mi daš jednu cigaretu... ortak.

Vrativši pištolj u džep, Morton iz džepa izvuče zgužvano paklo cigareta i gurnu ga između rešetaka.

Sagnuvši se da je zapali, Leslie na trenutak nestade iz vidnog polja revolveraša; njegovi vešti prsti za to vreme iz-

veli su hitru operaciju sa vrhom cigarete.

— Prokletstvo? — reče naglas kada je povukao prvi dim.

— Šta je sad?

— Kakvo ovo đubre pušiš? — požali se Leslie. — Ova cigareta ima čudan ukus!

— Čudan? Do đavola, cigarete kao i svake druge.

— Evo ti, probaj sam.

Sumnjičavo motreći zažareni vrh cigarete, Morton povuče nekoliko dimova.

— Ništa ne primećujem reče. — Običan duv...

Malo onog istog zelenog praha posutog po duvanu, delovalo je munjevito, jer je čak i minimalni porast temperature pretvarao materiju u užasan otrov. Izobličnog lica, Morton se stropošta na betonski pod, kidajući prstima odecu na grudima.

— Da, običan duvan — reče tiho Leslie. — Sa jednim specijalnim dodatkom, mladiću... Imam utisak da ti prija, a?

Za to vreme, njegovi prsti su iz opasača izvlačili veoma tanku žicu od njaboljeg čelika. Iako ne deblja od vlasi koje, žica je bila dovoljno čvrsta da, omotana oko ručice reze, otvori teška čelična vrata.

Prekoračivši mrtvo Mortonovo telo, Leslie zastade omotavajući žicu oko dlana leve ruke.

Nije imao vremena da je pogovo vrati na njeno mesto. Sem toga, ona mu je mogla poslužiti i kao izvrsno oružje u narednom obračunu...

A on je bio svega minut ili dva daleko...

*
* *

Henesi podiže glavu sa ruku prekrštenih na stolu.

— Hej, File...

— Šta je bilo? — progundā dremljivo Farker. Opušten u fotelji, bučno je hrkao sve dok ga nije prenuo Henesijev glas.

— Toni... ima više od deset minuta kako je otišao da smeni onog drugog pred ćelijom... a još se nijedan nije vratio!

Farker skoči na noge.

— Misliš da...? — u ruci mu je već bio službeni pištolj.

— Ne mislim. Ovo je jedini izlaz, do đavola! Međutim, možda njih dvojica maltretiraju momka tamo u ćeliji...

— Može biti! — klimnu Farker glavom. — Hajde, idemo da vidimo...

— Ti napred! — isceri se Henesi, obilazeći pult. — Ona dvojica mi izgledaju kao vrlo

nervozni tipovi... a obojica imaju pištolje u rukama!

Dugi betonski hodnik bio je, tih, ali ne i prazan. Na samom dnu, pred vratima Eldridžove ćelije, na golom podu ležala su dva mrtva teal...

— Neka sam proklet! — proceđi Farker kroz stisnute zube. — Pa to su Toni i Morton! A Toni...

— Kako se to dogodilo? Prokletstvo, File... pa taj tip... on uopšte nema glavu, File!

— Ne histeriši, Henesi! — strogo zapovedi Farker. — To nije prvi bezglavi koga sam noćas sreo... Časna reč, čovek bi rekao da ovuda hara neki poludeli dželat iz srednjeg veka!

— Ko je to učinio? Eldridž?

— Vrata ćelije su zatvorena... spolja, Henesi.

— Pa onda...

Oprezno zaobilazeći veliku lokvu još tople krvi iz koje ih je ukočenim pogledom gledala Tonijeva glava, dva policajca priđoše vratima ćelije i Farker snažno povuče rezu, držeći spreman revolver.

Koncentrisani na to, nijedan od njih nije opazio senku koja je bešumno skliznula kroz vrata iza njihovih leđa...

— Prazna je — reče Farker drhtavim glasom. — Henesi...

— Ne, File... ne verujem u duhove, ako to hoćeš da me pitaš...

— Onda smo obojica poludeli — zaključio Farker, vraćajući oružje u futrolu. — Zovi momke u belom, neka donesu dve ludačke košulje!

— To bi bilo još najbolje što nam se može dogoditi — progundao Henesi. — Šta miliš, kako će okružni tužilac reagovati kad ga za koji trenutak pozovemo... Poverovao da je tip prošao kroz zatvorena čelična vrata, ubio dvojicu njegovih revolveraša i kidnuo, a da ga niko ne primećuje?

Tiho psujući Farker je gledao mrtva tela pred svojim nogama i vrteo glavom.

— Kako je to izveo, File?

— Ko?

— Eldridž, do đavola! Sem ako ih nisi ti ubio dok sam ja dremao i pustio tipa da kidne?

— Kako znaš da je to bio Eldridž?

— A ko drugi? Taj čovek je pravi đavo, File!

— Anđeo smrti.

— Šta?!

— Anđeo smrti. Tako ga je nazvala mala Verna Dikson, Henesi, tamo u »Dezert Inu«. Naravno, svi znamo da je ona malo čaknuta posle onoga što joj se dogodilo...

— Naravno — promrmlja se dokosi narednik. — U redu, idi do telefona i zovi Smitsona.

— Ja? Zašto ja?

— Tebi je pobjegao uhapšeni. I **osmostruki** ubica, File!

Farker ga isprati užasnom psovkom, unezvereno buljeći oko sebe i stežući pištolj u ruci. Tek nekoliko trenutaka kasnije dovoljno se pribrao da vrati nepotrebno oružje u futrolu i nagne se nad obezglavljeno Tonijevo telo.

— Čist posao... — gundao je. — Kao giljotina... ili... ili jako tanko sečivo... Hmmm... možda i komad tanke žice...

Na drugom telu nije bilo ni kakvih vidljivih ozlelda, ali su izobličeno lice i grudi izgubane noktima do krvi svedočili o užasnim mukama u kojima je umro.

— Otrov, naravno, — promrmlja Farker brišući znoj sa čela. — Otrov... i tanka žica... to je...

»Ninđe, File...«, odzvanjao mu je u ušima ponovo glas doktora Korclija, »ninđe se prvi put pominju u šestom veku, po našem računanju vremena... Princ po imenu Šotoku koristio ih je kao špijune u svojim ratovima, jer ninđe, na suprot samurajima, nisu bili

vezani krutim odredbama kodeksa bušido. Ninđe su bili prvi obaveštajci, kontraobaveštajci, teroristi i saboteri, File... a legende iz srednjovekovnog Japana pripisuju im nadljudske moći. Hladno oružje, otrov, smrtonosna čelična žica kojom bi jednim potezom odрубili glavu protivniku... sve to bilo je na njihovom repertoaru... Njihove veštine, uprkos opštem verovanju, nisu izumrle... Moj brat tvrdio je da u Japanu još uvek deluje pet ili šest tajnih škola za obuku ninda... i da se iz njihovih redova regrutuju plaćene ubice...»

Narednik Farker obrisa znoj sa čela drhtavom rukom.

— Prokleti Koreli — reče naglas. — Čak i mene je zaplašio tim glupostima!

Ali su činjenice, kao i uvek, bile nemilosrdne. Slika pokolja u »Dezert Inu« u njegovom se pamćenju stapala s lokvom krvi pred njegovim nogama, a nad svim tim dominirala su dva hladna tamnoplava oka...

Oči Leslija Eldridža...

Čitava gomila ljudi koja je nahrupila u hodnik iza Smitsonovih leđa zatekla ga je kako stoji oslonjen na betonski zid i bulji u prazno.

— U redu, Farker — reče neko pored Smitsona koji je

stajao i ćutao. — Predaj pištolj i značku. Suspendovan si!

Farker se glasno nasmeja, nalik čoveku koji sanja nešto lepo.

— Gle, kapetan Haris — reče. — Prvi put da vas vidim ovako rano ujutru, kapetane!

Policajci koji su se nadvirivali u hodnik iza Harisovih leđa zažamoriše. Svi su veoma dobro znali da je Haris do svog čina napredovao meteor-skom brzinom, zahvaljujući pre svega svojim političkim vezama.

— Dosta priče, Farker! Ti si nesposoban čovek! — produži kapetan gnevno. — Rekao sam ti, pod suspenzijom si. I ti i onaj izlapeli Henesi! Predaj pištolj i značku dežurnom i idi kući. Biće javljeno kad nam ponovo budeš potreban! I vi ostali, napolje... ostavite me samog sa okružnim tužiocem!

Vukući noge, Farker prođe oborenog pogleda pored Smitsona i Harisa. Ovaj drugi zalupi za njim vrata hodnika.

— Cigaretu — reče Smitson preko ramena.

— Odmah, Ves... — Haris se užurba da mu doda i pripali cigaretu.

— Šta se ovde dogodilo, dođavola? — upita Smitson po-

što je ćutke odbio nekoliko di-
mova.

— Po Henesijevoj izjavi, oni
su ostali u kancelariji sa To-
nijem, dok je Morton čuvao
stražu pred ćelijom. Toni je
otišao da smeni Mortona i ni-
je se vratio. Narednicima se to
učinilo sumnjivim, ušli su u
hodnik... i zatekli — ovo!

— Eldridža nisu videli?

— Ne. Henesi tvrdi da su
vrata ćelije bila zatvorena spo-
lja, ali ja...

Smitson upola popušenu ci-
garetu odbaci u već usirenu
Tonijevu krv.

— A šta ako oni govore isti-
nu, Haris?

— Šta?!

— Ne čuješ dobro? Pitao
sam »šta ako tvoji narednici
govore istinu«? Šta ako se sve
zaista tako odigralo?

Harisovo okruglo lice iznena-
da preplavi znoj.

— Nemoguće! — odmahnu
glavom. — Eldridž sâm nije
mogao otvoriti vrata i...

— U redu, ne zanima me
više kako je to izveo. Želim
tog čoveka, Haris! Živog... i
još više mrtvog!

— Patrole su već krenule
ali...

— Tvoji ljudi su premoreni,
loše plaćeni i loše obučeni...
znam već tu pesmu, Haris.

Ali isto tako znam još jednu:
moje mesto uskoro će biti slo-
bodno — a ti si ga oduvek že-
leo, zar ne?

— Mister Smitson, ja...

— Zaveži, Haris. Možeš ga
dobiti, odmah posle izbora,
jer ja želim nešto više od to-
ga. Pod jednim uslovom...

— Eldridž?

— Bravo, Harise! Veoma in-
teligentno! Ti ćeš biti izvanre-
dan okružni tužilac! Hajde, na
posao... jer to još uvek nisi
postao!

Policijski kapetan klimnu gla-
vom i pohita prema izlazu. Za-
stao je, međutim, sa rukom na
bravi.

— Mister Smitson...

Okružni tužilac s mukom ot-
kide pogled od ukočenih Toni-
jevih očiju koje su ga gledale
sa poda.

— Šta je sad, Haris?

— Da li... da li zaista veru-
jete da bi ono što su Henesi i
Farker izjavili moglo... moglo
biti istina?

— Ne znam, Harise... ne
znam.

Kapetan je zurio u njega ne-
koliko trenutaka, a onda ot-
vori vrata.

— Haris!

— Izvolite!

— Eldridž je prošao norma-
lnu proceduru pri privođenju,
fotografisanje otisci prstiju i
ostalo. Šta je s tim?

Haris obori pogled.

— Film iz foto-aparata je... izgleda... nestao...

— Ništa drugo nisam ni oče kivao — bledo se osmehnu Smitson. — Taj tip je đavolski lukav, mora se priznati. Ali ne tako lukav kao što misli... ko pija otisaka prstiju već je otišla u centralni registar... Neće mu pomoći ni ako je uništio original u ovoj stanici!

— Nije.

— Šta?!

— Nije ih uništio, mister Smitson. Otisci su nedirnuti. Možda...

Smitson gnevno zamahnu nogom i mrtva Tonijeva glava odlete u ugao hodnika, tupo zvecknuvši o debeli betonski zid.

— Proklet bio! — procedi okružni tužilac. — Po sto puta proklet bio!

— Ali...

— Ne zanosi se, Haris. Klađim se u milion dolara da od otisaka koje smo mu uzeli neće biti nikakve koristi... To je đavo, pravi đavo!

*
* *

Narednik Farker podiže mu tan pogled sa čaše pred sobom. U ovo doba dana sala restorana hotela »Orbis« bila je go-

tovo sasvim prazna, što je veoma dobro znao.

Bilo je to najbolje mesto gde je mogao dobiti dobar do ručak, dobar i skup viski i pola sata mira, toliko potrebnog da sredi misli posle svega što se protekle noći dogodilo.

Samo, ovoga puta je preterao sa viskijem. I to ne samo zbog povelikog računa koji će mu uskoro staviti na sto...

Preplavljen parom viskija, umorni mozak tvrdoglavo je odbijao da kao činjenice prihvati ono što je video sopstvenim očima u betonskom hodniku policijske stanice. Čovek sposoban da otvori teška čelična vrata i ubije dvojicu naoružanih revolveraša — a oni su morali biti dobri, inače ne bi radili za Smitsona — taj čovek...

Ne, to nije mogao biti čovek. U svakom slučaju ne običan čovek...

Komad hartije spusti se na sto pred njega i on mahinalno zavuče ruku u džep da potraži stari, umašćeni novčanik. Umorne oči s mukom su tražile poslednju cifru računa.

Ali...

Na komadu hartije pred njim uopšte nije bio račun. Instinkt policajca probudi se u Farkeru i on podiže pogled.

Kroz staklena vrata restorana upravo je izlazila oniska devojka gipkog hoda u jednostavnoj pamučnoj haljini, žarkih, letnjih boja.

Da li je ona u prolazu spustila taj komad hartije na njegov sto?

— Račun, molim! — uzviknu on glasno, preglasno za tihu jutarnju atmosferu restorana. — Koliko?

Zgužvavši ono parče hartije u džep, on jurnu prema vratima. Zapanjeni konobar koji ga je čekao, ostade nasred prolaza s računom i gomilom sitnih novčanica u rukama.

»Beli, korver' na hotelskom parkingu«, samo to je stajalo na ceduljici. A on je želeo da dozna više, mnogo više o čitavoj ovoj proklesnoj zavrzlami.

»Beli 'korver' na hotelskom na parkingu, ali već u pokretu. Jutarnje sunce bleštalo je na vetrobranu tako da nije mogao videti koliko osoba sedi u njemu. Pipajući po mestu gde je obično nosio oružje, on se povuče do debelog mermernog stuba na ulazu.

»Prokletstvo, nikad se ne zna. Sve ovo može biti i zamka za pijanog, naivnog i matorog policijskog narednika, prolete mu kroz glavu.

— Udite, naredniče — reče jedan svež ženski glas. Vrata

»korvera« otvoriše se da ga prime.

Farker se sruči na sedište pored one crnokose devojke u pamučnoj haljini, zainteresovano gledajući u nju. »Lepotica«, pomisli. »Ne od one vrste koja oduševljava na prvi pogled, ali žena kakvu bi svaki muškarac pozeleo kraj sebe...

— Čemu ova tajanstvenost? — upita promuklo. — Zar niste jednostavno mogli prići mom stolu i...

— Nisam — ljupko se osmehnula devojka, izlazeći sa sigurnošću na bučnu aveniju pred hotelom. — Ima koji već zna ju moj opis, naredniče... a za vas ne bi bilo nimalo dobro da vas vide sa nekim ko sarađuje s Leslijem Eldridžom!

— Eldridž! — zinu Farker. — Do đavola, sad mi je jasno! Vi... vi?

— Da, ja radim za njega — klimnu devojka sa osmehom na licu. — Žao mi je zbog toga što se dogodilo vama i Hennesiju, ali Les zaista nije imao izbora. Smitson je bio rešen da ga likvidira čim dozna ko je i kakva je njegova uloga u ovoj igri...

— Smitson? Do đavola, vi govorite o okružnom tužiocu, mis...?

— Možete me zvati jednostavno Sumiko. Da, govorim

o okružnom tužiocu, Vesliju Smitsonu, naredniče. Čoveku koji već na narednim izborima ima nameru da se kandiduje za Senat. I ne bira sredstva da tu svoju nameru i ostvari, — Čekajte malo, mis! — po buni se Farker. — U redu, Smitson je ambiciozan, ali...

— Vas politika očigledno ne zanima? U redu, da pokuša mo na drugi način... Koliko puta je Smitson od vas zahtevao da pohvatate bandu »Diablosa«, naredniče?

— »Diablose«? Pa...

— Eto vidite. Svu svoju — i pažnju policije — usmerio je na Leslija. Na jedinog koji je imao hrabrosti da se suprosta vi tom ološu zadojenom čistim nacističkim idejama. Ili ćete možda reći da nije tako, naredniče?

Farker zapali cigaretu.

— Ima nečeg u tome što kažete... — priznade s oklevanjem. — Međutim, zakon...

— Zakon! — prezrivo frknu devojka, kriveći svoje savršene usne u grimasu. — Zaboga, pa trebalo bi da mnogo bolje od nas običnih građana znate koliko je zakon u ovoj zemlji spor i neefikasan. Istina, sitni lopovi, ubice u afektu, mali prodavci droge i još poneko zaista bude kažnjen za nedela, ali šta je sa glavnim krivcima,

naredniče? Sa onima koji, kao poštovani političari ili poštovani poslovni ljudi, iz pozadine vuku konce? Šta je sa ljudima kakav je Smitson? Ili vaš kapetan Haris? Da li ste se za pitali otkuda vašem kapetanu Harisu vila u blizini San Diega?

— Ne verujem da Haris ima vilu na okeanu — osmehnu se Farker, ali ne naročito iskreno. Ma koliko nastojao da bude objektivan, morao je priznati da se kapetan suviše elegantno oblači i previše troši da bi to mogla podneti čak i plata policijskog kapetana. Prokletstvo, možda ima nečega u tome što ova devojka govori?

— Ako želite, možete naći dokaze za to. Ima ih svuda, prosto vam budu oči... samo što niko ne želi da ih vidi — reče devojka s gorčinom u glasu.

— Svejedno... ne smemo dopustiti da zbog toga svako uzima zakon u svoje ruke... i nekažnjeno proliva krv. Izvinite, mis, ne znam u kakvim ste odnosima sa Eldridžom, ali on... on je višestruki ubica!

— Da, to znam.

Farker zausti da nešto kaže, ali se predomisli. Nekoliko trenutaka buljio je kroz prozor

na vijugavi put koji se uspinjao uz planinu San Bernardino.

— Kuda me vodite? — upita promuklim glasom.

— Lesli želi da razgovara s vama.

— Zašto? On veoma dobro zna da ga moram uhapsiti...

Fini osmeh prelete preko devojčinog lica.

— To ne možete, naredniče. I vi to veoma dobro znate.

Farker klimnu glavom, trljajući šakom neobrijane obraze.

— Mis Sumiko... ko je on?

— Les? Najbolji, najhrabriji i najjači čovek na svetu. I ne možete misliti da su to reći zaljubljene žene, naredniče.

— Da li je on... — Farker proguta pljuvačku. — Da li je on... ninda?

— Ninda? — ona ga zainteresovano pogleda. — Ko vam je rekao tu glupost?

— Nisam siguran da je baš potpuna glupost — promrmlja narednik. — Više lice vas odaje, Sumiko. I ime. Vi imate japanske krvi, zar ne?

— Da. I ponosim se time.

— Nije reč o tome. Želim da doznam da li je Eldridž ninda... i koliko istine može biti u onome što se o nindama priča.

— Zašto ga onda ne pitate? — osmehnu se devojka. — Uskoro ćemo stići, znate.

— Pitaću ga... ali već znam šta će mi reći. Kako se izvukao iz zatvora?

— Na prilično banalan način, naredniče. Sklonio se iza vrata kroz koja ste vi i onaj drugi čovek ušli. Toliko ste bili obuzeti prizorom na koji ste naišli, da se on tiho izvukao kroz ta ista vrata, uklonio film iz foto-aparata i nestao na sporedni izlaz, kroz garažu stанице.

— Lukavo — uzdahnu Farker. — Haris je u pravu, ja jesam matora budala, zrela za penziju. Zbog čega sada Eldridž želi da me vidi?

— To će vam on reći, naredniče.

Iskusnom policajcu nije promaklo da ona sve češće gleda u ogledalo nad svojom glavom, pojačavajući tempo vožnje, iako to brojne krivine nipošto nisu opravdavale.

— Neko nas prati? — upita on tiho.

— Da — na licu devojke nije bilo straha. Grupa ljudi na motociklima...

— »Diablosi«! Prokletstvo! Kako...

— Oni su me videli sinoć u »Dezert Inu«. Neko od njih svakako me je prepoznao u gradu. Bio je to rizik s kojim sam i računala...

— Stići će nas. Motocikli su za ovakve puteve mnogo podešniji od glomaznog automobila. Imate li oružja u kolima?

— Ne.

Farker baci još jedan pogled u retrovizor. Motocikli se nisu videli, ali je buka motora sada dopirala odnekud ispod njih, sa jedne od serpenti na koje su ostavili za sobom.

— Koliko još imamo do cilja?

— Pet-šest minuta. Ne brinite, naredniče, dotle nas neće stići. Dobro se držite, moram voziti brže nego do sada!

Sledeća dva ili tri minuta bila su dovoljna da se proređena kosa narednika Farkera nekoliko puta uzastopno digne na glavi, jer je teški »korver« bokom ušao u nekoliko krivina, jezivo škripeći gumama i gotovo dotičući čeličnu ogradu na ivici puta.

— Hej! — reče on slabašnim glasom kada su se skoro očesali o veliki kamion čiji je vozač zapanjeno buljio u belu prikazu koja mu je samo na trenutak iz krivine dospela u vidno polje. — Čuo sam svašta o ženama — vozačima, ali ovo...

Devojčino lice bilo je potpuno mirno.

— Samo se vi držite, naredniče... uskoro stižemo.

Farker se s mnogo napora održao na mestu kada je Sumiko naglo zakočila, dopuštajući da se zadnji deo »korvera« zanese tako da se kola po preče na putu. Otvorio je oči i shvatio da je to bilo učinjeno namerno; pod gumama je već škripao šljunak kojim je bila nasuta uska, vijugava šumska staza kojom su sada jurili.

Na putu iza njih, moćno zatutnjaše motori. Farker se isceri.

— Prokleti su — reče. — Samo...

— Da, uskoro će shvatiti da smo ovde skrenuli sa puta — klimnu Sumiko glavom — i poći za nama. Dotle ćemo već biti sa Lesliejem, nemamo više razloga da ih se plašimo. Evo, tu smo, naredniče.

Kroz gusto drveće Farker na zre obrise male planinske kućice sa strmim krovom kraj koje se završavala staza od šljunka. Stotinak jardi dalje »korver« se zaustavi i jedan visok, crnokos čovek ustade iza stola na verandi.

— Dobro došli, naredniče — reče sa osmehom na licu. — Sumiko, uđi unutra, tvoji pratoci samo što nisu stigli. Naredniče, budite ljubazni i pođite sa njom.

Farker odmahnu glavom.

— Nađi mi neko oružje, Eldridž. Ima ih devet ili deset, sam nećeš moći da izađeš s njima na kraj!

— Samo vi to prepustite me ni, naredniče. I ne brinite ništa, već sam ih upozorio u »Dzret Inu«...

*
* *

— Hajde, naredniče! — prošapta Sumiko vukući ga za ruku. — Hajde... ovde bismo mu samo smetali!

— Ona je u pravu — reče Eldridž. — Neprestano bih vas morao držati na oku, a potrebna mi je potpuna koncentracija. Idite unutra!

Slegnuvši ramenima, Farker dopusti da ga devojka preko verande od borovih dasaka uvede u ljupko malo predvorje, a odatle u dnevnu sobu čiji su prozori gledali na prilazni put i vrhove planine San Bernardino na zapadu.

— Dolaze! — prošaputa Farker, pomerajući zavesu. — Čujete li?

— Da — devojka stade kraj njega. Izraz na njenom licu malo umiri Fankera. Ponašala se kao domaćica koja svog gosta dovodi do prozora da mu pokaže neki neuobičajen, ali

nimalo opasan prirodni događaj.

— Zastali su...

— Boje se — isceri se Farker. — Imaju loše iskustvo sa vašim momkom, Sumiko...

— Nije dobro. Možda se po dele i pokušaju da se privuku iz raznih pravaca.

— Da, do đavola! Na to nisam mislio! Ima li ova kuća drugi ulaz?

— Nema, ali prozori...

Začutala je, jer jedan hitac iz šume pogodi susedni prozor, zasipajući sobu komadićima razbijenog stakla. Farker je povuče u zaklon zida.

— Prokletstvo, kada bih imao pištolj...

— Nije potrebno. Dolaze svi zajedno, putem. A Les ih čeka, tamo u šumi.

Još nekoliko metaka zadobiva po drvenoj fasadi, pokazujući neodlučnost napadača. Farker pogledom potraži Eldridža, ali je ovaj već bio nestao među debelim stablima, čekajući svoj trenutak.

Zbijeni u grupu, očigledno hrabreći jedan drugog, osam momaka u uskoj odeći od crne kože izbi na čistinu pred kućom. Petorica su imala revo lvere u rukama, preostala trojica kratke, nezgrapne automatske puške velikog kalibra.

— Glupaci! — procedi Farker. — Kao ovce! Bože, što ne

mam jednu od onih automatskih pušaka!

— Nije potrebno...

I nije bilo potrebno, jer nešto blesnu među krošnjama drveća, svega nekoliko koraka iza ćutljive grupe. Farker uspe da zadrži krik iznenađenja...

Dugo, blistavo sečivo opisalo je savršen krug u vazduhu, nepogrešivo pogadajući svoj cilj. Dva čoveka sručiše se na šljunak, a jedna vitka prilika nađe se u krugu preostale šestorice.

Sečivo se ponovo podiže na udarac, praćeno krikom užasa ljudi među koje je smrt stigla munjevitom brzinom.

Blistava oštrica opisivala je sada nerazumljive hijerogliffe u prozirnom planinskom vazduhu, ali je njihova poruka bila potpuno jasna Farkeru koji je, zadržavajući dah, buljio u prizor pred sobom.

Smrt...

— Andeo smrti! — prošaputa on iz stisnutog grla. — Andeo smrti!

Svega tri hica odjeknula su iz oružja one šestorice u onih osam ili devet desetina sekundi koliko ih je delilo od kraja obračuna.

I nijedan od njih nije pogodio...

Čovek sa blistavim mačem u ruci naže se da brižljivo ob-

riše svoje oružje o odeću jednog od palih. Trenutak kasnije njega nestade u bogato ukrašenoj kani na leđima nide.

— Neverovatno — prošaputa Farker boreći se da dođe do daha.

— Ta brzina... sigurnost... to...

— Ništa neobično, naredniče — i glas devojke pored njega bio je tih. — Bila je to samo mala demonstracija stvarnih mogućnosti ljudskog tela. Uz dobru obuku i vi — i ja — mogli bismo postići njegovu brzinu i refleks. Ne baš kao Lesli, svakako, ali sasvim dovoljno za obračun sa ovako nespretnim protivnicima...

— Gde je on to naučio, mis Sumiko? I kakvo je ono užasno oružje u njegovim rukama?

— U Japanu, naredniče. I mač je japanskog porekla, iskovan pre nekoliko stotina godina od čelika čiji sastav niko više ne može ponovo otkriti. Zove se katana...

— Katana? Samurajski mač, zar ne?

— Da, takvim mačevima služe se samuraji, naredniče. Lesli je pravi majstor, kao što ste videli.

Sa dubokim uzdahom, Farker se spusti u laku fotelju od

trske koja zaškripa pod njego vom težinom.

— Može li kod vas da se do bije neko piće, mis Sumiko. Osećam da mi je u ovom trenutku to najpotrebnije...

— Daj piće naredniku — progovori Lesli sa vrata. Lice mu je bilo savršeno mirno, kao da se vraća iz duge šetnje planinskim stazama, a ne iz obračuna u kojem je pre samo minut ili dva ubio osam ljudi. Onih raskošno ukrašenih korica sa mačem više nije bilo na njegovim leđima. — I ja bih jedan konjak, Sumiko.

Klimnuvši glavom, devojka im prinese piće. Sedeli su jedan naspram drugog i gledali se, nalik bokserima koji čekaju znak za početak borbe.

Narednik prvi prekide tišinu.

— Odličan viski — promrmlja. — Izgleda da ti posao dobro ide, Eldridž?

— Savršeno — osmehnu se crnokosi čovek. — To je sve što želite da me pitate, naredniče?

— Ne, nije — uzdahnu Farker. — Problem je u tome što ne znam odakle da počnem...

— Nadam se da vam je Sumiko ponešto već rekla na putu dovde?

— Jeste, iako se ne mogu složiti sa čovekom koji uzima zakon u svoje ruke.

— Koliko je vaš takozvani »zakon« do sada eliminisao »Diablosa«, naredniče?

— Očekivao sam takvo pitanje — priznade Farker. — Nijednog, moram reći, ali...

— A ja se njime bavim tek jedan dan i već sam uništio četrnaest tih zmija otrovnica. Želite još neki argument, naredniče?

— U tome i jeste stvar. Uništio... Ko ti je dao pravo da ubijaš, Eldridž?

— Zdrav razum Ako vidite zvečarku pod nogama, ubićete je bez razmišljanja. A ti ljudi su gori od zmija otrovnica... baš zato što su ljudi!

— Ima i drugih načina.

— Da, da ih strpate među gole betonske zidove gde ih čuvaju sadisti često gori od samih kriminalaca. I gde mali lopovi postaju veliki lopovi, a veliki lopovi ubice i pljačkaši. Koliki je procenat dela u povratu, Farker? Osamdeset, devedeset odsto? Možete vaše zatvore zvati kako hoćete, naredniče, ali činjenica je da oni nikoga još nisu uspeli da poprave!

— U redu — odmahnu narednik rukom — prekinimo razgovor o tome. Nadam se da me nisi zvao samo zbog ovog predavanja?

— Ne — osmehnu se Leslie.
— Sumiko, sipaj naredniku još jedan viski. Zvao sam te zato što želim Smitsona, Farker!

— Smitsona? Ali...

— Da, Smitsona. Uveren sam da on ima neke veze sa »Diablosima«!

Farker se grohotom nasmeja.

— Gluposti, Eldridž! Ugleđan advokat, sada državni tužilac, uskoro kandidat za senatora, pa da ima veze sa bandom siledžija na motociklima...

— Da ne zaboravimo nešto, Farker. Ja sam video njihovog vođu sinoć u »Dezert Inu«.

— I to je bio Smitson? Kako ga onda Gomelski nije prepoznao, ili neko od prisutnih?

— Niko od njih ne vidi tako dobro kao ja. Od početka mi je bilo sumnjivo što on insistira da policija goni mene umesto »Diablose«. Došao sam da biste me priveli samo zato što sam znao da će pohitati da me vidi. Jedan pogled bio mi je dovoljan: Smitson je doveo »Diablose« u »Dezert In«, u to sam potpuno siguran!

— Šao mi je, Eldridž. Za mene to nije dovoljan dokaz. A i da jeste, ja ga ne bih mogao uhapsiti... do đavola, znaš li kakva je procedura za hap-

šenje tako visokog funkcionera?

— Znam, Farker. Oni se uvek pobrinu da sebi obezbede odstupnicu, zar ne?

— Ne znam — zbunjeno je vrteo glavom narednik. — Ne znam, ne znam... ideja da je Smitson... zašto bi on to, do đavola, činio? Željan je avantura? Uživa u prolivanju krvi?

— Smitson je sadista i ima nečeg i u tome da voli da gleda nasilje. I učestvuje u njemu. Međutim, mislim da je njegov plan mnogo konkretniji i opasniji...

— Dokaze, Eldridž! Dokaze! Ja sam policajac, do đavola!

— Da sam želeo da tražim dokaze, ne bih se bavio ovim poslom — osmehnu se Leslie prinoseći čašu usnama. — Smitson ima velike ambicije... iz među ostalih da potpuno zavlađa ovim krajem!

— Gluposti! Živimo u dvadesetom veku, do đavola! Nije ovo feudalizam, Eldridž!

— Ali lako može postati. Koliko je zemlje u ovom kraju u rukama Smitsona i njegovih prijatelja? I po kojoj ceni su im je prodavali sitni farmari i stočari?

— U redu, dosta malih poselika prodalo je svoja imanja u poslednje vreme, ali je to me najviše kriva suša. U ovoj

dolini nikada nije bilo dovoljno vode, a sada...

— Da nije bilo dovoljno vode. A ko drži ključeve jezera iz koga se navodnjava najveći deo doline?

— Kristensen, to zna svako dete — progundā Farker — Den Kristensen, vlasnik onih velikih plantaža pomorandži u dolini, ali on...

— Den Kristensen je priložio dvadeset hiljada dolara za Smitsonovu izbornu kampanju, Farker. Ili to nisi znao?

— Prokletstvo! Nisam znao... zaista! Kopile jedno!

Preko Lesliejevih usana prelete fini osmeh.

— Kristensen je poznat kao veoma oprezan poslovan čovek — reče. — Nikada ne bi dao toliku sumu da nije bio siguran kako će mu se ona pre ili kasnije isplatiti. Ta investicija već daje dividende, naredniče. Kristensen po smešno niskoj ceni iz dana u dan proširuje svoje imanje! A da li znate šta se događa sa onima koji ne žele da prodaju?

— Sada to sasvim drukčije izgleda — Farker je brisao znoj sa čela. — Prokletstvo, kako mi to ranije nije palo na pamet... »Diablosi«!

— Tačno, »Diablosi« — klimnu Leslie glavom. — Gomila momaka na motorima pojavi

se na tom posedu, maltretira vlasnika ili njegove radnike i uvek načini mnogo štete. Niko to ne može dugo da izdrži... pogotovu ako policija za to vreme mudro gleda na drugu stranu.

— Polako, polako! — pobuni se Farker. — Ja i moji ljudi spadamo s nogu, do đavola! Problem je u tome što nas je premalo i...

— I što se bavite sporednim poslovima — tiho dobaci Sumiko koja je sve dotle ćutala. — A to je zasluga kapetana Harisa, jednog od onih koga često viđaju u Smitsonovom i Kristensenovom društvu!

— Još malo viskija — reče Farker promuklim glasom. — Čoveče, osećam se kao da me je neko lupio daskom po glavi...

— Nimalo čudno. Oni rade veoma vešto. I nemilosrdno, Farker. Mislim da si to već osetio na sopstvenoj koži.

— Jesam — blede se osmehnulo narednik. — Kristensen i Smitson... boga mu, kakav tandem. Novac i zakon...

— To još nije sve — reče Leslie.

— Zar je potrebno još nešto?

— Da. Rekao sam da Smitson ima velike planove. On želi da čitav ovaj kraj stavi

pod svoju kontrolu i bezobzorno ga eksploatiše uz Kristensenovu pomoć, ne dopuštajući nikome sa strane da se umeša, pa makar to bio i sam guverner Kalifornije!

— To je malo teže izvesti — progundā Farker. — Ljudi u dolini nisu ni slepi, ni nemi. Pobuniće se a onda...

— A onda će u akciju stupiti Smitsonovi jurišni odredi — ponovo se javi Sumiko. — Koliko je mladih ljudi primljeno u nacističku partiju u poslednjih godinu dana, Farker?

*
* *

— Ja ću izaći ovde — progundā Farker trzajući se iz te škog, nelagodnog sna na zadnjem sedištu »korvera«, višom od podnevnog sunca. — Budite oprezni, vas dvoje... svakako da u ovom gradu još ima ljudi sposobnih da prepoznaju ova upadljiva bela kola!

— Ne bežim od njih — reče Eldridž sa osmehom na licu. — Naprotiv... ja ih tražim, Farker! Srećno!

Narednik im mahnu rukom, čekajući da kola nestanu u uličnoj gužvi. Strpljivo je čekao da se duga kolona zaustavi, trljajući oči crvene od ne

spavanja, a onda hitrim korakom pohita na drugu stranu ulice, tamo gde se nad onikom, ružnom zgradom kočio krupan natpis: »Eho doline«.

Krupan mladić duge plave kose, koji je neupadljivo motrio na njega, osmehnu se za sebe.

— Lesli je u pravu, kao i obično — promrmlja, stavljajući u pokret kola parkirana na suprotnoj strani ulice. — Narednik neće odustati pre nego što nešto ne pokuša na svoj... zakoniti način. Nadam se da je do sada shvatio da ti me i svoju glavu stavlja na dželatov panj...

I dok je Tabasko Pit hitao na sastanak sa Leslijem, narednik Farker se dahćući peo uz široko, prljavo stepenište na drugi sprat.

— Gde mogu da nađem Alvarada? — upita devojkicu koja protrča pored njega, njišući svojom torbicom.

— Ala? Tamo je, u redakciji! — dobaci ona preko ramena.

Džozef Alvarado pažljivo ga je motrio preko stola pretrpanog gomilom hartije. Njegovo maslinasto lice bilo je zabrinuto, krupne crne oči nisu sve tlele onom uobičajenom toplinom dobrodošlice.

— Zdravo, Al — reče Farker spuštajući se u nesigurnu drvenu stolicu sa druge strane Alvaradovog stola. Iako nije gledao, bio je svestan da se uobičajena buka velike redakcije na trenutak utišala pri njegovom ulasku i još uvek je osećao radoznale poglede na sebi.

— Zdravo, File — na Alvaradovom licu nije bilo osmeha. — Šta mogu da učinim za tebe?

— Mogao bi da me izvedeš nekud na piće — isceri se Farker. — Negde gde ćemo moći na miru da razgovaramo.

Čovek za susednim stolom obori oči pred Farkerovim pogledom i tobože se zanese u hartije pred sobom. Alvarado nepokretnog lica proprati tu malu međuigru.

— Žao mi je, File... ali sam baš sada u poslu preko glave. Znaš...

— Znam. »Eho« je već tri sata na ulicama, a večernje izdanje neće biti tako brzo gotovo.

Hitro pogledavši oko sebe, Alvarado klimnu glavom.

— Pa u redu. Petnaest minuta, toliko ti mogu odvojiti, File. Gore, u našem klubu?

— Odlično — Farker se diže sa stolice, prelazeći pogle-

dom po redakciji. — Posao do bro ide, kako vidim...

— Donekle zahvaljujući tebi — blede se osmehnu novinar. — Žao mi je... do đavola, može se to svakom desiti, zar ne?

— Tačno, ali je moralo da se desi baš trapavom, matorom naredniku Farkeru. Međutim, to još uvek ne znači da sam šugav, Al. Šta se dogodilo, do speo sam na crnu listu?

Alvarado se osvrte po praznom stepeništu kojim su se lagano uspinjali u potkrovlje

— Stavari loše stoje, File — reče tiho. — Smitson želi tvoju glavu. I Haris isto tako...

— Drugim rečima — Fil Farker nije više poželjan u tvom društvu, Al?

— To nisam rekao, do đavola!

— Nisi. Još uvek. Reci ako već moraš da kažeš...

Alvarado samo odmahnu glavom, jer su već ulazili u klub »Eha doline«, nisku tavansku prostoriju u kojoj se nalazilo dvadesetak stolova ispred dugog šanka.

Sa svojim pićem u rukama, oni se povukoše u sam ugao.

— Dakle, File?

— Mislio sam da imam nešto za tebe... ali si ti izgleda prešao na drugu stranu — na rednikov glas bio je ironičan.

Alvarado obori pogled.

— Situacija se promenila, File.

— Kako?

— Premešten sam na mesto običnog reportera. Pored toga, ovde se sve češće čuje kako je dnom Meksikancu nije mesto u redakciji lista koji čitaju čistokrvni Amerikanci. Istina, ni ko mi to još nije rekao u lice, ali...

— Do đavola, Al, pa ti si američki državljanin! Nisu te pitali šta si kad su te slali u Vijetnam, je li tako bilo?

— Ne, Fil, nisu. Ipak moram biti proketo oprezan, znaš. Oni će iskoristiti prvu priliku da me izbace sa posla, a onda...

— Znam. Ionako imaš dovoljno muke da izdržavaš porodicu, Al. Žao mi je što sam ovako trapavo uleteo kod tebe... jer ja **jesam** na crnoj listi, zar ne?

— Da. Ni Smitson, ni Haris te nisu štedeli u svojim izjavama. Sem disciplinske odgovornosti, pominjala se čak i optužba za saučesništvo u bekstvu tog Eldridža. Kako se to, do đavola, uopšte dogodilo?

— Ah, budi se tvoja novinarska krv! — isceri se Farker. — Vidiš, Eldridž je razlog zbog kojeg sam i došao kod tebe...

— Eldridž? Pa ti si onda, za ista...

— Nisam ga pustio da uma kne, ako si to hteo da pitaš. Tom momku, uostalom, moja pomoć nije ni bila potrebna. Do maločas sam bio sa njim, znaš.

— I?

— Ispričao mi je nešto što bi i tebe moglo zanimati...

Sledećih desetak minuta Alvarado je pažljivo slušao narednika, prekidajući ga samo ponekad nekim inteligentnim pitanjem, iako mu se na licu, do pred sam kraj, čitala neverica.

— Da — reče zamišljeno kada je Farker ućutao. — Sve to sada pruža mnogo jasniju sliku, do đavola! I progoni Crnaca i Meksikanaca, napadi na usamljena imanja, restorane... odlazak sitnih farmera...

— Rekao sam ti da u tome nečega ima — osmehnu se Farker.

— Bolje da nisi, File.

— Zašto, do đavola?

Alvarado je gledao nekud pored njega.

— Ne želim da stavljam svoju glavu u omču — reče tiho. — Čim bih počeo da se raspitujem o tim kupoprodajnim ugovorima, na primer, oni bi reagovali, a tada... ja imam decu, File!

— I drugi su imali decu.

Oni koji su budzašto prodali svoja imanja i otišli odavde. I oni koji će to tek učiniti...

— Znam, ali nemam više snage da se borim. Divim se tom Eldridžu, ma ko bio, ali... Ne, File, žao mi je...

— Misliš da su oni suviše jaki, zar ne?

— Da, to mislim. U njihovim rukama je sve: i zakon i oružje... i javno mnjenje. Primećuješ da i »Eho« u posljednje vreme drukčije piše. Imamo novog vlasnika, znaš.

— Zaista? Koga?

— Den Kristensen.

— Prokletstvo! To je, znači, u pitanju!

— Da, File. Hteo sam da o-dem odavde, ali... ko bi primetio ne naročito sposobnog novinara koji je radio samo po malim listovima? A ovo je jedino što znam da radim...

— Shvatam — reče Farker umornim glasom. — Hvala ti, Al. Ipak...

— Znam da sam kukavica — Alvaradove usne su drhtale. — Šta ćeš sada učiniti?

— Ja? Boriću se. Srećom, porodice nemam, tako da mi je mnogo lakše nego tebi.

— Da. Želim ti mnogo sreće, File. A što se tiče onih podataka... pokušaću da ih dobijem preko nekog trećeg. U

ovoj redakciji još ima poštenih ljudi.

Iznenada, tišina u klubu privuče Farkerovu pažnju i on se naglo osvrte.

Dva policajca stajala su na vratima tražeći nekog pogledom. Pre nego što je Farker shvatio šta se događa, oni su mu već prišli energičnim korakom.

Lice prvog od njih, momka po imenu Stenli, bilo je zbunjeno.

— Naredniče... ovaj... žao mi je, ali imam nalog da vas... da vas uhapsim!

*
* *

Farkerov smeh bio je promukao, pun napetosti.

— Vidiš, Al — reče s gorčinom u glasu. — Moj kapetan ne gubi vreme!

— Bez gluposti, naredniče! — dobaci drugi policajac, jedan od onih koje je Farker, kao nove, jedva poznavao. — Inače...

— Šta »inače«? — zareža Farker. — Šta ćeš učiniti? Upotrebiti oružje, le li?

— U redu je, Krouli — umirućim glasom reče Stenli. — Ovo je samo formalnost, do đavola!

— Formalnost ili ne, on je uhapšenik kao i svaki drugi!

— Trenutak! — umeša se Alvarado. — Da najpre vidimo taj nalog za hapšenje, momci!

— Ti si Alvarado, a? — isceri se Krouli. — I tražiš nalog, je li? Kad si već tako ra doznao, pročitaj šta ovde piše!

Alvarado prelete pogledom preko hartije koju mu je policajac pružio. Lice mu postade pepeljastosivo, ali na usnama mu zaigra prezriv osmeh.

— Bar nećeš biti sam File — reče. — I ja sam uhapšen!

— Šta to znači, Stenli?

— Ne znam, naredniče. Dobili smo ova dva naloga pre desetak minuta i...

Uzdržavajući navalu gneva, Farker klimnu glavom.

— U redu je, Stenli. Poćemo s tobom. Hajde, Al... i bilo je vreme da konačno upознаš unutrašnjost zatvora, meksičko kopile!

Alvaradov osmeh bio je nategnut. Ispravljajući nervoznim prstima naočare na nosu, on pođe za Farkerom. Malu kolo nu završavao je Krouli, zadovoljno se cereći na radoznale poglede malobrojnih gostiju kluba.

Dvoja policijska kola čekala su pred zgradom, već okružena radoznalcima koji su če-

kali da vide ko je to uhapšen u »Ehu«.

— Ti u prva, Farker, Alvarado u druga! — oštro zapovedi Krouli. — Hajde, nećemo ovde ostati ceo dan!

Stenjući, Farker se uvuče na sedište, sa Kroulijem pored sebe. Iskrivljenog lica, Alvarado mu mahnu dok je ulazio u druga kola.

— Hej! — uzviknu narednik pet-šest minuta kasnije. — Ku da me ovo vodiš, Krouli?

Teški službeni revolver stvorise u rukama policajca.

— Tamo gde su mi naredili — reče sa neprijatnim osmehom na licu. — I zaveži, ako nećeš da ti stavim lišice na ruke!

Zavaljen u sedištu, dok je u njemu bujao bespomoćni gnev, Farker je poluzatvorenim očima motrio na Kroulija. Ovaj je, međutim, bio veoma oprezan; u suprotnom uglu, gotovo oslonjen na vrata, netremice je gledao u narednika sa prstom na obaraču.

— Samo nešto pokušaj, Farker! reče. — Biće mi pravo uživljanje da te ispunim olovom!

Vozač, takođe od onih koje je narednik slabo poznavao, nije se ni osvrnuo, ali u ogle dalu Farker primeti njegov zadovoljni osmeh.

— Vi radite za Smitsona, je li? — upita.

— To se tebe ne tiče! — oštro odvrati Krouli. — I čini mi se da sam ti rekao da začepiš gubicu, naredniče!

Farker se zacereka.

— Hajde da se nešto kladi-mo, Krouli! — reče. — Naređeno ti je da me odvedeš na neko mirno mesto i likvidiraš, je li tako? I mene i Alvarada? Pokušaj bekstva, tako će se to zvati, a?

— Zaveži! — pordera se Krouli. — Zaveži, proklet bio!

Farkerov pogled odluta po okolini. Izašli su iz grada i sada su kola jurila prašnjavim putem između plantaža naranđi, u stopu praćena drugim vozilom.

— Uspori! — reče iznenada Krouli i vozač poslušno smanji gas.

Stotinak jardi ispred njih, put se ukrštao sa nešto užom vijugavom stazom, oivičenom gustim žbunjem koje je činilo granicu između dva poseda.

Tu, na samoj raskrsnici, Farker ugleda poznatu sliku. Ogromne, snažne motocikle, uredno poredane duž puta i grupicu momaka odevenih u crnu kožu...

— Gle, gle! — reče. — Smitson želi da me pokloni »Diablosima«. Trebalo je da ih o-

pomene da je moje meso još uvek suviše žilavo za njihove zube!

— Zaustavi! — zapovedi Krouli ne skidajući pogleda sa Farkera. — Izlazi, naredniče!

— Hvala na vožnji! — progundā Farker. Instinkt ga upozori na opasnost i on odskoči od kola pre nego što bi ga mogla zahvatiti otvorena vrata kada vozač naglo krete unatrag.

Dvadesetak stopa dalje Alvarado zaurla od bola kada ga grubo izbaciše u trnovito žbunje.

Bacajući preko ramena pogled na »Diablose«, Farker mu pomože da se uspravi. Iskorištivši raskrsnicu da se okrenu, policijska kola već su se gubila putem kojim su i stigla.

— Drži se, Al! — prošaputa Farker. — Imamo još nekih izgleda... ako se probijemo kroz živicu možda im možemo umaći... njihovi motocikli nisu građeni za kros!

Alvarado je ćutao, buljeći kratkovidim očima u preteće ćutljive momke u crnom. Svi oni ostali su na svojim mestima, kao da očekuju znak vođe da krenu u akciju.

Farker ih prebroja pogledom. Šestorica. Naoružani uobičajenim rekvizitima: lancima, toljagama, bokserima...

Pod provodnim pleksiglasom tanke usne bile su razvučene u osmehe pune očekivanja.

— Priđite ovamo, vas dvojica! — reče onaj najbliži. — Hajde, čale... suviše je vruće da bismo vas jurili okolo!

— Dođi po mene, ako me hoćeš, propalico! — zareža Farker, stežući šake u pesnice. — Hajde, kukavice! Dođite, jedan ili svi odjednom, kako god hoćete!

Grohotan smeh. Izdvojivši se iz grupe, onaj koji je govorio, polako pođe prema njima, vitlajući lancem iznad glave.

U vazduhu nešto zazuja, kao velika lena osa. Zavitlani lanac omota se oko ruke mladića u crnoj odeći i on se stro-pošta kao stablo koje su posekli u samom korenu, koprcajući se u prašini.

Farker pogleda u zbunjene Alvaradove oči.

— Pa to je... — počeo, ali odmah zaćuta.

Iz žbunja iza njega pojavi se visoka vitka prilika, obučena takođe u crno od glave do pete, ali ne u kožu, već u odeću koja je podsećala na svilu. Glava i lice bili su prekriveni kapuljačom sa dva uska proreza za oči, prazne ruke zaštićene rukavicama od iste crne svile.

Petorica preostalih »Diablosa« poleteše napred i Farker instinktivno ustuknu, povlačeći Alvarada za sobom.

Hitrim, mačjim skokom, prilika u crnom ispreči se na putu petorici ljudi, šireći ruke kao da želi da ih dočeka u zagrljaj. Lanci zazujaše nad njegovom glavom, palice se podigoše na udarac.

Novim skokom čovek u crnoj svili stvori se među njima tako brzo da nijedan udarac nije stigao da ga pogodi. Ali je zato pogadao on, rukama i nogama, obrćući se u mestu kao vetrenjača!

Kada se smelim skokom izvukao iz tog krvavog kovitlaca, pred njim su stajala još dva »Diablosa« sa dugim, teškim lancima u rukama. Ali sada ni njegove ruke više nisu bile prazne: u njima se fantastičnom brzinom obrtala kratka drvena palica, istrgnuta iz zahvata jednog od onih koji su se sada previjali u krvavoj prašini.

Složno zaurlavši, »Diablosi« se baciše napred...

Farker kriknu, uveren da se ovom napadu čovek pod maskom ne može odupreti.

Varao se...

Toljaga polete kroz vazduh, pogađajući užasnom snagom jednog od napadača u lice i

odbacujući ga nekoliko stopa unazad. Izbegavši udarac drugog, on mu se veštim skokom stvori iza leđa, obuhvatajući ga rukom oko vrata.

Jedan jedini oštar pokret i nešto krcnu kao suva grančica pod nogama neopreznog lovca. Polomljenih vratnih pršljenova, opušteno telo pade mu pod noge.

— Gospode bože! — užasnu to je šaputao Alvarado. — Gospode bože...

Čovek pod crnom kapuljačom još jednom pogleda oko sebe, kao da proverava ishod obračuna koji nije trajao više od tridesetak sekundi, a onda mirno okrete leđa dvojici prijatelja i pođe prema žbunju.

— Hej! — uzviknu Farker potrčavši za njim.

Čovek u crnom se okrete i pogleda u njega. Krupni narednik zastade kao da je naleteo na nevidljivi zid.

Bez šuma, isto onako kako je i došao, maskirani nestade u zaklonu žbunja...

— File... — šapato je Alvarado iza njega. — Ko je to bio? Šta se ovo događa, do đavola?

— Šta se događa? — isceri se Farker. — Nešto što sigurno nisi očekivao, Al! Anđeo smrti ponovo je na delu!

— Anđeo smrti? Šta ti je, File?

— Ako ti se taj termin ne sviđa, kako ti izgleda ovaj drugi... ninda?

— Ninda?

— Da, ninda. Pravi japanski ninda koji je, zbog nečeg, odlučio da se umeša u naše lokalne nesuglasice, Al. Hajde, idemo...

— Kako? — Alvarado se osvrte oko sebe. — Misliš da će se policajci vratiti?

— Možda, ali ne bih želeo da budem ovde kada se to dogodi. Kako stvari stoje, verovatno bi nam i ovu šestoricu natovarili na vrat... i potražili neki sigurniji način da nas učitkaju!

— Ti misliš...?

— A šta ti misliš? Trebalo je da nas »Diablosi« srede, Al... dve muve jednim udarcem: učitkali su dva neprijatelja svedoka i dali momcima priliku da se malo poigraju! Hajde, skači na jedan od tih motora! Nadam se da ćeš se snaći na njemu!

*
* *

— Tvoj plan nije upalio, Les! — reče Tabasko Pit udarajući se šakom po kolenu. — Prokletstvo, a smeo sam se

kladiti da se to nikada ne može dogoditi!

Leslijevo lice bilo je potpuno mirno.

— Upozorio sam te da su izgledi da se plan ostvari mali — reče. — Smitson je shvatio koliko sam opasan i dobro će se čuvati da mi ne padne šaka.

Sedeli su u džipu, veoma sličnom onom kakve nadzornici u dolini San Bernardino koriste za obilaske ogromnih plantaža voća, tako da njihova pojava, bar izdaleka, nije mogla privući ničiju pažnju. Lesli je sa sebe već zbacio crni kostim japanskog ninđe i spakovao ga u duguljastu torbu od grubog sivog platna, zajedno sa svojim dugim mačem.

Pogledom su pratili dve tačke koje su nestajale i ponovo iskrsavale na prašnjavom putu između dveju plantaža. Bili su to Farker i Alvarado, na motociklima zaplenjenim od poraženih »Diablosa«.

— Svejedno — uzdahnu Pit napinjući moćne mišice pod tankom pamučnom majicom. — Kako god okreneš, Smitsona se nismo dočepali...

— Dočepaćemo ga se — mirno odvrati ninđa. — Možemo sada da krenemo, Pite. Njih dvojica su izbili na put...

— Nešto si zaboravio, ortak. **Kuda idemo?**

— U grad.

— U grad? — Tabasko tiho zviznu. — Da nije to pomalo drsko, a? Svi policajci sa ove strane prevoja već imaju tvoj opis, Lesli.

— Pa?

— Suviše je opasno, do đavola, eto šta!

Lesli Eldridž se tiho nasmeja.

— Zar se još nisi navikao na opasnost, Pite?

— Jesam, ali neka sam proklet ako jednog dana počnem da izazivam sudbinu! A ti to radiš, Les!

— Sudbine nema. Sve je u našim rukama, Pite. Umesto da čekamo šta će sada učiniti protivnik, krećemo u akciju, odmah, dok on još nije spreman. Ne dozvolimo mu da dugo razmišlja i planira sledeći potez, može se uvek dogoditi da to bude nešto što nismo predvideli...

— Japanska mudrost. Opet?

— Mudrost ninda, Pite. Tebe toliko oduševljava fizička strana ninđucua, savršenstvo tela i način rukovanja oružjem, da zaboravljaš kako su ninđe uvek bili i majstori strategije i taktike...

— U redu, u redu! Šta sada tvoja nadmoćna strategija i ta

ktika ima na umu? Samo mi nemoj citirati nekog japanskog filozofa iz trećeg veka, molim te!

— Nije ni potrebno — nasmeja se ninda. — Postoji dobra stara američka izreka: uhvati tigra za rep!

— Divno! Znači li to da ide mo pravo u Smitsonovu jazbinu?

— Baš tako! Najzad, to je poslednje mesto na kojem će nas očekivati, zar ne?

Sumnjičavo vrteći glavom, Pit potera džip niz uski krivu davi put koji je u širokom luku zaobilazio mesto gde je samo petnaestak minuta ranije prolivena krv šestorice ljudi.

— Gledaj, Pite! — upozori Lesli.

— Vidim — klimnu ovaj glavom. — Naša policija je uvek veoma efikasna, nema šta!

U oblaku prašine na putu kojim se nešto ranije prešli Farker i Alvarado, naslućivala se plava boja policijskog automobila.

— Šteta što nismo stigli da montiramo prijemnik u ovaj džip — primeti Lesli. — Bilo bi veoma zanimljivo čuti šta će ova patrola javiti kapetanu Harisu.

— Ili Smitsonu?

— Harisu, verovatno. Smitson je obuzet svojim planovi-

ma i nema vremena da prati svaki detalj mreže koju je razapeo. Naravno, Haris će pohitati da ga obavesti o ovome i zato treba i mi da požurimo u grad. Možda Smitson u gnevunačini neki nepromišljen potez...

— Taj? Ne verujem.

— Ni ja, ali mogućnost ipak postoji i zato želim da budem u njegovoj blizini. Može li ovaj džip malo brže, Pite?

— Može, ali su zaboravili da mu ugrade krila — progunda Tabasko. — I ovo je već prebrzo za ovako loš put, do đavola!

Uprkos Pitovom glasnom gundanju, do predgrađa su stigli za nešto više od dvadeset minuta, izbijajući na široku aveniju koja je vodila direktno u centar, do zgrade suda u kojoj je bila i kancelarija okružnog tužioca.

— Hoćeš li da se parkiramo tačno pred zgradom? — isceri se Pit.

— A zašto da ne?

— Zato što... prokletstvo, šta je ono?

Ninda je ćutao, jer odgovor zaista i nije bio potreban.

Veliki parking pred sudskom zgradom bio je potpuno ispunjen zaustavljenim automobilima i gomilom sveta u kojoj su se isticala jarkocrvena va-

trogasna kola. Svi pogledi bili su uprti naviše...

Na simsu pod prozorima osmog sprata videla se ljudska figura priljubljena uza zid između dva otvorena prozora na kojima su stajali ljudi u plavim uniformama, očigledno policajci. Jedan od njih načini pokret kao da će izaći na sims, ali ga zaustavi oštar pokret ruke čoveka na simsu. U toj ruci nešto na trenutak zasvetluca...

— Samoubica! — procedi Pit kroz zube. — Lep je trenutak izabrao da napravi spektakl, nema šta!

— Smitson — reče mirno Ninda.

— Šta?!

— To je Smitson, sasvim sigurno. Šta li se to u međuvremenu dogodilo u gradu kada se odlučio na ovako nešto?

— Do đavola, Les, ne možeš biti siguran sa ovog rastojanja!

— U redu. To je Smitson ili njegov brat blizanac. Zadovoljan?

Iskoristivši trenutnu nepažnju vozača koji je zaustavio kola nasred avenije da bi zevao naviše, Pit se progura u masu na parking i zaustavi džip.

— Šta sada, Les?

— Izaći ćemo i pokušati da se probijemo što bliže zgradi.

Neće valjati ako mu uspe da skoči...

— Vatrogasci ga dole čekaju sa razapetim platnom.

— Je li? Da li si nekada skakao sa osmog sprata u to platno?

— Nisam, ali...

— Previsoko je, Pite. Ubrzanje će biti toliko da platno neće izdržati udarac tela.

Njih dvojica već su se probijali kroz okupljenu masu koja je potmulo žagorila.

— Mesta, molim! Policija! ponavljao je Lesli autoritativnim glasom tako da se prolaz pred njima brzo otvarao. Ako je nekome i palo na pamet da se pobuni zbog lažnog predstavljanja, jedan pogled na mišiće Tabasko Pita koji je išao za Leslijem bio je dovoljan da ohladi sve svađalice.

Lesli iznenada zastade, tako da Pit gotovo nalete na njega.

— Šta je sad, do đavola? — prošaputa.

Ninda primače njegovom uhu usne na kojima je lebdeo osmeh.

— Sećaš se šta sam govorio pre polaska ovamo...

— Aha. Ali...

— Nadao sam se da će Smitson u žurbi načiniti pogrešan potez... Umesto toga, ti i ja

žurimo, a čak i ne znamo zbog čega. . .

— Haragei? — šapnu Pit je dva pomerajući usne. Mislio je ono što se tek delimično može opisati terminom »šesto čulo«, savršenim jedinstvom čoveka i njegove okoline koje je kod ninda bilo razvijeno do krajnjih granica. Leslie Eldridž je bukvalno »osećao« opasnost, često uspevao da nasluti čak i pravac iz koje će ona doći i način na koji će se manifestovati.

— Da — potvrdi glavom. — Budi oprezan, Pite. . . vrlo oprezan. Ova zamka je izvanredno vešto smišljena. Razdvojimo se!

Cereći se, Tabasko pođe na jednu stranu, nastojeći da hoda savijenih kolena kako njegov džinovski rast ne bi padao u oči. Naravno, razdvojeni će njih dvojica biti manje upadljivi, a pažnja eventualnih napadača biće podeljena između dva cilja. Kao i obično, ninda je najbrže mislio u trenucima opasnosti. . .

Put kojim se probijao doveo ga je gotovo do same zgrade i on iskoristi priliku da se uspe uz nekoliko stepenika prema ulazu, gotovo praznih, jer se prozori osmog sprata sa ovog mesta nisu videli. Zaklonjen iza visokog mermernog

stuba, on iskusnim okom osmotri lica ljudi oko sebe.

Nijedno od njih nije krilo opasnost, odmah se videlo. Malo umiren, ali ne i manje oprezan, Pit pogledom potraži Leslija.

Nije ga video, što ga nije iznenađivalo, jer je ninda bio pravi majstor da postane gotovo nevidljiv, naročito u ovako velikoj gomili sveta.

A onda. . .

Jedan potmuli hitac. . . zatim drugi i još tri, ispaljena brzo jedan za drugim iz automatskog pištolja velikog kalibra.

Pedesetak jardi od mesta gde se Pit nalazio, zaori se vri sak straha i uplašeni ljudi na grnuše na sve strane, slepo ga zeći sve pred sobom. Za nekoliko sekundi raščisti se krug na asfaltu obeleženom žutim linijama parkinga.

A u sredini tog kruga ležala je vitka prilika čoveka u sportskoj odeći. . .

— Les! — zaurla Pit i polete prema tom mestu. — Les!

Nekoliko najbližih koji su mu se našli na putu razbacao je kao što vihor pred sobom nosi suvo lišće, pomahnitao od besa.

»U žurbi se često čine pogrešni potezi«, reče jedan glas

u njegovom mozgu. Glas Leslija Eldridža.

Prekasno. Slep od gneva, Ta basko Pit nije video čak ni dršku revolvera koju je neka iz gomile svom snagom spustila na njegovu slepoočnicu...

*
* *

Desetak koraka dalje, ninda je kružio unaokolo, nastojeći da između njega i mesta sa kojeg su ispaljeni hici neprestano bude neko od uplašenog krda koje je sada bezglavo jurilo tamo i amo, vrišteći, dozivajući policiju, lekara, boga...

»Izvanredno«, mislio je tražeći pogledom neku od glavnih ličnosti u ovoj odlično režiranoj predstavi. »Izvanredan plan... a i Pit je bezglavo uleteo u njihovu zamku... nadam se da će ga i ovaj udarac po glavi malo opametiti!«

Uprkos opasnosti koju je haragei i dalje signalizirao, nije mogao a da ne oseti poštovanje prema zločinačkom intelektu koji je zamislio ovu izvrsnu višestruku klopku.

Najpre Smitson, još uvek gore na simsu osmog sprata, na neki način doveden u bezizlaznu situaciju kako bi po-

služio kao mamac za hvatanje ninde...

Drugi mamac bio je namenjen Pitu; čovek koji je sada ležao na asfaltu u lokvi krvi svojom građom podsećao je na Leslija; njegova odeća bila je tačna kopija one koju je ninda još uvek imao na sebi.

Pit, opet, morao je biti treći mamac, jer je nevidljivi protivnik svakako očekivao da će i ninda onako bezglavo poleteti svom prijatelju u pomoć.

Da, strelci su bili tamo: skriveni iza širokih prozora pri zemlja sudske zgrade sa svojim snajperima u rukama...

Iako je i običan revolver većeg kalibra sasvim dobro mogao da posluži na ovom rastojanju...

Suženim očima ninda je proučavao situaciju, u deliću sekunde analizirajući mnoštvo podataka koje su njegova čula slala mozgu. I sve vreme je bio u pokretu, neprestano menjajući smer kako bi zavarao pažljive osmatrača.

Policajci su već širili krug oko tela na tlu i vatrogasaca koji su požrtvovano stajali na svom mestu sa platnom u rukama, ne skidajući pogled sa samoubice nad njima. Za koji trenutak stići će i do Leslija, prinudivši ga da se i sam po-

vuče sa ostacima uplašene go mile koja se munjevitom brzinom premeštala na drugu stranu ulice, ostavljajući za sobom pogažena tela koja su se koprcala, dozivajući pomoć.

Pitovo telo, međutim, nije se videlo, potpuno opkoljeno ljudima u belom koji su iznenađeno iskršli iz glavnog ulaza u sudsku zgradu. Trojica su ga užurbano stavljala na nosila, dok su ostali motrili oko sebe, sa rukama u džepovima svojim mantila...

»Revolveraši, a ne hitna pomoć«, zaključio Leslie. »Izvanredan, izvanredan plan...«

Postojala je još samo jedna mogućnost da se i on umeša u ovu igru i pokuša da pomrsi tako pažljivo ispredene konce nevidljivog protivnika.

A položaj vatrogasnih kola dopuštao je ostvarenje nindinog opasnog plana...

U nekoliko dugih skokova koji ni ovoga puta nisu privukli ničiju pažnju, Leslie se stvorio u praznoj kabini vozila i snažno povuče jednu polugu.

Dobro održavani mehanizam radio je savršeno; skočivši kao mačka na krov vatrogasnih kola, Leslie ščepa prečagu metalnih lestvica koje jurnuše na više, dodajući brzinu svog kretanja brzini podizanja uređaja.

Njegov proračun bio je savršeno tačan; vrh lestvica zario se u jedan od prozora na trećem spratu, zasipajući staklom ljude koji su potrčali prema mestu ispod ninde, podižući svoje preteće oružje.

Vrisak nekoliko stotina uplašanih ljudi!

Krajičkom oka, već u skoku koji ga je kroz razbijeni prozor uneo u prostoriju, Leslie opazi kako prema njemu pada telo čoveka sa osmog sprata.

Udar o lestvice bio je tako snažan da nepomično telo ponovo odlete nekoliko stopa uvis da bi se potom sručilo na asfalt kao lutka od krpe...

U nindžu je zapanjeno buljila, zaklonivši usta rukom, mršava rđokosa žena koja je sve dotle marljivo kucala na svojoj mašini kao da se pred zgradom ništa ne događa.

— Dobar dan — reče Leslie hladnokrvno, tonom čoveka koji je najnormalnije zakucao na vrata i ušao u kancelariju. — Gde mogu da nađem sudiju, Olsopa, gospođice?

— S-s-sudija Olsop... drugi sprat, soba broj 243...

— Hvala vam, gospođice. Ljubazno se naklonivši i je dva zadržavajući navalu smehta, Leslie priđe vratima. Svaki trenutak bio je dragocen, ali

nije smeo previše da žuri, zna jući da bi svaki nagli pokret izazvao vrisak, straha zaprepasćene daktilografkinje.

I vrisak je zaista stigao, ali kada je on već bio desetak stopa u čistom, svetlom hodniku, zastrtom skupim tepihom. Os mehnuvši se, ninda naglo skrete i potrča niz stepenice.

U ovom trenutku bilo je najvažnije pronaći Pita pre nego što ga uklone iz zgrade. Prema tome, morao je naniže, u podzemnu garažu.

Haragei je upozoravao na opasnost, ali je upozorenje bilo suvišno; čak i neiskusni borac morao je unapred znati da će mu se neko isprečiti na tom putu...

Brzina kojom se ninda kretala, međutim, efikasno je minirala svaki pokušaj da se organizuje neki ozbiljniji otpor. Zbog toga je na stepeništu ispod sebe i čuo korake samo trojice ljudi koji su se lagano uspinjali, svakako sa oružjem u ruci.

Samo trojica... Da, ali je zgrada morala vrveti policajcima i Smitsonovim ljudima — ili ljudima nepoznatog protivnika — spremnim da pohitaju u pravcu iz kojeg dopre prvi sumnjiv šum...

Mogao je skrenuti i ući na neka od vrata duž hodnika, ali

za to više nije bilo vremena. Možda su baš u ovom trenutku Tabasko Pita, vezanog za nosila, gurali u kola koja će ga odvući u nepoznatom pravcu...

Nindine oči se suziše i on, ne usporavajući korak, izvuče jedan sitan metalni predmet iz tajnog džepa ispod opasača.

Šuriken, čelična zvezda sa ivicama oštirim kao brijač, nije se ni videla u snažnoj šaci, ali je bila spremna da donese brzu smrt svakom ko mu se ispreči na putu...

Lesli nekoliko puta duboko udahnu vazduh da obogati krv kiseonikom i skoči.

Trojica ljudi, obučeni kao obični građani San Bernardina, bili su mnogo opasnije nego što bi se po njihovoj odeći — ili po njihovim licima — moglo zaključiti. Svaki od njih imao je u rukama pištolj duge cevi, sa zdepastim valjkom prigušivača na vrhu.

Faktor iznenađenja, međutim, i ovoga puta bio je na strani onoga koji je napao prvi. Nindino telo se bukvalno stvorilo pred njima na stepeništu i zadalo prvi udarac pre nego što je ijedan od njih dospeo da otvori usta od iznenađenja.

Prvi udarac nanet je ukrućnim prstima leve ruke koji su

efikasnije od bodeža probili gornji deo trbuha najbližeg čoveka i kroz dijafragmu se zarili u srce, donoseći trenutnu smrt. Gotovo istovremeno, prkoseći zakonima ravnoteže, desna noga ninđe pogodila je drugog protivnika u vrh brade, zabacujući mu glavu unazad sve dok se telo nije stropoštalo niz stepenište, ostajući nepomično u položaju za koji bi i lekar početnik utvrdio da pokazuje prelom kičme...

Treći je jedini imao vremena za pokušaj da izbegne sigurnu smrt, ali je i to ostao samo pokušaj...

Urlajući od straha, čovek je odskočio na odmorište, boreći se sa neposlušnim mišićima desne ruke koji nikako nisu uspevali da podignu teško oružje.

Režući vazduh, užasni šuriken bljesnu na tračku svetlosti koji je kroz svetlarnik dopirao na stepenište i nepogrešivo se zari u vrat žrtve, presekaвши arteriju kao najoštriji skalpel.

Promukli krik podiže u vazduh mlaz krvi, nalik veselom vodoskoku u dečjem vrtiću. Izbegavši krvavu kišu koja je zalivala stepenište, ninđa pohađala dalje, napinjući sva svoja čula kako bi predupredio narednu opasnost.

A haragei je, nalik metronomu, upozoravao bez prekida, monotono, gotovo dosadno...

Ninđa zastade, priljubivši se uz zid hodnika. Još jedno stepenište i naći će se u suterenu, pred vratima garaže...

Ali...

Vrata duž hodnika kojim je trenutak ranije prošao, otvorila su se s treskom. Bat mnogih koraka, teških, samouverenih koraka ljudi koji u rukama imaju oružje, ispuni akustični prostor.

Gotovo istovremeno, zaškri-paše i vrata ispod njega i do ninđinog nosa dopre karakteristični zadržavanje loše provetranih podzemnih garaža...

»Zamka«, reče jedan glas u ninđinim mislima savršenom mirnoćom. »Smrtonosna zamka...«

*
* *

Svaki udar vetra skidao je sa grana čitave oblake belih latica trešnjinog cveta. Ružni oblaci gotovo su dodirivali goleme vrhove planina.

— Hladno ti je? — pitao je sensei Tanaka.

— Ne, učitelju, ali...

— Hteo si nešto da pitaš, dečake?

— Ništa, učitelju. Nije važno.

Izborano lice razvuklo se u osmeh, jedan od retkih koje je Lesli ikada video na licu starog senseija.

— Svaka miso je važna, dečake. Svaka misao ostavlja ne gde svoj trag. Pa makar to bio samo trag vetra na morskoj površini. Reci mi.

— Pitao sam se zašto smo napustili salu za vežbanje i došli ovamo, učitelju?

— Razmisli, dečake. Hir jednog starca, možda?

— Ti si iznad toga, učitelju.

— Da.

Da li je u šuštavom, staračkom glasu bilo i malo tuge?

— Ne znam, učitelju...

— Došli smo ovamo da posmatramo večnu borbu između vetra i cveta trešnje. Šta misliš ko u ovoj pobeđuje, dečake?

Razmišljao je dugo, vrlo dugo, jedva svestan vremena koje je proticalo kraj njih. Starac je strpljivo čekao. Vreme za njega već davno nije imalo isti značaj kao za mladiće vrele krvi...

— Trešnja, učitelju...

— Da, dečake. Vetar već staje, a trešnja je sačuvala još mnogo svojih cvetova. Šta si iz ovoga naučio?

... Odgovor je stigao gotovo tri meseca kasnije, posle dugog razmišljanja jednog vetovitog popodneva. Sedeo je na istom obronku i gledao kako vetar pomera grane trešnja na kojima već dugo nije bilo belih latica.

— Naučio sam da istrajnost ponekad može biti jača od goleme snage, učitelju...

— Da, dečake. Zapamti to... to je jedna od onih stvari koje ninda nikada ne sme zaboraviti...

Kratka meditacija, trans koji nije trajao ni stoti delić sekunde, donela je svoj plod.

Ninda je dobro savladao lekciju tog vetrovitog dana...

I znao šta mora da učini ako želi da preživi još jednu smrtonosnu zamku...

Hodnik iza njegovih leđa bio je od zida do zida ispunjen policajcima koji su ga po dozrivo glodali preko nišana službenih revolvera. Ta živa prepreka mogla se savladati, ali su niz hodnik dolazili i novi ljudi, u grupicama po dvojica i trojica, stvarajući neprelazni lavirint koji bi morao pre tvoriti u more krvi ako bi želeo da prođe.

A ne mali deo te krvi bila bi njegova...

Kapetan Haris stajao je na stepenicama ispod njega, lica

bledog od straha. Skraćena dvocevka u njegovim rukama, međutim, gledala je pravo Le sliju u trbuh.

Tišina. Tišina prekinuta samo uzbuđenim disanjem ljudi koji očekuju da se dogodi nešto strašno...

Progutavši pljuvačku, Haris progovori prvi.

— Ovde je poslednja stanica, Eldridž. Sada ćeš umreti...

— Hrabri umiru samo jednom — reče ninda. — A kuka vice hiljadu puta...

— Jednom ili hiljadu puta, meni je to potpuno svejedno. Spremi se da umreš...

— Ja sam spreman da umrem — nindino lice bilo je potpuno mirno. — Pitanje je da li si ti spreman da me ubiješ?

— Savršeno spreman — Haris se sadistički cerio. — A zašto ne bih bio?

Jedan od ljudi iza Harisa, tip bledog lica i tankih usana, promuklo se nasmeja.

— Dosta je bilo izživljavanja, Harise! Jasno je rečeno da tog momka niko ne sme dotaći pre nego što ga gazda vidi!

— Neka gazda ide do vraga! — odvrati kapetan ne ski dajući pogled sa Leslija. — Pa dam u iskušenje da ispalim obe cevi pravo u trbuh ovom tipu!

— Samo pokušaj!

Glas momka tankih usana bio je suv, izazivački. Cev nje govog revolvera sada je gledala pravo u Harisova široka leđa.

Kapetan obliznu suve usne.

— Ima vremen, Eldridž — reče promuklo. — Ima vremena...

— Rekao sam ti da nisi spreman da me ubiješ — osmehnu se ninda. — Hajde, vodite me...

— Lezi — zapovedi revolveraš iza Harisa. — Vrlo polako... bez ikakvih naglih pokreta... tako! Bruster!

Na prstima, slično zveri koja obilazi oko plena koji možda još uvek može uzvratiti ujedom, jedan od ljudi iza Harisa priđe nindi i naže se nad telo ispruženo na betonu hodnika.

— Čist je, Blu — reče odmićući se. — Nema oružja...

Blu se kreštavo nasmeja.

— Glup si, Bruster... mnogo si glup! A od čega su umrli ona trojica tamo na stepeništu?

— Koja trojica? Trini i nje govori ljudi?

— Da, Trini i njegovi ljudi. Idi i pogledaj kako izgledaju. Ti, dole... sedi na pod i svuci sve sa sebe. I bez trikova, inače... Haris ionako

jedva čeka da te prepolovi ovom njegovom artiljerijom!

Slegnrvši ramenima, ninda se lagano uspravi.

»Istrajnost«, podsećao je sebe, svlačeći deo po deo odeće. »Moram izdržati sve što se spremaju da mi učine... i strpljivo sačekam svoj trenutak...«

— Tako — isceri se Beri. — Pokupi mu odeću, Bruster i ponesi... Haris, vodi svoje žandarme odavde, predstava je završena!

— Hajde, momci! — zapovedi kapetan. — Na svoja mesta...

Zgledajući se, ljudi u plavim uniformama lagano kretu se nazad vraćajući oružje u futrole. Do Lesliejevih ušiju dopre žamor koji je svedočio da još uvek ima policajaca koje čudi ovakvo vršenje službe od strane njihovog kapetana.

— Ustani i kreni ispred mene — govorio je Beri, izmičući se do samog zida. — Momci, vi ispred njega, polako i unatraške. Tip je opasan da ga ni trenutka ne smemo ispustiti iz vida... Šta ti još čekaš, Haris?

— Mislio sam da i ja...

— Šef nije ništa rekao o tebi, kapetane! — prezrivo reče revolveraš. — Prema tome — razlaz!

Podzemna garaža bila je prazna, samo do polovine zauzeta parkiranim automobilima. Motori dva velika crna »mercedesa« tiho su prela u tišini.

— U prva kola, Eldridž — pokaza Beri revolverom. — Zadnje sedišta...

Klimnuvši glavom, ninda baci pogled u »mercedes« kraj kojeg je prošao.

Tabasko Pit je sedeo udobno oslonjen na zadnjem sedištu i smrknutog lica trljao slepoočnicu.

— Hej, ortak! — povika on za Lesliejem. — Mora da si upao u društvo neke tople braće! Čemu taj strip-tiz, do đavola?

Prigušeno se nasmejavši, Beri sede pored Leslieja i zalupi vratima. Kao da je samo to čekao, vozač dade gas i kola pojuriše prema izlazu iz garaže.

— Kuda idemo? — upita Leslie. Njegov mozak za to vreme tragao je za mogućnošću koja bi mu donela slobodu. »Samo dvojica«, mislio je, »Beri nije tako oprezan kao što misli... na vozača ne može računati pri svakoj iole većoj brzini... a »mercedes« nije automobil koji se vozi polako...«

— Videćeš — kratko odvrati Beri. I on i čovek na sedi-

štu pored vozača sedeli su tako da im Leslie neprestano bude na oku.

Zavalivši se u sedištu, ni-nda sklopi oče. Predah mu je bio neophodan, ne toliko zbog utrošene energije koliko zbog zahteva koje će njegovom telu postaviti već neki naredni trenutak. Sem toga, vid mu trenutno nije bio neophodan; njegovo savršeno čulo orijentacije pratilo je kretanje automobila po planu doline koji mu je bio čvrsto urezan u pamćenje.

Ručica vrata na njegovoj strani bila je uklonjena, to je odmah zapazio.

Beri zaista nije ništa prepuštao slučaju. Ipak, lažna ni-ndina opuštenost mogla bi ga zavarati... možda...

Dvadesetak minuta kasnije Leslie otvori oči.

— Gde smo? — upita. Još jedno nepotrebno pitanje, jer je savršeno dobro znao da idu putem prema Pomom.

I pustinji...

— U kolima — zacereka se Beri. — Prestani da glumiš, Eldridž; vrlo dobro znam da sve ovo vreme nisi spavao!

Osvrnuvši se, Leslie utvrdi da ih drugi »mercedes« sa Tabasko Pitom još uvek prati. Prema tome, i njemu i njegovom ortaku spremala se ista sudbina...

Kakva?

Susret sa tajanstvenim šefom, naravno, ali posle toga... Posle toga — smrt!

*
* *

Kapetan Haris zalupi za sobom vrata kancelarije i okrete ključ. Sa dubokim uzdahom spusti teško telo u fotelju, zagledan u telefon.

Ruka mu krete prema slušalici, ali u pola pokreta promeni smer i zari se u otvorenu fioku pisaćeg stola, odakle se ponovo pojavi sa dopola punom flašom viskija.

Sa uzdahom je odvojio ispražnjenu flašu od usana i spustio je u korpu za otpatke pored sebe. Na licu mu je igrao zadovoljan osmeh.

Prst kojim je okretao brojeve bio je siguran, iako mu se pred očima već mutilo.

— Haris — reče kada mu se javi sagovornik sa druge strane. — Sve je u redu, krenuli su.

— Kasniš Haris — reče glas u slušalici. — Znam to već više od pet minuta!

— Pet minuta... kao da to nešto menja stvar!

— Sada ne... ali bi jednog dana pet minuta moglo pred-

stavljati razliku između života i smrti... **tvoje** smrti, Haris!

Kapetan obrisa znoj koji mu se slivao niz ugojeno lice.

— Moj deo pogodbe je izvršen — reče. — Eldridž je na sigurnom mestu...

— Razgovaraćemo kasnije.

— Zašto? Želim konačno da znam na čemu sam, do đavola!

— Kasnije, Haris! — ponovi glas sa druge strane. Suvo škljocanje u slušalici objavi da je nevidljivi sagovornik odlučio da prekine vezu.

— Kućkan sin! — promrmlja kapetan. — Prokleti kućkin sin!

— Ko, Harise? — reče jedan glas iza njega. — Ko je to veći kućkin sin od tebe?

Promuklo kriknuvši od iznenađenja, Haris pokuša da podigne teško telo iz fotelje, ali mu je tvrda cev pištolja već pritiskivala potiljak, ostavljajući crveni krug oštarih ivica na oznojenoj koži.

— Ni pokreta — reče narednik Farker, izvlačeći se iz ugla između ormana za spise i prozora. — Iako bi mi bilo pravo zadovoljstvo da ti prospem taj kokošiji mozak, Haris!

— Ti si poludeo, Farker! — zakrklja kapetan — Skloni

taj pištolj, do đavola! Može opaliti, a ti...

— Ne brini, **slučajno** neće opaliti — tešio ga je Farker, jezivo se cereći. — S kim si to maločas razgovarao?

Mutnog pogleda, Haris odmahnu glavom.

— To ti ne mogu reći. Prokletstvo, ti ne znaš...

— U redu, ja ne znam, ali ću doznati, Haris. I budi srećan što nemam vremena da to izvučem iz tvoje debele trbušine... Uzmi telefon!

— Zašto?

— Zato što ću ti prosuti mozak ako to ovog časa ne učiniš! — sa uživanjem reče Farker. — Pozovi centralu i naredi da policijski helikopter za pet minuta bude na heliodromu iza zgrade suda. Reći ćeš da njime leti narednik, Farker...

— Ti si lud! Svi znaju da...

— Tačno. Svi znaju da je narednik Farker suspendovan. Objasni to centrali kako god znaš Haris...

Zavalivši se u fotelju, kapetan odmahnu glavom

— To ne mogu, ja...

Cev pištolja pade odozgo i ukoso, ostavljajući dugu brazgotinu u kapetanovoj proređenoj kosi. Haris prigušeno kriknu.

— Tek koliko da shvatiš da se ne šalim! — procedi Farker. — Ne izazivaj sudbinu, Haris!

Tresući se čitavim telom, kapetan dohvati slušalicu.

— U redu je — reče nekoliko trenutaka kasnije. — Imaćeš taj helikopter, proklet bio!

— Hvala, Haris! — nasmeja se narednik.

Kapetan je očekivao udarac, ali je on došao tako brzo da nije dospeo da zaštiti glavu rukama. Njegovo telo se sroza na pod.

— Trebalo bi da te ubijem! — promrmlja Farker vraćajući pištolj pod košulju. — Zaslužio se smrt bar desetak puta, bitango!

Policajac za upravljačem helikoptera pozdravi narednika osmehom, nadjačavajući buku motora.

— Dobro došli natrag na posao, naredniče! — povika. — Drago mi je što se ona glupost razjasnila!

— Nije još..

— Šta?!

— Kažem da nije još! — urlao je Farker. — Još uvek je razjašnjavamo, do đavola! Hajde, diži ovo čudo u vazduh, čoveče, žuri mi se!

— Kuda, naredniče?

— Tražimo dva crna »mercedesa«, mladiću, koji su sa

ovog mesta krenuli na jugozapad...

— Ništa manje? — zviznu pilot. — Ako se dignemo na pet stotina stopa, videćemo bar deset hiljada automobila jednim pogledom! Prokletstvo, potrebna su mi preciznija uputstva!

— To ti je najpreciznije što imam! — zareža Farker. — Hajde, idemo prema pustinji, ta dva »mercedesa« voze jedan za drugim i to bi trebalo do nam olakša posao...

Slegnuvši ramenima, pilot usmeri bučnu čeličnu pticu prema jugozapadu. Opustivši se u sedištu, Farker dopusti sebi luksuz da sa čela obriše znoj koji je curio gotovo pola sata, od trenutka kada je neprimećen uspeo da vidi kako iz podzemne garaže odvođe Leslija i Tabasko Pita.

— Imate sreće, naredniče — primeti pilot. — Saobraćaj prema Pomoni nije tako gust kao obično...

— Ja sam uopšte prokleto srećan čovek — isceri se Farker. — Reci mi pravo kako se zoveš... a posle toga, imaš li u ovom čudovištu šta za piće?

— Ime mi je Robson, naredniče. Džeri Robson... a što se pića tiče, ono je pilotima strogo zabranjeno. Zato mi i nije jasno ko je gurnuo neku

flašu iza kutije za prvu pomoć, tamo kod vašeg sedišta...

— Ti si policajac i po, Robsone! — veselo zaključio Farker, odvajajući flašu od usta. — Hoćeš jedan gutljaj?

— Takvo što nikada ne odbijam! — nasmeši se mladić.

— Naredniče...

— Kaži, dečko.

— Hoće li biti tvrdo?

— Tvrdo? Kako to misliš?

— Lepo. U ovom gradu u poslednje vreme događaju se čudne stvari... da i ne pominjem onu gužvu kod sudnice i samoubistvo okružnog tužioca...

— Da, dečko. U ovom gradu događaju se čudne stvari. Moja suspenzija je jedna od njih, znaš...

— Znam. Malo sam se raspitivao kod momaka. Svi koji nešto vrede spremni su da se zakunu da je narednik Farker najpošteniji policajac u Kaliforniji! Koga gonimo, naredniče?

— Od ove dece više se ništa ne može sakriti! — uzdahnu tobože razočarano Farker. — Da, mladiću, način na koji sam te maločas angažovao nije bio baš legalan... i mislim da u ovom trenutku kapetan Haris već zove kontrolu leta sa naređenjem da te vrati...

— Boga mu! Baš šteta što mi je prijemnik neispravan, pa ne mogu da čujem njihov poziv!

— Da popijemo onda u to ime još po jedan gutljaj! — nasmeja se Farker. — I drugi put bolje da održavaš državnu imovinu...

Vraćajući mu flašu, Robson klimnu glavom.

— Dugujete mi još nešto, naredniče. Niste rekli koga tražimo.

— Čuo si za momka koji je sredio »Diablose« u »Dezert Inu«. I malo kasnije na plantažama?

— Aha, mada nisam mogao da poverujem da je sve to izveo sasvim sam.

— Istina je, Džeri. Taj momak vredi kao deset običnih ljudi, časna reč. Vidiš, on je u nevolji, a mi stižemo — kao konjica — da bismo ga izvucli, ako...

— Ako?

— Šta da ti krijem? — uzdahnu Farker tešeći se novim gutljajem. — Biće tvrdo, baš kako si i očekivao!

Nekoliko sledećih minuta leteli su ćutke, očiju prikovanih za usku vijugavu traku puta koja se probijala između peščanih dina. Sunce je zalazilo i njegovi kosi zraci smetali su im da bolje vide vozila pod sobom.

— Za pola sata biće mrak — zabrinuto reče Robson. — Ako su ta dva crna »mercedesa« uopšte na ovom putu, moramo ih stići pre toga.

— Stići ćemo ih! — reče Farker. — Pogledaj ono...

Dve lene crne bube upravo su silazile sa glavnog puta, krećući prema grupici kuća razbacanoj po nevelikoj oazi zelenila u ovom moru peska.

— Bening — reče Robson. — Kog đavola tamo traže?

— Videćemo. Uspori malo, dečko... ne bih želeo da nas opaze.

Oaza je mirovala pod kosim zracima zalazećeg sunca, kao da su njeni stanovnici već spali. Svetla je bilo jedino u velikoj dvospratnoj kući od drveta, izdvojenoj nekih pola milje od ostalih.

— Prokletstvo! — zareža Farker. — Znam to mesto!

Dva »mercedesa« zaustavila su se pred dugom verandom na prednjoj strani kuće, ali iz njih još uvek niko nije izlazio.

— Kakva je to kuća? — upita Robson.

— Našim prijateljima loše se piše — zavrte narednik glavom. — Ovo je sedište nacističke stranke za čitav okrug, mladiću!

*
* *

Izlazeći iz kola, Lesli podiže pogled, privučen jedva čujnim zvukom motora. Visoko nad njima lebdela je crna tačka sa srebrnastim krugom nad sobom.

Helikopter. Još uvek osvetljen zracima sunca, iako je ovde, u oazi, suton zamenjivao duge senke retkog drveća.

Ko je bio u njemu? Tajanstveni Berijev šef koji kontroliše kako se sprovode njegova uputstva?

Ili neko drugi? Ko?

— Hajde, Eldridž — munu ga Beri u leđa. Tebi kao da nije hladno, čoveče! Hajde, ulazi!

Kroz velike prozore kuće na verandu se izlivala svetlost, ali iz unutrašnjosti nije dopirao nikakav šum. Stare daske zaškripaše pod koracima ljudi.

— Kakvo grozno mesto! — ču Lesli iza sebe veseli glas Tabasko Pita. — Vi, momci, pravi ste majstori da mi pokvarite raspoloženje, nema šta!

Vrata odbačena u stranu, otkriše Lesliejevom pogledu dug, bleštavo osvetljenu salu sa klupama poređanim duž zidova. Sem mrlja koje su ostavile neke davne kiše, zidovi su bili prazni...

Ili ne!

Zid u dubini sale ipak nije bio potpuno go. Čitavom njegovom dužinom protezala se široka crvena zastava sa velikim kukastim krstom u belom krugu.

Tabasko Pit se zacereka.

— Divan prizor — reče. — Kao u vremeplovu! Nedostaje samo još veliki Adolf glavom, pa da spektakl bude potpun!

Ninda je ćutao, upijajući pogledom svaki detalj te velike, gole prostorije, opipavajući golim tabanima daščani pod ispod sebe. Uskoro, možda za svega nekoliko minuta, to znanje biće mu potrebno; broj i raspored prozora, njihove dimenzije, čvrstoća poda, položaj klupa uza zid, sve...

Stepenište. Usko stepenište od drveta koje je, levo od njega, vodilo na sprat...

Opasnost, kada bude došla, doći će sa te strane. Haragei se nije mogao prevariti.

— Les! — reče Pit. — Oni ... oni nisu pošli unutra za nama.

— Znam. Ostali su napolju, čuvaju stražu. Na tu stranu ne možemo izaći.

— Nego?

Lesli ga utiša pokretom ruke. Do njegovih osetljivih čula dopre vibracija koja se pre-

nosila čitavom konstrukcijom zgrade.

— Šta je to? — prošapta Pit. — Kao da...?

Sada se potpuno jasno čuo i šum. Zvuk mnogih nogu koje su složno, kao vojnici na paradnom maršu, koračali na spratu iznad.

— Gospode bože! — stenjao je Tabasko. — Pa oni su potpuno ludi, časna reč...

— Da. Budi spreman na sve, Pite... kad dođe čas, pođi za mnom. U redu?

— Aha. Imaš neki plan?

— Imam, mada još uvek ne znam da li je ostvarljiv.

Pod ispod njih sada se tresao od skladnih koraka mnogih nogu. Taj zvuk dopirao je sa stepeništa.

Drvene stepenice zatresoše se i sa njih se diže oblak fine prašine. Na njima se ukazao par nogu u visokim, lakovanim čizmama, smeđim pantalonama... sa širokim crnim kožnim opasačem... smeđom košuljom i kosim crnim kaišem preko grudi...

Lice nad svim tim nije bilo važno. Važna je bila samo crvena traka na levoj ruci.

I drugi par nogu koji je stizao za prvim. Treći... četvrti... dvadeseti...

Disciplinovano držeći korak nacisti su u dugoj koloni silazili niz stepenice, hodali do

suprotnog zida, oštro zaokretali i produžavali uza zid, sve dok čitava prostorija nije bila okružena nizom nogu u čizmama koje su složno lupale o pod...

Tišina.

Na neki znak koji je promakao Tabasko Pitu, njih sedamdeset — ili možda osamdeset? — zastalo je u stavu mirno, licem prema dvojici ljudi okruženih tim živim lancem smrti.

— Savršeno! — začu se glas Tabasko Pita. — Bravo, momci! A sada natrag i još jednom iz početka, izgleda da kamera broj jedan nije funkcionisala najbolje...

Njegov glas šuplje odjeknu pod visokim svodom.

A onda ponovo — tišina.

Ninda nape svoje nago telo, lagano prelazeći pogledom preko lica poređanih duž zida nalik nekoj varvarskoj freski.

Mlada lica, lica srednjih godina, lica staraca... okrutna, plašljiva, indiferentna lica...

Ne, instinkt krda bio je suviše jak. Ne može se nadati nikakvoj pomoći čak ni od one nekolicine u čijem je pogledu sreo nešto simpatije...

Do njegovih ušiju dopre šum novih koraka. Jedan jedini čovek lagano i dostojanstveno je stizao niz stepenice.

Njegovo lice bilo je skriveno pod kacigom od tamnog pleksigasa. Zaustavio se na desetak koraka od ninde, raskoračen, sa rukama na bokovima.

— Opet smo se sreli — reče visokim, metalnim glasom. — Međutim ovo je poslednji susret, Eldridž.

Ninda je ćutao. Njegov plan bio je gotov, sada je čekao još samo pravi trenutak za akciju...

»Nacistička pedanterija«, mislio je s prezirom. »Opsesija urednošću, simetrijom... nije dan od njih ne shvata da je ovaj živi lanac oko mene pre slab... i da ga mogu raskinuti sa dva ili tri udarca... golim rukama...«

Osetio je kako pogled Tabasko Pita klizi prema izlazu, ali to nije bio pravac koji će odabrati kada jednom krene u napad. Tamo, napolju, bili su ljudi sa oružjem u rukama,iskusni revolveraši koji neće propustiti ukazanu priliku.

— Ćutiš? — reče vođa nacističke. Srebrni kukasti krst na njegovim grudima svetluca je pri svakom udisaju. Niz ljudi pored zidova fascinirano je posmatrao prizor pred sobom. — Plašiš se?

Prezriv osmeh na licu nindže. Naglim pokretom, on podiže ruke uvis.

Čovek pod neprovidnim pleksigasom trže se čitavim telom i ustuknu korak unazad. Desna ruka neodlučno zastade nadomak pištolja na boku.

— Ko se ovde plaši? — nasmeja se Lesli. — Ti ili ja?

— Čuti!

U glasu čoveka bez lica nazirala se histerija. I možda još nečeg...

Ludila.

— Zašto? — mirno produži Lesli. — Zašto da ćutim? Bojiš se možda da ovim ljudima ovde ne odam tvoje ime?

— Moje ime? Ti ga ne znaš, čoveče!

— Znam.

— Blefiraš...

— Proveri.

Nevidljive oči pod šlemom bile su uprte u nindžu. A onda, vođa podiže ruku.

— Ljudi! — poče dramatičnim glasom dobrog govornika. — Pogledajte ovu dvojicu! Oni predstavljaju mračne sile svetske zavere, zavere čiji je konačni cilj uništenje naše države, naše demokratije, svega što u ovoj zemlji volimo i poštujemo... Prijatelji, moramo zgaziti glavu toj zmiji otrovnici i jednom zauvek reći — smrt svakome ko digne ruku na nas! Smrt!

— Smrt! — potmulo odvratiše ostali, kao dobro uvežban hor. Ipak, nindži nije promaklo da su se neke usne samo bezglasno pomerile.

— Da, smrt! — visokim falsetom je govorio vođa dižući obe ruke uvis. — Izvucite svoje noževe, prijatelji... pokažite ih... pokažite kako će proći svi naši neprijatelji!

Osamdeset sečiva zablista kada ih nacisti poslušno izvukoše iz korica skrivenih ispod košulja i...

Nindža je bio u pokretu pre nego što su, kao po komandi, svi zakoračili jedan korak napred. U tri skoka prešao je rastojanje koje ga je delilo od stepeništa, zbrisavši kao vihor dvojicu ljudi koji su mu se nespretno isprečili na putu.

Tabasko Pit kasnio je samo korak iza njega. Imao je čak toliko vremena da vrhom cipele pogodi u lice protivnika koji se dizao sa poda u pokušaju da ga zaustavi.

Metak je proleteo visoko iznad njihovih glava i zario se u drveni zid, praćen zverskim urlanjem pobesnele gomile.

Nošeni zamahom, dva prijatelja se zaustaviše nekoliko koraka dalje, u hodniku prvog sprata. Drvene stepenice već su tutnjale pod nogama gonilaca.

— Pite!

Ograda stepeništa zakrcka pod snažnim rukama dvojice ljudi. Delić sekunde kasnije u nindžinim rukama nađe se komad drveta dug šest stopa neravnih krajeva...

Stara mudrost ninda, da nema manje ili više opasnog oružja, već samo manje ili više opasnih ljudi, još jednom je dokazala svoju vrednost. Improvizovano koplje smrtonosnom preciznošću zarilo se u trbuh prvog koji je iskeženih zuba jurio naviše, vitlajući nožem iznad glave.

Tabasko Pit već se rvao sa ogromnom saksijom u kojoj je rasla kržljava palma. Uz tu-tnavu, ona se zakotrlja niz stepenice, odbacujući unazad sve koji su uspeli da zaobiđu okrvavljeno telo čoveka iz čijeg je trbuha još štrčao dugi komad drveta...

— Natrag! — uzviknu ninda, povlačeći prijatelja u zaklon zida. Sa sigurnog rastojanja, vođa nacista je ispaljivao hitac za hicem iz svog oružja, propraćajući ih gadnim psovkama.

— Napred! — urlao je. — Šta ste se uplašili, kukavice? Njih je samo dvojica... i nemaju nikakvog oružja! Napred, za njima!

Uz promukle krike kojima su hrabрили jedan drugog, četiri čoveka ponovo potrčase uz stepenice, za njima i ostali, gurajući se da bi se što pre dočepali uskog prolaza.

— Ne možemo ih zadržati — dahtao je Tabasko — Suvise ih je, prokleti bili!

Snažnim udarcem, ninda pogodi prekidač na zidu pored sebe. Iz smrvljene kutije izbiše varnice i dim, ali dugi hodnik ostade u polutami kada se sve sijalice pogasiše. Dva prijatelja dugim skokovima potrčase u njegovu dubinu.

Tama nije saveznik plašljivih. Odupirući se navali tela koja su navirala uz stepenice, nekolicina prvih progonitelja zastadoše, tražeći pogledom svoje buduće žrtve...

Priljubljeni uza zid oni su bešumno odmicali sve dalje. Pod ispruženom rukom ninde jedna vrata popustiše.

— Ovamo, Pite — šapnu on. Vrata se bešumno sklopiše za njima i Pit iz pluća ispusti dubok uzdah olakšanja, uveren da su dobili bar nekoliko trenutaka predaha.

Ninda je ukočeno stajao tamo gde se zatekao. U tami ove sobe osećao je nečije prisustvo...

Svetlo u prostoriji iznenada blesnu, nagoneći Pita da zakloni oči rukama.

— Dobro veče, gospodo! — reče jedan ironičan glas. — I dobro došli!

*
* *

— To je samoubistvo, naredniče — reče mladi Robson. Čak i u mraku videlo se da mu je lice bledo kao zid.

— Možda. Ali ni naši izgledi nisu tako loši...

— Nisu loši? Do đavola, naredniče, njih je šestorica! A u toj kućerini ih može biti još deset! ili dvadeset!

— Šta, onda, predlažeš, do đavola?! — razgnevi se Farker. — Da podvijemo rep i odemo, prepuštajući ta dva momka njihovoj sudbini?

— Ne, ali...

— Šta ali? Niko im drugi ne može pomoći, prokletstvo! Ako pozovemo pomoć, samo ćemo sebi navući Harisa na vrat! Ideš ili ne ideš?

Robson je oklevao samo nekoliko trenutaka, a onda mu se prsti sklopiše oko drške revolvera.

— Idem! — reče jedva čujno.

Farker ga lupi po ramenu.

— Onda znaš šta treba da radiš? Pođi s leva i pucaj na

svakog ko ti se ispreči na putu, momče! Zapamti da oni oko kuće nisu ljudi, već divlje zveri u ljudskom obliku...

Sačekavši da Robsan nestane u tami, Farker proteže svoje umorno telo i oprezno poče da se privlači kolima parkiranim stotinak jardi ispred njega. Tri senke vrtele su se po verandi, nejasno osvetljene kroz velike prozore. Druga trojica su na drugoj strani, Robsonov cilj...

— Prokletstvo! — procedi narednik kroz zube. — Šta je sad to?

Krici, tutanj koraka, karakteristični pucnji revolvera velikog kalibra...

— Ah! — mrmljao je — Eldridž neće tako lako prodati svoju kožu... a ni onaj drugi momak nije nikakvo jagnjeće! Ovo je prilika za tebe, File... stražare će privući ova buka, pa ćeš moći neopaženo da im priđeš...

Sada je jasno video kako sva tri stražara stoje kraj osvetljenog prozora, radoznalo zavirujući unutra. Ovu priliku nije smeo da propusti.

Pedeset jardi. Još uvek previše. On potrča, sporim, trapavim korakom, svestan da je šljunak pod njegovim nogama suviše, suviše glasan...

Pokret glave jednog od one trojice značio je da su ga čuli. Prokletstvo, još čitavih trideset jardi...

Boreći se da umiri zadihana pluća, Farker se ukopa u mestu, podižući pištolj sa obe ruke. Pritisnuo je obarač jednom, dva, tri četiri puta...

Udarac u rame naterao ga je da se zatetura. Pogled mu se mutio, ali on, stežući zube, poslednja dva metka ispali u pravcu plamička koji je na trenutak ugledao nad verandom...

»To je to«, pomisli, dopuštajući umornim nogama da se poviju i spuste iznenada teško telo na tle. — »To je to...«

Instinkt borca, međutim, nije mu dozvolio da se tako brzo preda i on nespretnim prstima zameni šaržer u pištolju.

Pucnji. Sa zadnje strane kuće. Tamo gde je Robson...

Na verandi nikakvog pokreta. Da li je zaista uspeo da pogodi svu trojicu?

Drhtavom rukom Farker pokuša da sa očiju ukloni crvenu maglu koja se uporno privlačila. U ušima mu je bubnjalo, tako da nije bio siguran čuje li neki šum ili ne.

Ipak, koraci... neko se s naporom teturao, pridržavajući se za drveni zid kuće.

Prilika povijena u pasu do hrama iza ugla.

— Beri... — dahtao je čovek. — Policija... sredili su Biksa i Gonzalesa... Beri...

Oslonivši se na lakat, narednik Farker pažljivo nacilja, kao na strelištu. Jasno je video kako prva dva hica pogađaju, treći je već odleteo visoko preko nepomičnog tela opruženog na tlu.

— Kučkin sine, evo ti! — prostenja Farker. Pištolj mu ispade iz ruke...

Pritiskujući rukom ranjeno rame, Beri se uspravi na verandi i isprazni šaržer u narednikovo telo, sa uživanjem gledajući kako teški meci otkidaju komadiće tkanine sa njegovog odelu.

— Evo tebi, kučkin sine! — promrmlja.

Vrata iza njega naglo se otvoriše i na njih nahrupiše ljudi sa noževima u rukama, očiju iskolačenih od straha.

— Stani! — zaurla Beri. — Stanite, kukavice!

Pritiskivao je obarač, ali je igla prazno škljocala, jednom, dva tri puta.

Sve dok jedan nož, podignut gotovo nasumice, nije ostao zariven u njegovom grlu. Skla pajući prste oko drvene drške, Beri klonu na zemlju. Praznim očima pratio je gomilu

ljudi kako kao skakavci beže dalje od te užasne kuće... u tamu... u mrak, u pustinju...

*
* *

Tabasko Pit ukloni sa čela kosu mokru od znoja.

— Svi su mrtvi, Les — reče. — Tu su i dva policajca. Far ker je jedan od njih.

Ninđa je sa sebe upravo svlačio posednji deo kostima od crne svile, zamišljeno posmatrajući dugi mač, pažljivo oslonjen o drveni zid.

— Doneo sam ti odeću — osmehnu se Pit. — osmehnu se Pit. — Zaista, bilo je dosta golotinje... a naročito s obzirom da su i dame ovde...

Sumiko je stajala kraj prozora, bledog lica.

— Nije ti dobro, devojčice? — nežno upita Lesli.

— Muka mi je...

— Zakasnela reakcija. Odmah ćemo otići odavde... konjak i nekoliko sati spavanja učiniće da sve brzo zaboraviš.

— Ne pre nego što nam objasni kako se stvorila ovde! — pobuni se Pit. — Do đavola, ja ne mogu da zaspim dok ne doznam kako je izvela ovaj trik!

— Jednostavno! — blede se osmehnu devojka. — Videla sam kako su te skleptali, Pite, i odmah shvatila da će te ukloniti iz zgrade. Motrila sam na izlaz iz garaže i videla dva »mercedesa«, što je značilo da je i Lesli, bar na trenutak, bio neoprezan... pratila sam vas dovde i iskoristila pogodan trenutak da se uvučem ovamo sa Leslijevim kostimom i katanom. Ostalo već znate...

— Kako, do đavola? — Pit je vrteo glavom. — Opkladio bih se da pored Berija i njegovih ljudi ni muva ne bi mogla da uleti u zgradu!

— Trik koji sam naučila od Leslija. Primenjena psihologija, u stvari. Les mi je objasnio da stražari uglavnom motre mračne uglove iz kojih bi mogla doći opasnost. Tiho sam prišla samom ulazu u zgradu, uzverala se uz stub verande i preko njenog krova dospela u sobu u kojoj ste me i zatekli. Priznajem, nije bilo prijatno sa svim onim ćutljivim momentima poređanim uza zid hodnika, ali, srećom, nijednom od njih nije palo na pamet da zaviri u sobu.

— Suviše su disciplinovani — osmehnu se ninđa, završavajući oblačenje. — Šteta što nisi video njihova lica, Pite, kada sam izleteo odavde u

svom kostimu i sa katanom u rukama. Bila su tako brzi da sam stigao svega četvoricu...

— I naravno, vođe nije bilo među njima — sleže ramenima Tabasko.

— Taj ume da čuva svoju kožu — složi se Lesli. — Ali, doći će i on na red, ne brini...

— Kako, do đavola? Još uvek ne znamo ko je!

— Ti ga nisi prepoznao? — začuđeno upita niinda. — Pite, zaboga... to držanje... pa glas...

— Do đavola, nisam ga prepoznao! Da li je trebalo da ga prepoznam?

— Jeste, Pite. Naš prijatelj, okružni tužilac Smitson!

Pit se zacereka, okrećući se devojci.

— Sumiko, ovaj momak je poludeo, časna reč. Svojim očima sam video kako se Smitson stropoštao sa osmog sprata. Pravo na glavu. Mora da su ga lopaticom sastrugali sa pločnika!

— To nije bio on, Pite — reče Lesli.

— Nego, ko, prokletstvo?

— Ne znam. Nije ni važno. Sve to bila je samo lukavo za mišljena zamka u kojoj se sitne figure nisu štedele. Neko je uložio mnogo truda da bi se poverovalo da je ono na

simsu bio okružni tužilac... i da sam ja pogođen hicima u onoj gužvi.

— Ko, Les?

Ninda lagano zavrte glavom.

— Još ne znam, Pite... ali ću uskoro doznati...

Nekoliko minuta kasnije, je dan od dva crna »mercedesa« jurio je putem, vođen sigurnom rukom. Sumiko je spavala na zadnjem sedištu, sa glavom na Leslijevom ramenu.

— Les?

— Molim, Pite?

— Znaš li da je Farker naslućivao da si ti ninda?

— Varaš se, Pite. Farker je to **znao**!

— A ipak je žrtvovao život u pokušaju da ti pomogne... čudno, zar ne?

— Zato što je bio policajac? Ne, Pite... on je pre svega bio — čovek! Našao je snage da savlada strah od mene i da mi iskreno pomogne. Slično tebi, zar ne? Ti si me se u početku bojao.

— Nimalo čudno — promumlja Tabasko. — Znaš, prosečan čovek prolivanje krvi i smrt vidi samo na televizijskom ekranu. Teško je navići se na čoveka koji ubija tako lako — i tako brzo. Nego, pitam se, kud su nestali svi oni tipovi u klovnovskim uniformama? Nijednih kola nije bilo

u blizini kuće, sem dva »mercedes«.

— Otišli su kućama.

— Kućama? Misliš da...?

— Da. Svi oni žive u Beningu, Pite. Danju su mirni trgovci, službenici ili zanatlije, a noću oblače smeđe uniforme i zaklinju se na vernost jednom ludaku. Ovo je čudna zemlja, Pite.

— Prokletstvo, nemoguće da se toliko ludaka okupi na jednom mestu!

— Tačno. Velika većina bila je jednostavno primorana na to... pažljivo sam osmotrio njihova lica. Mislim da nisu imali drugog izbora, Pite... Na sledećoj raskrsnici skreni levo...

— Levo? Do đavola, u grad se ide pravo!

— Ne idemo u grad. Idemo u jednu posetu.

Tabasko se grleno nasmeja.

— Znam! — reče. — Shvatio si ko je glavna ličnost ove drame!

— Da. Sve do sada nisam bio siguran. Vidiš li ona svetla u dolini?

— Naravno. Rezidencija Den Kristensena, kralja južnog voća. On je naš čovek, a?

— Jeste. Između ostalih, i Smitson i Harris samo su nje gove figure, one najteže, istina.

— Kao u šahu! — promrm-lja Tabasko. — A »Diablosi«? Oni su u ovoj igri skakači, zar ne?

Ninda se nasmeja, oprezno se izvlačeći iz zagrljaja usnu-le Sumiko.

— U pravu si, Pite. Vidim da si postao mnogo oprezniji nego obično... Slede nas već više od deset milja.

— Šta! Neka sam proklet ako... zaista! Kučkini sinovi!

— Ti ih nisi video? — nasmeja se ninda. — Izvini, ali sam bio uveren da si samo zbog toga skrenuo razgovor na njih. Možeš li bar da vidiš koliko ih ima?

— Previše! — progundā Tabasko. — Dvadeset... možda svih dvadeset pet. Šta da radimo?

Hitrim pokretima Lesli je još jednom zbacivao odeću sa sebe, spreman da ponovo navuče strašni kostim ninde, još strašniji kada se obračun vodi u tami koju osvetljava samo oštrica katana.

— Les...

— Žao mi je ako sam te probudio, devojko — reče on nežno. — Ali, biće ponovo gužve...

— Znam. To me je i probudilo. »Diablosi«?

— Baš oni. Vreme je da im damo poslednju lekciju. Pite,

zastaćeš na trenutak iza prve krivine i produžiti čim iskočiš. U redu?

— Opet neka tvoja egzibicija, do đavola? Zašto ne pustimo da nas gone i skidamo jednog po jednog? Ovaj »mercedes« nosi čitav arsenal oružja!

— Toliko vremena nemamo. Još desetak milja i stižemo do Kristensena... a njegovi telohranitelji, kažu, veoma su sposobni... Ovde, Pite!

Velika kola samo na trenutak smanjiše brzinu, ali je to nindi bilo dovoljno da iskoči, otkotrljavši se u tamu pored puta. Časak kasnije bio je na nogama, odmotavajući sa pojasa tanko uže od crne svile, jako gotovo kao čelična žica iste debljine.

Grmljavina snažnih motora bila je sve bliža i on se zguri iza jednog žbuna, lagano okrećući kraj užeta sa vešto načinjenom omčom u levoj ruci.

Tri... pet... deset... dvadeset... dvadeset tri...

Dvadeset četvrti motociklist malo je zaostao iza ostalih i to je bila prilika koju je ninda tražio.

Tanko uže kao zmija zasikta kroz vazduh, nepogrešivo se omotavajući oko upravljača motocikla. Oduprevši se noga

ma o zemlju, ninda snažno povuče.

Uplašeni krik mladića u crnoj odeći od kože prigušilo je urlanje motora koji se sada kretao po sve užoj spirali. Ostali su odmicali putem, i ne sanjajući da ih je već jedan manje.

Oštrim pokretom ninda izvuče nož širokog sečiva iz grudi »Diablosa« i odgurnu telo iz sedla. Drugom rukom već je namotavao uže oko pojasa.

Trenutak kasnije, motocikl podskoči ponova izbijajući na put. Za dvadeset trojicom ljudi u crnom išla je smrt!

*
* *

Bilo bi suviše lako i gotovo sasvim bezopasno prilaziti jednom po jednom sa leđa i obarati ga preciznim udarcem katana, pre nego što ostali shvate da nešto nije u redu...

Sem toga, to bi predugo trajalo; svetla Kristensenove haci jende bila su sve bliže, što je značilo da bi se Pit i Sumiko uskoro mogli naći između dve vatre.

Podigavši se u sedlu svog motocikla, ninda zaurla prodornim, izazivačkim krikom ko

ji je nadjačao buku dvadeset četiri snažna motora. Glave pod crnim kacigama okretoše se prema njemu; odgovori mu nekoliko krikova iznenađenja.

Gume zaškripaše kada čitava gomila načini luk na asfaltu, okrećući se licem tom iznenadnom protivniku. Nad glavama »Diablosa« pojaviše se zavitlani lanci, poneki od njih ojačan još i teškom čeličnom loptom na kraju.

Divlje urlajući, oni ustremišu svoje snažne mašine prema onome koji ih je tako drsko izazivao. Četvorica u sredini vozili su gotovo se dodirujući kolenima i laktovima, u očiglednoj namjeri da ga obore i pre gaze silinom svog naleta. Ostali se raširiše u lepezu, spremni da ga opkole i zaspu čitavom kišom udaraca.

Dodajući pun gas, ninda po lete pravo na onu četvoricu, privlačeći noge pod sebe. Rastojanje između njih munjevitom se smanjivalo.

Sada!

Odbacivši se obema nogama o sedlo, ninda odskoči visoko u vazduh, ostavljajući pod sobom čitavu gomilu vozača. Dočekao se na noge u trenutku kada su lomljiva i krici bola najavili da je došlo do neizbežnog sudara.

Katana blesnu na mesečini, opisujući savršen polukrug, koža zaškripa pod dodirom čelika i još dva mrtva tela, gotovo prepolovljena duž pojasa, stropoštaše se na asfalt.

Eksplוזija!

Rezervoari sa benzinom, negde u onoj gomili čelika, mesa i kostiju, planuli su jedan po jedan, razbacujući unaočolo užasne ostatke ljudi i mašina.

Ali su motori i dalje urlali, gonjeni nestrpljivim rukama. Čelične lopte poleteše kroz vazduh, vukući za sobom vešto izbačene lance.

Ninda se zakotrlja po tlu, izbegavajući hite. Trijumfalno urlajući, jedan od vozača skrete prema glavi pod kapuljačom, uveren da je došao trenu tak da okonča borbu...

Međutim, ninde već nije bilo na tom mestu i vozač se su dario sa onim koji je hrlio sa suprotne strane u sličnoj namjeri. Ninda kratkim pokretom leve ruke raspори od prepona do grla telo koje je proletelo kraj njega.

Kao po dogovoru, nekolicina preostalih jurilo je sada istovremeno sa svih strana prema nepomičnoj figuri u crnom.

Kroz uske proreze svoje kapuljače ninda je procenjivao brzinu i odlučnost pojedinih

vozača. Imao je svega dva ili tri stota dela sekunde za to, ali za reflekse ninda to je bilo dovoljno; vrludajući između zahuktalih mašina, on munjevitom brzinom zadade još nekoliko udaraca levo i desno, sejući smrt svakim svojim do dirom...

Još nekoliko promuklih krikova, tresak polomljenog čelika, oštro siktanje katane kroz vazduh; još pet mrtvih tela umiri se na asfaltu klizavom od krvi.

Ninda vrati katana u korice.

Nekolicina preostalih ukočeno je gledala u priliku na kojoj su se ukrštala svetla njihovih farova.

Jedan po jedan, lanci poispadaše iz ruku ukočenih od straha. Motori ponovo zaurlaše, po skakujući preko neravnog pešćanog tla.

Poslednji »Diablosi« neslavno su bežali, toliko uplašeni da nijedan od njih nije imao hrabrosti da okrene leđa onome koji ih nije gonio...

Tišina. Jedino je još svetložuti plamen proždirao poslednje ostatke ljudi i mašina nagomilane na putu, šireći oko sebe otužni miris izgorelog mesa.

»Dokle?«, pitao se ninda. »Dokle krv...dokle ubijanje?

Kada će jednom shvatiti da će njihovo nasilje biti na užasan način kažnjeno?»

Odgovora nije bilo u čitavoj pustinji. Zavrtevši glavom, ninda lakim, hitrim korakom po hita niz put, prema mestu gde su ga čekali Sumiko i Tabasko Pit.

Plavokosi mladić nervozno je šetkao oko zaustavljenog »mercedesa« sa puškom u ruci.

— Baci to, Pite — reče ninda dve-tri stope iza njegovih leđa. — Te puške su opasne, znaš!

— Prokletstvo! — besno pljunu Tabasko u pesak. — I ovoga puta ti je uspeo!

— Naravno da mi je uspeo! — sleže ninda ramenima. — Tvoja čula pokazuju da si odrastao u gradu. Ne umeš ni da slušaš, ni da gledaš!

Čuvši glasove, Sumiko pomoli glavu kroz prozor kola.

— Da li je... da li je bilo mnogo krvi, Les? — upita tiho.

— Mnogo, devojčice. Nisu odmah shvatili da nemaju nikakvih izgleda...

— A još nije kraj...

— Uskoro, devojčice. Možda još samo sat ili dva. Kristen sen je glava zmije sa kojom se već dugo borimo. Kada tu gla

vu smrskam, ostali će biti bezopasni... pa čak i Smitson i Haris, ako budu dovoljno pametni da nestanu iz ovog kraja.

— Zašto ne skineš taj prokleti kostim? — umeša se Pit. — Naježim se kad god ga vidim!

— Ne — Lesli odmahnu glavom. — Ima još dugo do jutra, Pite... a noć je prijateljinđa!

— Znao sam! Ponovo ideš potpuno sam, je li tako?

— Da. Želim da iznenadim Kristensena, iako sumnjam da je njegovim stražarima promakao sav ovaj lom i plamen na putu. Zato se vas dvoje morate što pre ukloniti odavde.

— Gde ćemo te čekati, Les?

— U »Dezert Inu«. Odgovara? Stari Berni Gomelski sprema izvrstan pasulj na meksički način, to svakako probaj, Pite. A, sem toga...

— Ima i australskog piva? — s nadom u glasu upita Tabasko. — Zaista?

— Zaista — osmehnu se ninda. — Proverio sam. Neće ti biti dosadno, videćeš...

— Lokal je u ovo doba noći sigurno zatvoren — gundao je Pit. — Ali u redu... idemo, Sumiko...

Uzdišući i mrmljajući sebi nešto pod bradu, on se spusti na sedište i okrete ključ.

— Les...

— Znam, devojčice — i pored tkanine na licu, u njegovom glasu osećala se nežnost. — Čuvaću se...

Ostao je na mestu sve dok se svetla »mercedesa« nisu izgubila u tami, a onda se okrete kući skrivenoj među gustim rastinjem male doline.

Svetla su sada bila pogашena i samo su nešto tamnije senke na obzorju pokazivale gde se kuća nalazi.

— Pripremio si mi zasedu, Kristensen? — prošaputa ninda. — Misliš da ćeš u tami lakše izaći sa mnom na kraj? Varaš se, Dene Kristensene... biće previše kasno kada shvatiš da je u mraku mnogo strašnije umirati...

*

* *

— Sedi već jednom, Ves! — grubo reče Kristensen. — Ideš mi na nerve s tim hodanjem unaokolo! Popij nešto ako su te nervi izdali!

Mahnuvši glavom, Smitson se oprezno spusti na ivicu udobne fotelje i dohvati čašu u

kojoj tiho zazveckala led. Žedno je pio, zabacujući glavu unazad.

Kristensenove debele usne razvukoše se u podsmešljivu grimasu. Njegovo telo gorile upola je ležalo u fotelji građe noj specijalno za njegove dimenzije.

— Strah, a?

— Pa šta? Den, ti ne možeš da shvatiš koliko je taj tip...

— Ne, ne mogu. I on je čovek od krvi i mesa kao svi ostali. Komad vrelog olova može da ga ubije isto kao i tebe i mene.

— Ne znam — Smitson drhtavim rukama napuni svoju čašu. — Ne znam, Dene... to je veštac!

— Gluposti!

— Do đavola, gledao si me kako gađam na strelištu! Od sto hitaca promašim dva ili tri...

— Pa?

— Na njega sam pucao nekoliko puta... i nijedno ga ni sam pogodio! To nešto govori, Dene!

— Aha — Kristensenove oči, utonule u salo, pakosno su sve tlucale. — Govori da napuniš gaće čim ga ugledaš. Nije ni čudo što ne možeš da ga pogodiš, Vesli.

— Voleo bih tebe da vidim — promrmlja Smitson.

— I ja bih to voleo — reče Kristensen šireći svoje ogromne ruke — ali ne da mi dođe na nišan revolvera, Vesli. Nema u tome nikakvog zadovoljstva. Želeo bih da ga ščepam ovim šakama i lagano mu lomim vrat, gleldajući ga u oči... želim da uhvatim onaj trenutak kada shvati da je svaki otpor uzaludan... i da je smrt samo delić sekunde daleko...

— Ne budi lud, Dene! On bi te ubio, a da ne trepne!

— Da. Ako mu dam priliku. Ali mu je neću dati.

— On će je naći sâm. Čoveče, zar ti nisu rekli šta je sve učinio. Pa, samo ono večeras u Beningu...

— Zaveži! Oni tvoji roboti iz Beninga su potpuno nesposobni i to sam ti odavno rekao. Možda su dobri da zaplaše neku ženu ili dečaka, ali nisu nikakvi borci.

— Ne zaboravi da ni »Diablosi« nisu mnogo bolje prošli!

— Silodžije! Sposobni za kafanske tuče i ništa drugo!

— U redu! Videćemo tebe i tvoje ljude, Dene! A on će uskoro doći, osećam to!

— I ja. Neka dođe. Spreman sam da ga dočekam.

— Misliš da si bezbedan zato što šest naoružanih ljudi patrolira oko kuće?

— Da. Ali ima tu i još nešto...

— Šta?

— Moje tajno oružje — cerio se Kristensen. — Adut iz rukava, Vesli. Nešto o čemu čak ni ti ne sanjaš.

Smitson oprezno odloži ispražnjenu čašu na stočić.

— Zagonetan si, Dene. Čemu to?

Kristensen se grohotom nasmeja.

— To ti se ne dopada, a? U redu, mi smo saveznici, ali je politika prljava igra... moram imati neko obezbeđenje za slučaj da iznenada odlučiš da mi okreneš leđa i pređeš na drugu stranu ulice, Vesli!

— Zašto bih to učinio?

— Ne znam. Ali, ni tu mogu čnost ne isključujem.

— Dene, ja...

Kristensen leno odmahnu ogromnom šakom.

— U redu, verujem ti. Nemoj mi se pravdati kao đaćić...

Spolja dopre potmuli pucaj. Čaša koju je tek punio ledom, ispade Smitsonu iz ruke, rasipajući blistave komadiće po skupocenom tepihu.

Kristensen ga s gađenjem pogleda i dohvati slušalicu telefonskog aparata sa stočića pored sebe.

— Šta je to bilo, Nestore?

— Ko je pucao?

— Ne znam — glasio je odgovor. — Negde na istočnoj kapiji... ali Malinski ne odgovara na moj poziv.

Kristensenove čupave obrve se namrštiše.

— Pošalji nekoga da provetri — reče. — U stvari... pošalji dvojicu ljudi... i odmah mi javi na šta su naišli.

Sada su Smitsonove usne bile razvučene u podsmešljiv osmeh.

— Gle — reče — i ti se malo uplašiš kad shvatiš da je Eldridž blizu!

Ruka kojom je Kristensen prineo čašu usnama bila je potpuno mirna.

— Gluposti, Vesli. On ne može ući ovamo. A čak i da uđe...

— Čeka ga tvoj adut iz rukava, je li? — cerio se Smitson. — U redu, da vidimo i to čudo. Iako...

— Iako šta?

— Da sam na tvom mestu razmislio bih o odlasku odatle. Avion je iza kuće, do jutra možemo biti u Meksiku, tamo gde nas nikada ne bi pronašao.

— Ti si lud! Da ostavim... sve ovo!

— Mrtvacu novac nije potreban.

Zavaljen u fotelji, Kristensen je proučavao blede lice svog sagovornika.

— Ti to ozbiljno govoriš — reče na kraju. To nije bilo pitanje.

— Ja sam video Eldridža u akciji. Ti nisi.

Slegnuvši ramenima, Kristensen još jednom podiže slušalicu.

— Ima li šta novo, Nestore?

— Ovaj... ništa... Segner i Dilon mi se još nisu javljali...

— Do sada su mogli stići do kapije. Malinski?

— Ništa. Ne odgovara na pozive... Kako bi bilo da... ah!

— Šta se dogodilo? Nestore?

Glas iz slušalice bio je prigušen.

— Uključite vaš monitor, šef. Mislim... mislim da se ne što događa na travnjaku sa istočne strane...

— Na travnjaku, a? — Kristensenove oči se vnuše. — Vrlo dobro, Nestore, vrlo dobro...

Njegovi debeli prsti predoše preko niza tastera na stolu i televizijski ekran pred njim se osvetli. Zadržavajući dah, Smitson obide oko stola da bi bolje video.

Mesečina je bila slaba, tako da se slika prelivala u košmar

crnih i sivih senki iz kojih je lagano izronjavala jedna prilika...

— To je on! — prošapta Smitson. — ON!

Odmahnuvši glavom Kristensen pritisnu sledeći taster. Kamera koju je uključio bila je mnogo bliža mestu zbivanja i davala gotovo sasvim jasnu sliku.

Visok, vitak čovek, odeven u crno i sa neobičnom kapuljačom na glavi, nepomično je stajao pred dve uperene cevi.

— Imaju ga! — trijumfalno reče Kristensen. — Šta sam ti rekao, Vesli?

— Pričekaj malo... — mrmljao je Smitson. — Pričekaj... taj momak je pun trikova... pazi!

I da su ga mogli čuti, to upozorenje došlo je prekasno za dvojicu ljudi Desna ruka maskiranog podigla se i spustila munjevitom brzinom i nešto je kratko blesnulo na mesečini.

Kristensenovi čuvari pali su kao gromom pogođeni, u tamnu hrpu na travi.

Maskirani okrete glavu tako da je sada gledao tačno u kameru. Mahnuo je rukom kao da pozdravlja svoje nevidljive gledaoce, a onda mirno, dugim koracima, krenuo prema kući.

— On dolazi, Nestore — reče Kristensen u mikrofon koji mu se stvori u ruci. — Uključi razglas...

— Može, šefe!

— Eldridž, stani! — reče Kristensen zapovedničkim glasom koji je podsećao na grmljavinu.

Prilika u crnom zastade. Kristensenovi prsti ponovo zaigraše po nizu dugmadi ispod poklopca koji je jednim pokretom podigao.

— Šta je to? — upita Smitson.

Kristensen nije obraćao pažnju na njega.

— Travnjak na kojem stojiš — počeo glasom u kojem se osećao trijumf — zasejan je nagaznim minama koje su pre nekoliko sekundi aktivirane. Jedan pogrešan pokret i gotov si!

Čovek u crnom zavrte glavom, kao da ne veruje.

— Ne veruješ mi? Gledaj...

Kristensen dotiče crveno dugme u drugom redu. Na drugom kraju travnjaka blesnu plamen, dižući u vazduh komade zemlje i šiblja.

— Kao što vidiš — produži Kristensen — mogu ih aktivirati i daljinskom komandom. Ne pokušavaj da bežiš, svaki korak može biti fatalan!

Eldridž još jednom zavrte glavom.

— Šta to sada znači? Ne predaješ se?

Ponovo odrećan pokret. Po prvi put, Kristensenovo lice malo poblede.

— Ne budi lud, Eldridž! Za što ne bismo porazgovarali kao ljudi? Takav čovek mi je neophodan, do đavola!

Pokret desne ruke maskiranog čoveka bio je veoma rečit. Kristensen stisnu zube, savlađujući gnev.

— U redu — reče. — Sam si to hteo... ostaviću te da tu stojiš do jutra, a onda ćemo se Smitson i ja zabavljati gađajući te s prozora. Biće to zanimljiva igra, a?

Kao da izaziva sudbinu, čovek u crnom oprežno načini jedan korak u pravcu kuće...

— Eldridž! — zaurla Kristensen. — Poludeo si! Stani!

Drugi korak...

Smitson zacvile, ispuštajući čašu. Očima je tražio izlaz, kao zver prvi put zatvorena u kavez.

— On dolazi, Dene... on dolazi... dolazi da nas ubije!

*
* * *

Zatvorenih očiju, koncentrišući svu svoju pažnju — i energiju — na haragei, ninda je

lagano stupao napred, zaobila zeći u što širem luku mine skrivene pod površinom zemlje. Nije bilo lako interpretirati signale opasnosti, ali je to bio jedini način da se izvuče iz smrtonosnog minskog polja.

Čak ni jedini siguran način. Ako Kristensen odluči da istovremeno aktivira nekoliko najbližih mina, izgledi da se izvuče biće zaista minimalni...

— Stoj! — zaurla još jednom moćni glas iz zvučnika nad njegovom glavom. — Aktiviraju sve mine, Eldridž!

Još svega tridesetak stopa do betonske staze oko kuće. Udahnuvši punim plućima vazduh, ninda se odbaci obema nogama, unoseći svu svoju snagu u taj skok...

Prostor iza njega ispuni plamen nalik vulkanskoj erupciji. Stakla u prizemlju se sručiše razbijena udarnim talasom pre nego što do njih dopreše komadi zemlje i kamena izbačeno strahovitom eksplozijom.

Ošamućen, ninda se na trenutak osloni na zid, sklapajući oči. Nije bio povređen, ali je udarni talas protresao čitavo njegovo telo i kratak predah bio mu je neophodan.

Naravno, ukoliko Kristensen dopusti da iskoristi narednih tridesetak sekundi...

Gusti oblak crnog dima sada se dizao iz razorenog travnjaka i ninda razvuče usne pod maskom u slabašan osmeh. Da, njegov sensei Tanaka bio je u pravu, kao i uvek...

»Svaki mač ima dve oštrice«, govorio je. »Svako oružje može se okrenuti i protiv onoga u čijim se rukama nalazi...«

Kristensen nije mogao biti siguran da li je njegova zamisao uspela. Proći će možda i čitav minut pre nego što se dim dovoljno razide i televizijske kamere ponovo postanu efikasne...

Vazduh u njegovim plućima smrdeo je na dim, ali ga to nije smelo zaustaviti. Razbijeni prozori pružali su savršen ulaz u kuću; ma koliko telohranitelja Kristensen imao, oni još uvek nisu mogli uspeti da se rasporede na toliko iznenađujućih tačaka.

Izbegavajući svaki šum, ninda s lakoćom skliznu preko niskog prozora. Unutra je vladao mrkli mrak, ali...

HARAGEI!

Oružje kojim je na njega ispaljen metak imalo je prigušivač, ali je čak i taj šum bio dovoljan da oštri sluh ninde u tami odredi položaj strelca. Šaken smrtonosna strelica, rezala je vazduh užasnom brzinom.

Neko teško telo sroza se niz zid, oružje tupo lupi o pod.

Jedan protivnik manje.

— Eldridž!

Još jednom taj glas iz zvučnika, vešto raspoređenih po čitavom prostoru. Ninda se spusti na tepih posejan komadićima stakla i izmrvljenom zemljom, tražeći zaklona iza velike starinske fotelje.

I u ovoj prostoriji mogla se nalaziti televizijska kamera. Možda čak i infracrvena kamera...

Kristensen je bio protivnik koga nije smeo potcenjivati.

— Eldridž, želim da govorim s tobom! — odjeknu ponovo gromki glas iz zvučnika. — U svakoj prostoriji nalazi se mikrofoni zaklonjen rešetkom. Javi se, ma gde se nalazio!

»Providan trik«, mislio je ninda. »To je isto kao da mu se sam nameštam pred upere no oružje. Naravno, stalo mu je da dozna gde sam, ali mu ja u tome neću pomoći...«

— Do đavola, Eldridž, javi se! — nastavljao je Kristensen. — Nemoj načiniti najveću grešku u svom životu. Ti i ja... sa svim onim novcem kojim raspolazem... mogli bismo načiniti velike stvari. Eldridž?

Vrhom katana ninda je laganopomerao drugu fotelju, ne-

koliko stopa dalje, sve dok nije dotakla sto na kojem zavezeka kristal.

— Ah! — dopre zadovoljni uzdah iz zvučnika. — Tu si, dakle! Skrivena kamera odala se tankim mlazom svetlosti koji je trebalo da osvetli njen cilj... i cilj puške montirane na istom nosaču...

Jedan poklopac na zidu spade i iz njega se pomoli cev; teški meci bukvalno su raskinuli debelu dasku stola, razbacujući unaokolo komade drveta i kristala.

U dva skoka ninda pređe prostoriju i pribi se uz vrata, u mrtvom uglu, tamo gde ga oko kamere nije moglo primetiti.

»Gde li se nalazi Kristensenovo skrovište?«, mislio je. »Suteren? Ne, tipovi kao on ne zavlače se u tamu... to bi više odgovaralo Smitsonu... Kristensen je negde na vrhu, tamo odakle može nesmetano da motri na svoje carstvo...«

Vrata se bešumno otvoriše na dodir njegove ruke. On za stade da čulima ispita prostor u kome se našao.

Hol u koji je nešto svetlosti dopiralo kroz velike prozore spreada... u dnu široko drveno stepenište koje vodi na sprat.

Naviše?

Haragei je, međutim, upozorio da opasnost može doći odnekud sa njegove leve strane i ninda ostade na istom mestu, nastojeći da prodre kroz tamu.

Ne, nije se varao... tamo, u uglu, video se tračak svetla, ne širi od vlasi kose...

Zamka?

Bilo je načina da se to proveri. U tajnom džepu kostima, nindini prsti napipaše sitnu kuglicu, nešto manju od ora-ha.

Odbacivši je od sebe, ninda istovremeno dugim skokom pro-meni mesto, tražeći zaklon iza debelih greda stepeništa.

Eksplziv, čiju je tajnu znao samo on, imao je neverovatnu razornu moć. Vrata ispod kojih je dopirao tračak svetlosti raspala su se na sitne komade, otkrivajući jarko osvetljen prostor ispunjen elektronskom opremom i monitorima.

Čovek koji je sedeo u toj prostoriji ošamućeno se dizao sa poda na koji ga je eksplozija bacila. U ruci mu je bio veliki pištolj duge cevi.

Ninda je strpljivo čekao. I strpljenje se — kao i uvek — isplatilo...

— Nestore — progovori Kristensenov glas iz zvučnika na stolu. — Šta je to eksplodiralo?

— Ne znam, šefe... izgleda da je u holu... vrata moje kabine su uništena...

— Budi oprezan, Nestore... vrlo oprezan... i ne isključuj mikrofone... hoću da čujem šta se događa dole...

Dole.

Kristensen je rekao »dole« i tako i nehotice dao nindi ključ za dalje traganje.

Pre toga, naravno, sa puta se morala ukloniti još jedna prepreka.

I to veoma tiho, tako da osetljivi mikrofoni ne upozore Kristensena da je ostao bez još jednog od stajih telohranitelja...

Šaken je pogodio Nestora u desno oko, zarivajući se u mozak i donoseći trenutnu paralizu, a za njom i smrt. Telo je palo gotovo bešumno, ali teški revolver lupi o metalnu nogu stola...

— Nestore?

Preskačući po dve stepenice, ninda polete naviše. Njegovo traganje bližilo se kraju...

Hodnik na spratu širio se levo i desno od stepenica. Haragei je ćutao. Ovde nindi nije pretila nikakva opasnost...

Levo?

Ili desno?

Sklopivši oči, ninda u sećanje dozva obrise kuće, onako

kako je video iz daljine dok su dolazili. Bio je mrak, istina, ali...

»Kako je lukav taj Kristensen«, pomisli. »Načinio je sebi savršeno sklonište«!

Prvi sprat bio je mnogo niži od prizemlja, iako se to spolja nikako nije moglo primetiti. Prema tome, negde pod krovom postojao je prostor za koji su znali samo upućeni.

I Kristensen je bio tamo. Sam ili sa još nekim od svojih pomagača...

Tiho zujanje najavi da su zvučnici ponovo uključeni.

— Eldridž, da li si konačno sit prolivanja krvi, proklet bio? — javi se Kristensenov glas. — Odgovori, do đavola!

Rešetka mikrofona nalazila se na zidu, samo dve ili tri stope od nindžinih usta.

— Nisam! — reče on glasno u pravcu rešetke.

Skočio je dok mu je ta reč još lebdela na usnama.

Samo što taj skok ovoga puta nije bio potreban. Kristensen nije reagovao na njegovu prvu izgovorenu reč.

Iznenadenje? Ili pokušaj da ga umiri pomišlju da mu više ne pretila nikakva opasnost?

»Ne veruj protivniku«, učio ga je Tanaka. »Sve dok mu ne vidiš mrtvo telo... a čak i tada budi oprezan!«

— Želiš li da ti kažem kako da dođeš do mene, Eldridž?

— javi se Kristensen.

»Zašto da ne?«, mislio je Lesli. »Naći ću ga... ali to može trajati satima. Zašto da ne?«

— Da — reče glasno.

Haragei je ćutao. Ni ovoga puta neće uslediti nikakva Kristensenova reakcija.

— Primirje?

— Samo privremeno. Na kraju ću te ipak ubiti, Kristensen.

Dubok smeh snažnog čoveka koji ne sumnja u svoje moći.

— U redu, Eldridž. Daću ti priliku da to pokušaš...

*

* *

U dnu hodnika zazujao je snažan elektromotor i čitav deo tavanice skliznuo je u stranu, otkrivajući голу prostoriju betonskih zidova. Kratke metalne lestve skliznule su iz svog ležišta, spuštajući se do poda.

— Dođi, Eldridž. To je put do mog skrovišta.

Haragei je ponovo opominjao, ali drugog izbora nije bilo. Kristensen je spremao novu zamku, svakako. Na ni-

nđi je bilo da taj pokušaj nekako preokrene u svoju korist.

Udahnuvši nekoliko puta duboko, Lesli se prihvati hladne metalne prečage vrhovima prstiju u rukavicama.

HARAGEI!

Brzinom misli, ninda trže ruku.

U pravi čas!

Po površini lestvica pojavile se iskrice i u vazduhu jonizovanom od visokog napona začu se pucketanje.

Osmehnuvši se pod maskom, ninda podiže obe ruke i odbaci se nogama o pod.

Dohvativši vrhovima prstiju ivicu otvora, on se lako izvuče gore, na bezbednom rastojanju od metalnih lestvi. Pogled mu susrete hladno oko televizijske kamere upereno pravo u njega. Rešetka mikrofona bila je ispod nje.

— Nije upalilo, Kristensen — reče on glasno. — Proviđan trik!

Ako se u maloj prostoriji i nalazio neki zvučnik, on je bio isključen. Do nindinih ušiju ne dopre nikakav šum.

Koliko još ovakvih zamki Kristensen ima? Da li ga je već napustila dosadašnja samouverenost?

Ako jeste, onda će biti samo još opasniji, zato što se njegovi budući potezi, neće moći tako lako predvideti...

Ninda se okrete običnim drvenim vratima koja su vodila iz prostorije u kojoj se našao.

Kristensenov salon bio je odmah iza njih. Veleposednik je sedeo u ogromnoj fotelji i gledao u nindu sa osmehom na debelim usnama. Čak i sa ove daljine telo mu je izgledalo ogromno, nalik trupu slona.

— Uđi, Eldridž — reče. — Piće je već na stolu. Što se mene tiče, primirje još važi.

— Ali samo zato što tvoja zamisao sa visokim naponom nije uspela, Kristensen.

— Svi mi grešimo — sleže ovaj svojim ogromnim ramenima u skupocenoj kućnoj haljini. — Žao mi je što nisam uspeo... ali bi mi bilo žao i da jesam. Ti si čovek kakav mi je potreban, Eldridž.

— Zašto? Smitson više nije po tvom ukusu?

— Nikada nije ni bio — izraz na licu veleposednika bio je prezriv. — Slabić! Dobar samo kada treba maltretirati slabije i zaplašiti bedne farmere iz okoline!

— Ipak, učinio je mnogo za tebe, zar ne?

— I za to bio dobro plaćen. Ti i ja, opet, mogli bismo mnogo, mnogo više...

— Tu sam pesmu čuo, Kristensen. I ne zanima me, kao i maločas.

Ogromna glava zakluma nekoliko puta gore-dole.

— Piće, Eldridž? Ili ti se toliko žuri da me ubiješ?

— Žuri mi se, Kristensen... već sam sit razgovora s tobom!

Sve vreme razgovora nindine oči su u velikom ogledalu iza Kristensena motrile prostor na koji ga je haragei već upozorio.

Neko je stajao iza debele plišane zavesu u uglu. Sa oružjem u ruci!

Pomerivši se malo u stranu, ninda je čekao da Kristensen ispije čašu do dna.

»Dogovoreni znak, svakako«, mislio je. »Kladim se da će taj iza zavesu napasti u trenutku kad Kristensen vrati čašu na sto. Uvereni su da ću pažljivo pratiti samo njegove pokrete i da neću videti opasnost...«

U času kad dno čaše dotakne sto, i nindina leva ruka se podiže.

Kristensen se zavalio u fotelji, ledenih očiju, držeći pažljivo

vo ruke da bi ih Leslie mogao videti.

— Sada ću i ja nešto popiti — reče ninda, spuštajući se u fotelju preko puta Kristensena. — Mislim da sam zaslužio...

Šuriken je, leteći horizontalno, jedva primetno prorezao plišanu zavesu, ali je zato nepogrešivo pogodio u srce čoveka iza nje. Gužvajući zavesu rukama, on lagano skliznu na pod...

— Smitson, zar ne? — upitala ninda ne okrećući se. — Već sam se bio pobojao da će mi umaći...

— Da, Smitson...

Kristensenov glas bio je vrlo tih, bez traga one uobičajene odlučnosti kojom je obično govorio. Po prvi put na njegovom grubom licu pojavio se nešto nalik na strah.

— Dobar viski — reče ninda vraćajući praznu čašu na sto. — Vreme je da umreš, Kristensen.

— Trenutak...

— Žuri mi se.

— Želim nešto da ti pokažem, Eldridž... nešto što bi moglo zanimati čoveka poput tebe...

— Samo mi nemoj nuditi novac, Kristensen. Dijamanti i zlato spadaju u istu kategori-

ju. Njima ne možeš otkupiti svoj život.

— Zašto si tako nestrpljiv?

— osmehnu se veleposednik.

— Ništa te ne obavezuje i ako pogledaš ono što želim da ti pokažem, zar ne?

— U redu, ali ne zaboravi da uskoro sviće. Želim da budem daleko odavde kada sunce izađe.

— Ta stvar nalazi se u fioci stola iza tebe, Eldridž. U tajnoj pregradi. Kada otvoriš fioku, videćeš jedno dugme. Pritisni ga.

Držeći Kristensena na oku, Leslie priđe ljupkom taoletnom stočiću i oprezno izvuče njegovu fioku, pretrpanu pismima namirisanim skupim parfemom.

— Baci to đubre u stranu

— nestrpljivo reče Kristensen.

— Ono što tražiš je na samom dnu...

Leslie oprezno prinese vrh prsta u rukavici jedva primećnom dugmetu na dnu fioke.

Haragei je ćutao.

Uveren da mu ne pretila nikakva opasnost, on pritisne dugme.

Haragei je bio u pravu...

A ipak ga je prevario...

Istina, nije mu pretila nikakva neposredna opasnost zbog pritiska na dugme u fio-

ci, ali su posledice tog dodira mogle biti veoma, veoma opasne.

Nekoliko stvari dogodilo se istovremeno...

Uz tihi šum pneumatskog uređaja, između Kristensena i njega pala je pregrada od debelog pleksigasa. Vrata kroz koja je ušao nestala su, skrivena debelom metalnom pločom, a u Kristensenovoj ruci stvorio se pištolj neobičnog oblika.

Veleposednik se, međutim, nije ni pomerio sa svog mesta. Štaviše, odložio je onaj pištolj pored sebe i ponovo dohvatio času sa stola.

— Kako ti se ovo dopada, Eldridž? — oči su mu trijumfalno svetlucale.

— Nije loše, ali se varaš ako misliš da će ti sve te igračke spasiti život.

— Ne verujem. Pregrada od pleksigasa dovoljno je debela da je metak iz pištolja ne može probiti, proverio sam. A ti nemaš čak ni pištolj. Ne možeš izaći odatle, jer je izlaz blokiran. A što se mene tiče — pogledaj ovo...

»Ovo« je bio onaj pištolj koji je ponovo uzeo u ruku, nezgrapno teško oružje kojim je lako mogao rukovati samo čovek ogromne fizičke snage.

Čovek kao Kristensen, na primer...

— Da?

— Laserski pištolj — zadovoljno reče Kristensen. — Za sada jedini upotrebljiv model. U stanju je da preseče ovaj pleksiglas kao buter. I sve što se iza njega nalazi, naravno. Tebe, recimo!

Ninđa sleže ramenima.

— Pa?

— Možda ćeš sada biti raspoloženiji da prihvatiš moju ponudu. Skini kapuljaču; volim da gledam u lice čoveka kome nudim posao.

Osmehnuvši se, Lesli strže kapuljaču sa lica.

— Tvoj posao me ne zanima, Kristensen. A ne možeš me ni zaplašiti.

Sužennim očima, Kristensen je dugo proučavao njegovo lice, a onda klimnu ogromnom glavom.

— Govoriš istinu — reče — u glasu mu se osećalo poštovanje. — Žao mi je, Eldridž. Prava je šteta kad čovek, kao što si ti, mora da umre!

Uzdahnuvši, on podiže svoje nezgrapno oružje, držeći ga sa obe ruke. Na licu mu se čitalo uživanje.

Iz nindine ruke polete eksplozivna kuglica, spremna već nekoliko minuta. Prostori-ju ispuni zagušljiv crni dim

kroz koji nekoliko puta zapalaca uski crveni zrak lasera.

Nijednom nije pogodio svoj cilj i Kristensen je to odmah shvatio. Iz dima dopre njegov gnevni krik, a zatim zvuk teških metalnih vrata koja se naglo zatvaraju.

Ninđa strpljivo sačeka da se razide dim, a onda podiže nešto sa poda posejanog komadićima pleksiglasa.

— Spremi se, Kristensen — promrmlja. — Dolazim po tebe!

*
* *

Silazio je polako, stepenik po stepenik, pamteći sve one zamke koje je do tada susreo na svom putu.

Ali njih više nije bilo.

Ili je Kristensen, konačno u paničnom strahu, i sam zaboravio na njih...

Klizeći kao senka mračnim prostorijama, ninđa je sledio bat teških koraka i glasno Kristensenovo dahtanje. Sada mu se više nije žurilo, znao je da će postići svoj cilj mnogo pre izlaska sunca.

Na trenutak je zastao u holu, jer mu se u misli vratila jedna od prvih lekcija u obuci za ninde koju je prošao...

...»Ne oteži sa ubijanjem«, rekao mu je Oiči, mnogo pre nego što je toliko napredovao da bi mogao da pređe kod najboljeg od svih, Tanake »Svaki trenutak koji pokloniš svom protivniku on može iskoristiti da smisli novu zamku za tebe«...

Odmahnuvši glavom, ninda ubrza korak. Pogrešio je, naravno...

Znao je razlog, sve do tada potiskivan u podvesti.

Divljenje.

Da, divljenje prema čoveku koji je u otvorenoj borbi gotovo nadmašio jednog nindū...

Ali je taj čovek zaslužio smrt i ninda je sada žurio da zada poslednji udarac...

Bat koraka dopro je sa stepeništa koje je vodilo u suterren i Lesli zastade da oslušne.

Dole je bila garaža!

Prokletstvo, još se može dogoditi da mu Kristensen doista umakne!

U nekoliko dugih skokova on se nađe napolju, na travnjaku izrovanom desetinama eksplozija i posejanom komadima čelika. Iz unutrašnjosti zgrade dopre brujanje snažnog motora...

Čelična vrata garaže su se podigla automatski, ali je ninda bio spreman na to, upo-

zoren zvukom motora koji je već postigao veliki broj obrtaja.

Tamna senka velikog automobila koja se iz mraka garaže ustremila na njega podsećala je na demona iz pakla, ali on ne ustuknu. Sa obe ruke podiže Kristensenov laserski pištolj i pritisnu malo crveno dugme...

Zrak se prošeta po karoseriji, motoru, točkovima... po rezervoaru za benzin...

Uklonio se u pravi čas da pored sebe propusti zahuktalu mašinu obavijenu perjanim od plamena. Njen put nije trajao dugo... eksplozija je označila kraj Denijela Kristensena, nesuđenog kralja doline San Bernardino...

Ninda obori pogled na oružje u svojoj ruci, a onda ga zavitla u goruću olupinu automobila.

Njegov posao ovde bio je završen. A sutra, sa prvim zracima sunca, počinje posao onih koji će pokušati da razmrse mnogobrojne konce velike zavere koja je pretila da uprlja ovaj tako lepi kraj.

Kada su se prvi zraci sunca probili iza planine, on zastade da sa sebe svuče kostim od crne svile i odloži svoj katana.

Na pola milje pred njim ble-
do su sijale svetiljke »Dezert
Ina«. I one će ubrzo nestati,
čim se sunce digne na nebu.

Lesli Eldridž zabaci na ra-
me torbicu sa opremom ninđe.

Najzad, vreme za ninđe je
prošlo... Svitao je novi dan.

K R A J

U januaru Ninđa 32

VRELI PESAK SMRTI

... Nad peskom je sada treperila jutarnja izmaglica, nagoveštavajući vrelinu dana. Ninđin pogled, i protiv njegove volje, skliznu na veliku vlažnu mrlju u pesku.

Krv.

Njegova krv ...

Znao je da će za nekoliko sati, kada sunce bude u zenitu, nemilosrdno izvući iz njega i poslednju kap tečnosti, a onda ...

Ostaće na vrelom pesku.

Mrtav ...